

BIBLIOTECA ȘCOLARULUI

Mihai
EMINESCU
MEMENTO MORE

LITERA

CHIȘINĂU 1998

CZU 859.0-1
E-48

Not[asupra edi\iei

Textele sunt reproduse din:

Mihai Eminescu. **OPERE**, vol. I. Edi\ie critic[]ngrijit[de Perpessicius. Funda\ia pentru literatur[]i art["Regele Carol II", Bucure\i, 1939.

Mihai Eminescu. **OPERE ALESE**, vol. II, Edi\ie]ngrijit[]i prefa\at[de Perpessicius. Colec\ia "Scriitori români", Editura Minerva, Bucure\i, 1973.

Mihai Eminescu. **POEZII**. Colec\ia "Biblioteca =colarului". Editura Litera, Chi\inu, 1996.

Textele, cu excep\ia particularit[\ilor de limb[]i stil ale autorului, respect[normele ortografice]n vigoare.

Coperta]i ilustra\iile: Isai C`rmu

ISBN 9975-904-87-4

© LITERA, 1997

POSTUME

Frumoas[-i...

În lacul cel verde =i lin
Resfr`nge-se cerul senin,
Cu norii cei albi de argint,
Cu soarele nori sf`=iind.
Dumbrava cea verde pe mal
S-oghind[în umedul val,
O st`nc[st`rpit[de ger
}nal\~a ei frunte spre cer.
Pe st`nca sf[rmat[m[sui,
G`ndirilor aripi le pui;
De-acolo cu ochiul uimit
Eu caut colò-n r[s[rit
+i caut cu sufletul dus
La cerul pierdut în apus.
Cobor apoi st`nca în jos,
M[culc între flori cu miros,
Ascult la a valului c`nt,
La gem[tul dulce din v`nt.
Natura de jur, împrejur,
Pe sus e o bolt[de-azur,
Pe jos e un verde covor,
|esut cu mii tinere flori.
V[d apa ce tremur[lin
Cum v`ntul o-ncrunt[-n suspin,
Simt zèfiri cu-aripi de fiori

Muiate]n miros de flori,
 V[d lebede, barc[de v`nt,
 Prin unde din aripe d`nd,
 V[d fluturi alba=tri, u=ori,
 Roind =i b`nd miere din flori.

De ce nu am aripi s[zbor!
 M-a= face un flutur u=or,
 Un flutur u=or =i gentil
 Cu suflet voios de copil,
 M-a= pune pe-o floare de crin,
 S[-i beau sufle\elul din s`n,
 C[ci am eu pe-o floare necaz:
 Frumoas[-i ca ziua de azi!

Lida

Marea-i trist[-n v`ntul serei.
 Pe ruini ce se de=ir
 Lida vede-icoana m[rii
 +i pe fa\[-i pl`ng g`ndiri.

Blonda Lid-amor g`nde=te.
 Marea vede chipu-i pal
 +i-n ad`ncu-i zugr[ve=te
 Prin ruini un ideal.

Un pescar pe \[rmuri trece
 +i din placa de argint

Vede z`na trist[, rece
Prin risipe r[t[cind.

Peste-un an]n nop\i de var[
Vezi pe luciul vagabond
Cum pescaru-n luntre zboar[
Cu-al ruinei geniu blond.

Horia

S[priveasc-Ardealul lunei i-e ru=ine
C[-a robit copiii-i pe sub m`ini streine.

Ci-ntr-un nor de abur,]ntr-un v[l de cea\[,
}=i ascunde trist[galbena ei fa\[.

Horia pe-un munte falnic st[c[lare:
O coroan[sur[mun\ilor se pare,

Iar Carpa\ii \epeni]ngropa\i]n nori
}=i vuiau prin tunet g`ndurile lor.

— Eu am — zise-un tunet — suflet mare, greu,
Dar mai mare suflet bate-n pieptul s[u;

Fruntea-mi este alb[ca de ani o mie,
Dar[a lui nume mai mult o s[\ie.

— Nal\i suntem noi mun\ii — zise-un vechi Carpat —
Dar el e mai mare, c[ni-i]mp[rat.

Atunci luna iese, norilor regin[,
Fruntea lui cea pal[ro=u o-nsenin[,

Galbenele-i raze]ncing fruntea-i rece,
C[p[rea din munte diadem de rege.

+i un stol de vulturi muntele-nconjur,
Cuget`nd c[-i Joe, dumnezeul lor,

C`nd]n miezul nop\ii, cununat cu nymb,
Fulgere arunc[sus de pe Olymp.

Nu e stelu\]

Nu e stelu\] tremur[toare
S[nu g`ndeasc[]n drum de nor
La alt[steau[str[lucitoare,
La alt amor.

Numai o via\] pe g`nd de moarte,
Numai o frunte ce-a-ng[lbenit,
Numai un àtom f[r[de soarte
Nu e iubit.

Galbena steau[f[r[lumin[
— Altar s[n-aib[un dumnezeu —
Este-al meu suflet, care declin[,
Sufletul meu!

Din lyra spart[...

Din lyra spart[a mea c`ntare
 Zboar-amor`it[, un glas de v`nt,
 S[se opreasc[t`nguitoare
 Pe un morm`nt!

Oare femeia pe care mie
 Dumnezeu s`ntul o-a destinat
 }n patu-acela de cununie
 S-a-nf[=urat?

O caut, g`ndu-mi =i-o-nchipuie=te,
 Dar n-am v[zut-o de c`nd eu sunt...
 Oare amorul ce }mi z`mbe=te
 E }n morm`nt?

Care-o fi }n lume

— Care-o fi }n lume =i al meu amor?
 Sufletul }ntreab[inima cu dor.

Va fi m[n[stirea cu zidiri cernite,
 Cu icoane s`nte =i }ng[lbenite,

Va fi vitejia cu coif de aram[
 L-ale c[rei flamuri patria te cheam[,

Ori va fi o dulce inim[de }nger
 S[m`ng`ie bl`nd[ale mele pl`ngeri?

L-am c[tat]n lume. Unde o s[fie
 }ngerul cu r`sul de-alb[veselie?

Unde o s[-l caut, mare Dumnezeu...
 Poate-i vo fantasm-a sufletului meu?

Ba nu, nu! Oglinda sufletului meu
 }mi arat-adesea dulce chipul s[u,

C[ci oglinda-i rece]mi arat-o zeie
 Cu suflet de]nger, cu chip de femeie,

Dulce =i iubit[, s`nt[=i frumoas[,
 Vergin[curat[, steau[radioas[,

+i s[m[iubeasc[, s-o iubesc =i eu,
 S[-i]nchin via'a sufletului meu.

Dar ce r`de lumea? Ce r`de =i spune?
 — Femeia nu este ce crezi tu, nebune.

Fa'a ei e-o masc[ce-ascunde-un infern
 +i inima-i este blestemul etern,

Buza ei e dulce,]ns[-i de venin,
 Ochiu-i te omoar[, c`nd e mai senin.

+i-apoi ce-i amorul? Visu-i =i p[rere,
 Haina str[lucit[pus[pe durere.

Dar dac[e astfel, unde-i a mea z`n[
Cu chipul de]nger muiat]n lumin[?

— N-a fost niciodat[. De-a fost vre odat[,
Atunci]n morm`ntul cel rece o cat[.

De n-a fost — imagin[-\i singur]n tine
Un]nger din ceriuri cu aripi senine,

Pe care deodat[cu sufletul t[u
Pe lume-l trimise de sus Dumnezeu

+i care-nainte de-a-l]nt`lni tu,
]n sufletul mor`ii fiin`a=-i pierdu.

+i c`nt[pe-[st]nger de dulce amor
+i pl`nge-l cu jale =i pl`nge-l cu dor;

Din sufletu-\i rece tu f[o gr[din[
Cu r`uri de c`nturi, cu flori de lumin[;

Colo-n cimitirul cu cruci risipite
Te primbl[adese cu g`nduri uimite;

Alege-\i o cruce, alege-un morm`nt
+i zi: Aici doarme amorul meu s`nt;

+i c`nt[la capu-i =i c`nt[mereu:
Dormi dulce =i dus[, tu, sufletul meu!

Phylosophia copilei

Glasul pl[cerii dulce iubit
 Cheam[g`ndirea pe a mea frunte,
 Ce zboar[tainic ca =i o luntre
 }n oceànu-i nem[rginit.

Stelele toate angeli }i par,
 Angeli cu aripi str[lucitoare,
 A c[ror inimi tremur[toare
 Candele d-aur nou[mi-apar.

Falnic[-i pare legea Cre[rii,
 Lumi ce de focuri }n lumi }not,
 Candelii aprinse lui Zebaot,
 Ce ard topirei =i re`nvierii.

Dar mai puternic, mai nalt, mai dulce
 }i pare legea de a iubi,
 F[r[ea nu e de a tr[i,
 F[r[ea omul ca stins se duce.

De-aceea nu voi ca eu s[fiu:
 Pal[idee-a Dumnezeirei,
 +ot[copil[a nesim`virei,
 Foc mort ce pare a arde viu.

Ci voi s[-mi caut pe-ntinsa lume
 O frunte alb[s[o desmierd
 +i-n ea g`ndirea mea s[o pierd,
 Cum pierde-un èco pribeagul nume.

S[-ncunun capul unui iubit
 Cu vise d-aur]n rai \esute,
 P`n[ce ginii necunoscute
 Mi-ar rumpe lan\ul d-a fi tr[it.

Resigna\iune

(din Schiller)

+i eu n[scui]n s`nul Arcadiei =i mie
 Natura mi-a jurat
 La leag[nu-mi de aur s[-mi deie bucurie;
 +i eu n[scui]n s`nul Arcadiei, dar mie
 O scurt[prim[var[dureri numai mi-a dat.

O dat[numai Maiul vie\ei]nflore=te —
 La mine-a desflorit;
 +i zeul lin al p[cei — o, lume, m[jele=te! —
 F[clia mi-o apleac[, lumina-i asfin\=te
 +i iasma-i a fugit.

Acuma stau pe podu-\i, vecie-nfrico=at[—
 Pe podul t[u pustiu:
 Prime=te-mputerirea-mi fortunei adresat[,
 |i-o napoiez neatins[=i nedisigilat[—
 De fericire-n lume nimica eu nu =tiu.

+i Tronului]n preajm[ridic a mea-acuzare,
 O, jude voalat!
 Pe steaua-aceea merse senina zic[toare

C[cump[na drept[\ii o por\i r[spl[titoare,
De secolu intronat.

Aci — se zice — a=teapt[pe cei r[i sp[im`ntare,
Cei buni sunt ferici\i.

A inimei ad`ncuri vei da la-nf[\i=are,
Enigmei Providen\ei vei da o dezlegare,
Vei \ine socoteal[de cei nenoroci\i.

Aici espatriatul o patrie g[se=te,
A suferin\ei cale spinoas[s-a finit.
Divina fiic[, care-Adev[rul se nume=te,
Care pu\ini o-adoar[, mul\imea-o-ocole=te,
A vie\ei mele repezi fr`u iute a oprit.

— }i r[spl[tesc,]mi zise,]n via\ a viitoare
O, d[-mi june\ea ta!

Nu-\i dau nimic acuma f[r' d-ast[]ndreptare.
Luai avizu-acesta pe via\ a viitoare
+i]i jertfii pl[cerea din tinere\ea mea.

— D[-mi mie-acea femeie scump[inimei tale —
D[-mi mie Laura ta!

De gropi dincolo-amaru-\i luce cu-nc[m[tare.
+i s`nger`nd, rump`nd-o din inima-arz[toare,
Pl`ngeam cu hohot,]ns[am dat-o -i pe ea.

— Aceast[-obliga\iune la mor\i e]ndreptat[
— R`z`nd lumea zicea —

C[ci, nu vezi, mincinoasa de t\irani cump[rat[

Umbre \i-a dat]n loc de ferice-adev[rat[,
La terminu-[stui cambiù tu n-ei mai exista.

Iste\ glumea o oaste de =erpi der`z[toare:
— Naintea unui haos de ani zeificat
Tu tremuri. Ce sunt oare zeit[\ile tale?
Slabului plan al lumii scorniri m`ntuitoare
Ce-n geniul umanei nevoi a-mprumutat.

Ce e viitorimea de gropi]nv[luit[?
Vecia ce-i, cu care de=ert ni te f[le=ti?
M[rea\[pentru c[e cu coji acoperit[,
A spaimelor-ne proprii umbr[-nurie=it[,
Pe-oglanda cea pustie a con=tiin\ei omene=ti.

Icoan[mincinoas[de fiin\i vie\uitoare
— Mumia timpului —
De balsamul speran\ei \inute]n r[coarea
A groapei locuin\[; nu ace=ția oare
}i zici tu nemurire-n febra delirului?

+i pe speran\i, pe cari le dezmente putrezirea,
Bunuri sigure-ai dat.
De =ase mii ani moartea nu=ì]ine ea t[cerea?
V[zut-a de atuncea vrun mort re]nvierea
S[-\i spun[c[dincolo vei fi recompensat?

V[zui c[zboar[timpul spre \[rmurile tale;
Natura]nflorind,
C[r[m`nea]n urm[-i cadavru demn de jale,

C[nici un mort nu iese din umbra groapei sale
+i totu=i credeam tare divinul jur[m`nt.

Orice pl[cere-n lume \i-am junghiat-o \ie —
Acum m-arunc la tronu-\i acel judec[tor,
C[ci surd despre\uit-am a lumii flec[rie,
Numa-n a tale bunuri credeam cu frenezie,
Acum cer recompensa-mi, divin r[spl[tor!

— Eu]mi iubesc copiii cu ègal[iubire!
Din sfere nev[zute zise-un geniu divin.
Sunt dou[flori — el zise — ascult[, Omenire,
Sunt dou[flori expuse l-a omului g[sire:
Speran\`a-i una, pe-alta Pl[cerea o numim.

+i, cine-a\i fr`nt]n lume numai una din ele,
Cealalt[n-o ave\i.
Cine nu poate crede, s[guste. E-o p[rere
Etern[ca =i lumea. Renun\`e cel ce sper[.
A lumii istorie a lumii e jude\.

Tu ai sperat — r[splata \i-a fost dar acordat[—
Speran\`a-i bunul care norocu-\i destina.
Putu=i s[-ntrebi pe-ai vo=tri filosofi vre odat[:
Ce se refuz[unei minute-ntraripat[
Nici]nsu=i vecinicia nu mai poate reda.

Ector și Andromache

(de Schiller)

ANDROMACHE

Vrea Ector]n vecie s[mearg[de la mine,
 Unde Ahil cu-a sale neapropiali m`ine
 Aduce lui Patroclu jertfiri pe orice zi?
 Cine-o-nv[\a copilu-`i]n vremea viitoare
 S-arunce l[nci =i zeii Olympului s-adoare,
 C`nd Orcul de-ntuneric]n s`nu-i te-o-nghi`i?

ECTOR

Femeie scump[mie, tu lacrimile seac[!
 Dup[b[taia crunt[dorin\`a mea ea pleac[,
 Aceste bra`e ap[r Pergamu-amenin\`at.
 +i-n lupta pentru s`nte a zeilor c[mine,
 Eu cad, m`ntuitorul al patriei — =i-n fine
 Cobor la r`ul stygic de glorie urmat.

ANDROMACHE

O, n-o s[mai aud eu a armelor vuire
 +i feru-`i]n portale va zace-n lenevire,
 Marea lui Priam vi`\ d-eroi s-o nimici.
 Vei merge unde ziua etern nu mai lumin[,
 Cocytul unde-n lungul pustiilor suspin[,
 Colo unde amoru-`i]n Lethe va muri.

ECTOR

Orice dorin\[-n mine,]n mine-orice g`ndire,
 Le-oi cufunda]n Lethe,]n r`ul de-amu`ire,

Dar nu =i-al meu amor.
 Auzi-l cel s[lbatec cum l`ng[muri turbeaz[,
 }ncinge-mi a mea spad[=i doliul }i las[!
 C[ci nu moare }n Lethe amorul lui Hector.

C`nd...

C`nd luna prin nouri pe lume vegheaz[,
 C`nd fiice und[se-mbrac[c-o raz[,
 C`nd c`nt[ai somnului ginii n[t`ngi —
 Tu tremuri =i pl`ngi.

C`nd luna arunc[o pal[lumin[
 Prin merii }n floare-n=ira}i }n gr[din[,
 La trunchiul unuia pe tine te-a=tept —
 Vis`nd de de=tept.

C`nd soarele arde =i ceru-i v[paie,
 Pe-a lacului valuri profunde b[laie,
 Pe-o barc[}mpins[de valuri ce merg —
 La tine alerg

C`nd v`ntul e-o tain[, c`nd frunza e mut[,
 Misterul sur`de prin lumea t[cut[,
 Culeg pe-a ta frunte sublime vis[ri —
 Pe ochi s[rut[ri.

Amorul }=i moaie aripele-i stinse,
 Tu-nchizi sur`z`nd[lungi genele-}i pl`nse,

+i fruntea mea pal[pe pieptu-^{vi} a=ezi —
 Sur`zi =i veghezi.

Nebun[copil[, ce-amesteci pl[cerea
 Cu lacrimi pe care le na=te durerea,
 Nebun[copil[cu-amorul ceresc —
 O, c`t te iubesc!

C`nd marea...

C`nd marea turbeaz[de valuri]mpins[
 +i=i scutur[coama de spume =i v`nt,
 C`nd nori-alung ziua din lumea cea pl`ns[,
 C`nd tunete c`nt;

Atunci printre nouri, prin v`nt =i prin unde
 O raz[de aur se toarce u=or
 +i-n fundul s[lbatec al m[rei p[trunde
 Prin v`nt =i prin nor.

Ce caut[raza din ceruri venit[,
 Din galbena steau[ce-alearg[prin cer,
 Ce caut[-n mare,]n noaptea-i cernit[
 Und' razele pier?

]n fundul cel umed al m[rei turbate,
]n lumea-i noptoas[,]n s`nu-i de-amar,
 Luce=te o steau[]n piatr[schimbat[,
]n m[rg[ritar.

E-amantul a stelei ce palid[trece
 +i-arunc[prin nori a ei raz[de nea,
 E-amantul c[zut dintre stele, ce rece
 }n mare murea.

C`nd prive=ti oglinda m[rii

C`nd prive=ti oglinda m[rii,
 Vezi }n ea
 | [rmuri verzi =i cerul serii,
 Nor =i stea.
 Unda-n plesnetul ei geme
 +i Eol
 Sun[-n papura ce freme
 Barcarol.

Un minut dac[te-ai pierde,
 Tu, m[car,
 Sub noianul m[rii verde
 +i amar,
 Colo-n umeda-i pustie,
 Ca-n sicriu,
 Te-ai sim\i pe vecinicie
 Mort de viu.

Vezi pe buza mea p[lit[
 Un sur`s,
 Vezi pe fruntea-mi lini=tit[
 Dulce vis,

+i al luncei v`nt de var[
 C[lduros
 C`nt[-n lira mea amar[
 Languros.

De-ai p[trunde c-o privire
 Al meu s`n,
 S[vezi marea-i de m`hnire
 +i venin,
 Ai cunoa=te-atuncea bine
 Traiul meu:
 Suflet mort, z`mbiri senine —
 Iat[eu.

Cine-i?

(din drama Steaua m[rii)

Norul \ip[, marea latr[,
 Pliosco[ind de st`nci]n veci,
 +i scheletele de piatr[,
 }n natura cea maratr[,
 Stau b[tr`ne, slabe, seci.

}n castelul trist =i mare,
 Ce se nal\[rece, sur,
 Cu fantasticul lui mur,
 Printre st`nci cu poala-n mare
 +i cu fruntea-n cer de-azur;

În castel izbind de nouri,
 St[-n fereastra ca un arc,
 Într-a m[rei lungi ecouri,
 Fa'a-n v[l de g`nd =i nouri —
 Al seraphilor monarc.

Un monarc cu fa'a pal[
 +i cu p[r de-un aur bl`nd,
 Iar în ochiu-i, r[t[cind,
 Vezi lumina matinal[—
 Stele-albastre str[lucind.

Cine-i îngerul pe maluri,
 Ce viseaz[în castel,
 C`nd al m[rei vis rebel
 Sfarm[lumile-i de valuri
 De p[m`ntul eternel?

Cine-i palida minune
 Ce prive=te parc[-n veci,
 Printre st`nci de pietre seci,
 Cum se scutur[de spume
 Ale m[rei unde reci?

Unda spum[

Unda spum[, v`ntul trece
 Cu suflarea-i rece
 Peste marea ce suspin[
 Trist[, dar senin[.

Cum nu-s v`ntul ce alearg[
Pe oglinda larg[,
Luciul apei de-l]ncrunt[
Cu und[m[runt[?

C[ci a= trece suvenire
Bl`nd[de iubire,
Peste-o mare de misteruri
Ce coprinde ceruri,

Printre visele amare
A copilei care
O ador, o c`nt cum c`nt[
Harfa pe o s`nt[.

Prin nopți t[cute

Prin nop\i t[cute,
Prin lunge mute,
Prin v`ntul iute,
Aud un glas;
Din nor ce trece,
Din luna rece,
Din visuri sece,
V[d un obraz.

Lumea senin[,
Luna cea plin[
+i marea lin[

Icoan[-i sunt;
 Ochiu-mi o cat[
 }n lumea lat[,
 Cu mintea beat[
 Eu pl`ng =i c`nt.

Via\ a mea fu ziu[

Via\ a mea fu ziu[=i ceru-mi un senin,
 Speran\ a, steaua de-aur mie-mi lucea]n s`n
 P`n[ce-ntr-al meu suflet deodat-ai ap[rut —
 O,]ngere c[zut!

+i dou[stele negre lucir[-n negru foc
 Pe cerul vie\ei mele; — iar geniul-noroc
 M[las[-n lume singur, dispare]n abis
 De nour =i de vis.

O raz[din privire-\i via\ a mi-a-nnegrit,
 Din s`nul meu speran\ a divin[a fugit;
 Norocul =i-a stins steaua... De m-ai iubi m[car —
 O,]nger de amar!

Dar nu!... Din lumea-mi neagr[tu zbori]n calea ta;
 Sub pasul t[u pe-aren[de aur vei c[lca
 C`nd eu pierdut]n noapte-mi nimic nu mai sperez,
 Ci vecinic te visez.

Ondina

(Fantazie)

L-al orelor zilei =irag r`z[tor
 Se-n=ir cele negre =i mute
 Ce poart[]n suflet mistere de-amor
 P[lite, sublime, t[cute
 +i noaptea din nori
 Pe-aripi de fiori
 Atinge u=oar[, cu g`ndul,
 P[m`ntul.

Pe-un cal care soarbe prin n[rile-i foc,
 Din cea\ [pustie =i rece
 Un june pe v`nturi, cu capul]n joc,
 Cu clipa g`ndirei se-ntrece
 +i calu-i turbat
 Zbura necurmat
 M`nat ca de-a spaimelor z`n[
 B[tr`n[.

Pe aripi de munte =i st`nci de asfalt
 Castelul se nal[, se-ncrunt[
 +i cre=tetu-i negru =i cre=tetu-i nalt
 De nouru =i ani se-nc[runt[,
 Dar ast[zi e viu
 +i-n ton auriu
 R[sun[din umbra cea mare
 C`ntare.

În mii de lumina ferestrele ard,
 Prin care se văd trecătoare
 Prin tactul cîntărei sublime de bard
 Cum dană la umbre uoare,
 Cum dană uor
 Dulci vise de-amor.
 Palatul preia în magie
 Aurie.

Ca cerbul ce sălă în crețet de stînci,
 Urmă de săgeată arzătoare,
 E calul ce sare prăpastii adînci
 În zboru-i puternic și mare,
 Cu nara arzînd,
 Cu coama pe vînt,
 O dată-n câmpul pintenilor împunge
 și ajunge.

Iar junele sare uor de pe el
 Sub manta-i purtînd mandolină,
 Cu inima plină de-amor și fidel,
 Cu mintea de visuri plină,
 De grile de fier
 Al meu cavalier
 S-avîntă cîntînd pe fereastră
 și adăstă:

Ca gânduri palide din ore dalbe
 Zboară dăndeale ființe albe,
 Par aromatele suflete line
 Duse de zephyrii de prin grădine,

}n coruri nymphele c`nt[la hore
+i gem]n lyrele bl`nde, sonore,
Ascunse g`ndure de dor de duc[
Triste =i palide ca o n[luc[,
Apoi]n cytere ele-ncordar[
+i plin =i limpede]ncet c`ntar[
Glas a trecutului, ce]nsenin[
Mintea cea turbure de g`nduri plin[:

Pe r`ul dorului, m`nat de v`nture,
Veni odat'
Pe-un vas cu v`slele muiate-n c`nture,
Lin-]mp[rat.

Venit-a regele s[calce v[ile
C[t`nd o sor',
Eroi se-ninim[=i pl`ng femeile
De-a lui amor.

El fur[mun\ilor ecouri tinere,
C`ntul la dor,
R[pe-te buzelor naivei Vinere
Vorba d-amor.

Pe mun\i]n negur[, pe st`nci de cremene,
El a c[tat
O alb[vergin[, s[-i fie gemene
+i te-a aflat.

Tu e=ti c`nt[rilor soror[gemene,
Sufletul lor,

Regele inimei trebuie s[-\i semene
Ca vis cu dor.

}n tine vede-se c[e]n ceriure
Un dumnezeu,
Purt`nd simètria =i-a ei misterure
}n g`ndul s[u.

M`n[dar coardele unele-ntr-altele,
M`n[-le lin.
C[ci ca]n sufletu-\i n-a g[sit altele
Regele Lin.

C`nt[cu doliul, ce-l vars[bèlele
C`nd pl`ng de-amor,
S[cread[lumile, s[cread[stelele
C[-i tactul lor.

Cum zboar[]ngerii din stele-n stele,
Barzii zbor, flutur[printr-a lor bele;
Din lungul horelor amestecate
Barzii ridic a lor glasuri b[rbate.
Arpele-n c`ntece par c[se sfarm[
C`nd gem cu sufletul, c`nd zic de-alarm[.
Muzica sferelor: Seraphi adoar[
Inima lumilor ce-o]nconjoar[,
Dict`nd]n c`ntece de fericire
Stelelor tactul lor s[le inspire.
+i cum colorile ce se]mbin[
Na=te a soarelui alb[lumin[,

Astfel prin vocile r[sun[toare
Curge-ast[mistic[, dulce c`ntare:

Ondin[,
Cu ochi de dulce lumin[,
Cu bucle ce-nv[luie-n aur
Tezaur!

Idee,
Pierdut[-ntr-o palid[fee
Din planul Genezei, ce-alearg[
Ne'ntreag[!

S[-nvii vii
+i st`nca de care r`d timpii
+i tot ce mai e-n nesim`ire
}n fire?

Vin' dar[,
C[ci ochiu-\i e via\[=i par[,
+i sufletu-\i, bl`nd[magie
Ce-nvie.

S[c`nte
Ce secolii t[cu]nainte,
+i-a mun`ilor cre=tete nalte
S[salte.

+i din amestecul de vise dalbe,
Dintre dan`ndele fiin`e albe,
Iese cum c`ntecul dintre suspine

Regina albelor nop\ii regine.
 P[ru-i ca aurul fa\ a-ncadrez[,
 Cunun[-n undele-i se furi=eaz[.
 Pe-o lir[ginga=[=i argintie
 M`nu\ a-i coardele le-ncurc[vie
 +i cum din zilele poetici, june,
 A idealului iese minune,
 Astfel prin notele lirei de-amor
 Glasul ei tremur[, dulce u=or:

Lir[spart[-n st` nca lume,
 Suflet stins, muiat]n nor,
 Pl`ns amar luat de glume,
 Adev[rul vr[jitor:

E fiin\ a-mi tremur`nd[
 Care trece-n infinit,
 Ca un fulger f[r[\int[,
 Ca un cap f[r[zenit.

+i din chinuri ce m[-neac[
 Eu sorb mirul cel curat
 Cum o leb[d[se pleac[,
 B`nd din lacul]nghe\at.

+i cu moartea cea ad`nc[
 Am schimbat al vie\ei g`nd,
 Am fost vultur pe o st`nc[,
 Sunt o cruce pe-un morm`nt.

Care-i scopul vie\ii mele,
 }ntreb sufletu-mpietrit?
 Ochiu-i stins, buzele mele
 De dureri a-nvine\it.

Crucea-mi pare g`nditoare,
 Parca arde-a vie\ii-mi tort
 +i prin neguri morm`ntare
 Privesc fa\ a mea de mort.

Dar atunci c`nd albe z`ne
 S-or privi-n sufletul meu,
 A! g`ndi\i, g`ndi\i la mine
 C[am fost]n lume eu.

Un murmur feeric desmiard[duios
 A salei t[cere senin[,
 Prin bolta ferestrei, arcat[pompos,
 S-aude vibr`nd mandolin[,
 +-un *èco* u=or,
 Setos de amor,
 Se-neac[-ntr-a mandolei strune
 Nebune.

+i toat[via\ a lui, tot ce-a cules
 Din unde, din munte, din vale,
 Tot sufletu-i june, tot scumpu-i eres
 }l pierde]n coardele sale.
 V[rs`ndu-l cu dor,
 Pl`ng`nd r`z[tor,

El c`nt[cu buze de miere
Durere:

“De ce nu-s o floare uscat[de v`nt
+i pal[ca fruntea pe moarte,
Ce mila o pierde prin cruci de morm`nt
Cu miros strivit, f[r[soarte,
C-atunci m-ai lua,
La mine-ai c[ta
G`ndind[, cum e trec[toare
O floare.

Dar eu nu-s, copil[, dec`t un amor
Ce arde-n o inim[jun[,
Un glas de pe buze aprinse de dor,
O minte pustie, nebun[
+i dulce desc`nt
Pe coarde de-argint,
C`nd palida mea nebunie
}nvie.

Dar am o c`mpie ce undoie-n flori,
C`mpia speran`elor mele.
Acolo te-a=teapt[r`z`nde de zori,
Pletindu-ți coroan[de stele.
S-aduci prin amor
De via\[fior,
}n c`mpul speran`elor vin[,
Ondin[!”

La o artist[

I

Credeam ieri c[steaua-\i e-un suflet de]nger
 Ce tremur[-n ceruri, un cuget de aur
 Ce-arunc-a lui raze-n o lunc[de laur
 Cu-al c`ntului dar,

Iar tu, interpret[-a cere=tilor pl`ngeri,
 Credeam c[e=ti chipul ce palida stel[
 Arunc[pe-o frunte de und[rebel[,
 Pe valul amar.

Dar ast[zi poetul cu inima-n ceruri,
 R[pit d-a ta voce]n rai de misteruri,
 +-aduce aminte c[-n cerul deschis
 V[zut-a un geniu c`nt`nd Reveria,
 Pe-o arp[de aur, c-un *Ave Maria* —
 +i-n tine revede sublimul s[u vis.

II

Cum leb[da via\a ei toat[viseaz[un c`ntec divin,
 Nu c`ntecul undei murinde pe luciul m[rei senin,

Cum galbena lunc[viseaz[o iarn[]ntreag[de-un c`nt,
 Nu c`ntecul iernei cel aspru, nu arpa lui Eol]n v`nt,

Ci leb[da c`ntecul mor\ii, al mor\ii cu chipul ei drag,
 Iar lunca viseaz[de doina voinicului celui pribeag:

Astfel Rom`nia, uitat[-n Carpatul cel ars =i b[tr`n,
Visat-a de glasul t[u dulce, de c`ntu-`i de dorure plin.

Cum leb[da =tie c[glasul ce iese din luciul ad`nc
Sunt inimi de lebede stinse ce-n valuri eterne se pl`ng,

Astfel Rom`nia, ea =tie c[glasul t[u dulce divin
Italia, sora ei numai, putut-a s[-l aibe]n s`n.

Ea dar[acum te salut[, ea-n visul ei te-a presupus —
Tu vii ca un c`ntec de sor[la sora ce-n lume s-a dus.

De ce s[mori tu?

Tu nu e=ti frumoas[, Marta,]ns[capul t[u cel blond
C`nd se las[cu dulcea\[peste pieptu-`i ce suspin[,
Tu]mi pari a fi un]nger ce se pl`nge pe-o ruin[,
Ori o lun[g`nditoare pe un nour vagabond.

Astfel treci =i tu prin lume... ca un basmu de proroc!
E=ti s[rac[dar bogat[, e=ti m`hnit[dar senin[!
Ce s[pl`ngi? De ce s[mori tu? Ce po`i oare fi de vin[
Dac[fa`a `i-e ur`t[, pe c`nd anii-`i sunt de foc.

C`nd ai =ti tu c`t sim`irea-`i =i privirea-nduio=at[
C`t te face de pl[cut[=i de demn[de iubit,
Tu ai r`de printre lacrimi =i-ai ascunde negre=it
]n cosi`a ta de aur fa`a-`i dulce =i =ireat[.

Altele sunt mai frumoase, mult mai m`ndre, mai bogate,
 Dar ca marmura cea rece nu au inim[defel.
 Pe c`nd tu!... e=ti numai suflet. E=ti ca]ngerul fidel
 Ce pe cel care iube=te ar veghea-n eternitate.

+terge-\i ochii, blond[Marta... ochii-\i negri... dou[stele
 Mari, profunzi ca vecinicia =i ca sufletu-\i senin.
 O, nu =tii c`t e de dulce, de duios =i de divin
 De-a te pierde-n ochii-ace=tia str[luci\i]n lacrimi grele.

O, sur`zi, sur`zi odat[! S[te pot vedea... o s`nt[,
 O martir[ce sur`de printr-a lumei dor =i chin,
 Pe c`nd ochiul ei cel dulce =i de lacrimi]nc[plin
 Se ridic[pentr-o rug[c[tr[bolta]nstelat[.

Ai sur`s?!... O! e=ti frumoas[...]nger e=ti din paradis
 +i m[tem privind la tine... c[ci \i-o jur: nu m-a= mira
 Dac-ai prinde aripi albe =i la ceriuri ai zbura,
 Privind lumea cea profan[cum se pierde]n abis.

De-a= muri ori de-ai muri

C-o bucurie trist[te \in acum]n bra\le.
 Privire]n privire =i s`n la s`n tr[im,
 +i gura ta-mi sur`de, =i ochii t[i m[-nva\
 C`nd \inem fericirea pe s`n cum s-o iubim.

Dar de-oi muri vreodat[, copil[g`nditoare,
 Crezi c-o s[-ncet din stele mai mult a te iubi

+i-o s[petrec]n pace prin lumile de soare,
 }n care-oi d[inui?

Nu, nu, copil[scump[!... De-i auzi]n noapte,
 C`nd vei veghea]n rug[la candela de-argint,
 De-i auzi cum trist[aripa unei =oapte
 Te-atinge aiurind,

De-i auzi vreo arp[sf[rmat[, pl`ng[toare,
 Vuind ca jalea neagr[ce geme prin ruini,
 S[=tii c[prin a nop\ii de]ntuneric mare,
 La tine,]nger, vin!

+i s[-mi deschizi fereastra, s[trec o boare s`nt[
 Prin oalele uitate de ve=tejite flori,
 S[m`ng`i cu suflarea-mi a ta fa\[p[lind[,
 Ochii t[i g`nditori.

Dar de-i muri *tu*,]nger de palid[lumin[,
 O, ce m-a= face-atuncea, m[rite Dumnezeu?
 O sa te pl`ng cu v`ntul ce fluier[-n ruina]
 }n rece zborul s[u?

]nger venit din ceriuri, oi pl`nge al t[u nume,
 L-oi s[m[na-n flori palizi =i-n stelele de foc,
 C`nta-te-a= ca =i r`ul cel scuturat de spume
 }n nop\i ce stau pe loc.

+i a= primbla durerea-mi pe m[ri necunoscute,
 Prin st`nci ce stau]n aer, prin mun\i cu cap de fier,

Prin selbele b[tr`ne =i prin pustii t[cute —
Prin nourii din cer.

P`n` ce b[tr`n =i palid, cu cap ple=uv ca st`nca,
A= rumpe de pe lir[-mi coarde ce nu mai sun`
+i a= culca]n piatr[inima mea ad`nc[,
Cu dorul ei nebun.

Locul aripilor

Strecor degetele mele printre bucele-`i de aur,
Raze care cad]n valuri pe un s`n ce n-am v[zut,
C[ci corsetul ce le-ascunde e o straj[la tezaur,
Iar[ochii-`i, gardianii, m[opresc =i m[sumut.

Ochii t[i,]n=el[torii! A ghici nu-i pot vreodat[,
C[ci cu dou[]n`elesuri m[atrag =i m[resping —
M[atrag c`nd stau ca ghea`a cu privirea desperat[,
M[resping c`nd plin de fl[c]ri eu de s`nul t[u m-ating.

O atunci m`na ta-i tare =i respinge cu putere
M`na mea, care profan[ar intra]n santuar
S[se-ascund[-n s`nii-`i tineri, pe c`nd eu plin de pl[cere
S[uit lumea-n s[rutarea-`i =i]n ochii t[i de jar.

Ast[zi]ns[nu-s ca flama cea profan[=i avar[,
Inima mi-e s`nt[ast[zi, cald =i dulce-i pieptul meu,
Azi sunt cast ca rug[ciunea =i timid ca prim[vara,
Azi iubesc a ta fiin`\[cum iubesc pe Dumnezeu.

Tu sur`zi cu ne`ncrezare?... C`t de rea e=ti tu, copil[!
 Las[ca sub gazul ro=u eu la s`nii-\i s[p[trunz,
 S[deschei corsetul ista... Tu ro=ind s[r`zi gentil[,
 Eu s-ap[s fruntea-mi arz`nd[]ntre piep`ii albi, rotunzi

+i s[strecor a mea m`n[dup[g`tu-\i de z[pad[!
 Tu ro=e=ti... tu nu vrei, Marta?... O, de-ai =ti ce caut eu...
 Ai sur`de =i-al t[u um[r ai l[sa ca s[se vad[,
 S[-i privesc]n ochi cu capul rezemat pe pieptul t[u.

Cungiur`nd c-un bra\ molatec g`tul t[u cel alb ca zarea,
 Ap[s`nd fa\`a-\i ro=it[pe-al meu piept b[t`nd mereu,
 Eu cu ceealalt[m`n[pe-ai t[i umeri de ninsoare:
 Locul aripelor albe le-a= c[ta-n delirul meu!

La moartea lui Neam\u

L[sa\i clopotul s[pl`ng[cu-a lui voce de aram[,
 L[sa\i turnul ca s[mi=te a lui inim[de fier,
 C[ci de stele mai aproape el le d[acuma sam[
 C[un suflet bun =i nobil se]ndreapt[c[tr[cer.

Clopote, tu sim\i durerea =i urmezi cu-a ta c`ntare,
 C`nd din stea]n stea se suie sufletul]ntr-un av`nt,
 Pe c`nd noi urm[m cu pasul cel r[rit de]ntristare
 Lutul palid, f[r[suflet, s[-l depunem]n p[m`nt.

Ochii? C`te dulci imagini au sorbit a lor lumine!
 Capul? O, de c`te g`nduri el a fost]mpopulat!

Inima? C` t[sim\ire fr[m`ntat-a ea]n sine?
Sufletul? C` te speran\e, c` te visuri a p[strat?

+i-azi nimic. Lumea g`ndirei e o lume sf[r`mat],
De lemnoasa m`n-a mor\ii inima e stoars-acum.
+i imaginile-s =terse, ce prin el treceau odat[,
Sufletul (dac[exist]) printre nori]=i face drum.

Ai =tiut tu, scumpe frate, c[p[m`ntu-i o ruin[?
C[-i o sarcin[via\? C[-i martiriu s[tr[ie=ti?
Ai =tiut tu cum c[moartea e un haos de lumin[,
C[la finea vecinicii te-a=tept stelele cere=ti?

De-a vie\ii grea enigm[\ie-acuma nu-\i mai pas[,
C[ci problema ei cea mare la nimic o ai redus,
Pe c`nd nou[-nc[via\? e o cifr[ne'n\eleas[
+i-n zadar c[t[m r[spunsul la-ntrebarea ce ne-am pus.

}n zadar ne batem capul, triste firi vizionare,
S[citim din cartea lunei semne ce noi nu le-am scris,
Potrivim =irul de g`nduri pe-o sistem[oarecare,
M[sur[m m[=ina lunei cu acea m[sur[toare
+i g`ndirile-s fantome, =i via\? este vis.

}ngere palid...

}ngere palid,]i e mister
Cum c[a lunei valuri =i =oapte
Este durere =i neagr[noapte
Pe l`ng[cer?

Nu =tii tu,]nger, oare s[zbori,
 S[la=i p[m`ntul, trista ruin[?
 De-`i place cerul, a lui lumin[,
 De ce nu mori?

O, dar p[m`ntul]nc[te `ine
 }n ni=te lan`uri `esute-n rai.
 De mult zburai tu]n lumi senine —
 De nu iubeai.

Steaua vieii

C`nd norii, palate fantastice negre,
 Cu geamuri prin care se vede zaphyr,
 Ascult-ale m[rei lungi c`ntece-alegre,
 C`nd stele se mir,

Atunci printr-o gean[de nouri, deschis[,
 Din ochiu-i albastru se vede o stea
 Ce-mi miruie fruntea c-o raz[de vise,
 C-o raz[de nea.

O, steau[iubit[ce-abia stai prin stele,
 Un sf`nt ochi de aur ce tremuri]n nori,
 Ai mil[=i stinge lungi zilele mele —
 Cobori, o, cobori!

Replici

POETUL

Tu e=ti o und[, eu sunt o zare,
Eu sunt un \[rmur, tu e=ti o mare,
Tu e=ti o noapte, eu sunt o stea —
Iubita mea.

IUBITA

Tu e=ti o ziu[, eu sunt un soare,
Eu sunt un flutur, tu e=ti o floare,
Eu sunt un templu, tu e=ti un zeu —
Iubitul meu.

Tu e=ti un rege, eu sunt regin[,
Eu sunt un haos, tu o lumin[,
Eu sunt o arp[muiat[-n v`nt —
Tu e=ti un c`nt.

POETUL

Tu e=ti o frunte, eu sunt o stem[,
Eu sunt un geniu, tu o problem[,
Privesc]n ochii-]i s[te ghicesc —
+i te iubesc!

IUBITA

}]i par o noapte,]]i par o tain[
Muiat[-n pala a umbrei hain[,
}]i par un c`ntec sublim]ncet —
Iubit poet?

O, atunci mi-ai cere seam[
 Ca s[-\i spun c`te-am visat,
 M-ai fixa f[r[de team[,
 Ai da-ncet neagra maram[
 De pe p[ru-\i blond, curat;
 Netezind cu m`na-\i alb[
 T`mpla ta — tu m-ai privi,
 Cu durere mi-ai z`mbi,
 Eu, juc`ndu-m[cu salba
 De pe s`nii-\i, a= vorbi.

+i \i-a= spune, a mea iubit[,
 C[de mult eu te-am c[tat;
 }n c[rarea t[inuit[,
 Prin dumbrava]nverzit[,
 Ori prin codrii cei de brad,
 L`ng[c`ntul de izvoare,
 Printre st`ncele de fier
 Ce str[bat norii din cer,
 }ntr-a pe=terii r[coare,
 }ntr-a nop\ilor mister.

Te vedeam cu a mea minte;
 +i acum c`nd te-am g[sit
 Pare-mi c[-mi aduc aminte
 Cum c[-n vremi de mai nainte
 Te-am v[zut =i te-am iubit —
 S[-\i spun unde...]ntr-o sear[
 Am visat un vis frumos...
 Pe un nour luminos

Am v[zut la cer o scar[
Ridic`ndu-se de jos.

}ntr-a cerului m[rire
Scara de-aur se pierdea,
Iar pe-un tron de nemurire,
Tron de-argint =i str[lucire,
Maica Domnului z`mbea;
Iar pe schivele de scar[
}ngeri stau treptat... treptat,
Cu chip bl`nd =i luminat
+i pe lire sun[toare,
C`ntau dulce =i curat.

La picioarele Mariei
Genuncheat pe-un nor de-argint,
Alb ca lebedea pustiei,
Bl`nd ca glasul poeziei,
Sta un }nger cuget`nd;
+i-a luat arpa-i de aur
+i trec`nd m`na pe ea
A-nceput a r[suna
Raiul... luncile-i de laur
De-un bl`nd *Ave Maria*.

Acel }nger!... Fa\ a pal[,
Ochiul negru, p[r b[lai,
L-am v[zut — o stea regal[,
O lumin[triumfal[—
+i de-atunci]l iubesc, vai!...

L-am c[tat]n ast[lume
 P`n` ce via\`a-mi se pierdu,
 Sufletu-mi se ab[tu...
 +-atunci te-am v[zut: minune!
 Acel]nger ai fost tu.

C`nd ai l[sat cerul, drag[?
 De ce-n lume ai venit?
 Ai =tiut c[via\`a-ntreag[
 Trista-mi inim[pribeag[
 Tot pe tine te-a iubit?
 Ai =tiut cine te-a=teapt[
 +i-ai venit s[r[spl[te=ti
 Lungi durerile-mi lume=ti,
 Cu z`mbirea-\i]n\`leapt[
 +i cu ochii t[i cere=ti.

Andrei Mureșanu

Tablou dramatic]ntr-un act

Persoane:

MURE+ANU, MORS, GENIUL LUMINEI

(Scena]nf\`i-eaz[un peisagiu de-o romanticitate s[lbateg[]n mun\`i. Pe de o parte st`nci surpate — unele \`epene, altele r[sturnate — de alta brazi ac\`a\`i de v`rfuri de st`nci, unii fr`n\`i =i r[sturna\`i de vijelii =i torente,]n fund se v`d ruinele]nc[fumeg`nde a unui sat de colibe — risipite ca cuiburi mari]n dosul st`ncilor. Mai]n avanscen[, turnul vechi =i negru a bisericeii satului. Biserica de lemn, cu ferestre mari cu z[brele, cu muri parte risipi\`i, cu acoper[m`nt de =indrile negre =i mucezite. Asupra]ntregului plan se revars[o g`alb[n[lumin[de lun[. Avanscena o cuprinde de-a curmezi=ul un trunchi r[sturnat, putred, pe care M. =ade vis[toriu. Detot]n

fund, codri -i mun\i. Clopotul sun[dog\i 12 ore. Miezul nop\ii. }n vremea asta, se scoal[M.)

Tresare miaz[noaptea]n inima de-aram[
 A turnului de piatr[. Lin stelele se-nham[
 La carul lunei blonde. Prin v[mile veciei
 Nici vremea nu le trece cu visele m`ndriei,
 Nici suflete nu intr[, nici suflete nu ies.
 Prin aerul de noapte, puternic, rece, des,
 A lunei adormite p[trund razele rare
 }n temni\la din pieptu-mi trezind g`ndiri amare.
 C`nd somnul, frate-al mor\ii, pe lume falnic zace
 Cu genele-i]nchise, cu visele-i de pace,
 C`nd palida g`ndire prin \ara mor\ii trece,
 +i moaie-n visuri de-aur aripa ei cea rece
 Cu-agheazima cea dulce a lumii frunte-atinge,
 P[catele-i i-adoarme, invidia o stinge —
 Ce ochi vegheaz[umed? Ce suflet se fr[m`nt[,
 Ce suflet \ip[-n doliu, ce lir[jalnic c`nt[?...
 Sunt eu!... Privesc trecutul, =i-icoana lui barbar[
 E zogr[vit[aspru d-ursita-ne amar[.
 +i g`ndul meu nu poate s[rup-acea perdea,
 Ce-ascunde viitorul puternic dup[ea.
 C`ntarea? Cea mai nalt[=i cea mai]ndr[znea\
 Nu e dec`t r[sunet la vocea cea m[rea\
 A undelor teribile,]nalte, zgomotoase
 A unui r`u, ce nu-l vezi. — Sunt undele de timp
 Ce viitoru-aduce, spre-a le m`na-n trecut.
 De=i privesc nainte-mi noaptea b[tr`n[rupt[,
 +i v[d c-o lume nou[dintr-]nsa se ridic[,

Dar *p`rghia* aceea, ce desf[c`nd tenebre,
 Ridic[viitorul — puterea care toarce
 Al vremii fir — aceea]mi e necunoscut[.
 Vai! cele]nt`mplate istoria le spune
 +i cele viitoare =i-arunc[umbra lor
 }n atmosfera groas[a zilei cei de azi.
 De ce se-nt`mpl[toate a=a cum se]nt`mpl[,
 Cine mi-a spune-o oare? E plan, precugetare,
 }n =irul orb al vremii =i-a lucrurilor lumii?
 Sau oarba]nt`mplare f[r[-n\eles =i\int[
 E c[l]uza vremii? Putut-a ca s[fie
 +i altfel de cum este tot ceea ce exist[,
 Sau e un *trebui* rece =i ne]nl[turat?
 +i dac[trebui toate s[fie-a=a cum sunt,
 Ce legi urmeaz[vremea? Cu *ce drept* ea apas[
 O ginte ca pe sam[-i o alta s[ridice;
 E vo dreptate-ntr-asta, sau oarb[-mparte bobii
 Soarta f[r[de lege? +i dac[n-ai temeieri
 Dec`t acele spuse de c[r]ile b[tr`ne,
 +i-aceste-s dovedite c[nu dau dezlegare —
 Cine-mi va spune mie — dac[a gin\ii mele
 Via\ viitoare va fi mai fericit[
 Dec`t al ei trecut?
 De-ar fi fost r[u adesea =i bine num-o dat[,
 A= crede c[-nt`mplarea oarb[, nevinovat[
 A gr[m[dit]n mersu-i, dar f[r[ca s-o =tie,
 At`ta neferice pe \ara mea pustie. —
 Dar *nu!* e-at`ta minte — at`ta plan de rele
 S-a gr[m[dit puternic]n via\ a gin\ii mele,
 }nc`t]mi vine-a crede c[s`mburele lumii

E *r/ul*. Cartea lumii de-etern[r[utate
E scris[=i-i merit[.

De vei avea puterea,
Voin\ a ca s[sfar[mi pe cel mai slab ca tine:
Bravur[se nume=te. De e=ti]nchipuit,
Nesuferind ca al\ii de-acea]nchipuire
Cu vorba s[se-ating[: onoare se nume=te;
De vrei s[-ntreci pe al\ii =i lumii s[-i impui
Persoana ta infam[: dorin\[-i de m[rire,
La fapte m`ndre stimul. De e=ti at`t de van
S[crezi c[p`n` =i cerul ascult[a ta vorb[,
C[-i pas[dac[corpul \i-l chinuie=ti =i mintea
| i-o stupifici —]\i zice c[e=ti evlavios,
Ba chiar =i *sf`nt*. — +i nu sunt numai oameni
Ce]\i admir[fapta, g`ndirea-nchipuit[,
Ci te admir popoare...

Ce proast[e mul\imea,
Ea crede cum c[duce a lumii soart[-n m`n[,
+i singur[e dus[de-o m`n[de =ire\i.

De te-a-nzestrat natura
Cu-at`ta minte numai, s[po\i s[vezi prostia
+i cruda r[utate ce masa o domin[,
Ned`nd nimic pe ele, s[faci din ele scara
Spre-a te urca pe d`nsa l-avere =i m[rire,
Pref[-te numai cum c[tu pre\uie=ti acele
Mari calit[\i =i-alese (nume=te-le cum vrei),
C-o fraz[lingu=e=te de=ert[ciunea lor
+i pe-umeri te vor duce, sacrific`nd averea,
Via\ a pentru tine. Dar spune-le adev[rul,
Te-or r[stigni pe cruce, te-or huidui cu pietre

+i te vei stinge mizer de nimenea jelit.

Se vede

C[nu puteau =ire\ii ca s[g[seasc[-n via\
 Alt pre\ dec` t acela s[-i]mplineasc[poft
 Pe seama altor... Apoi este =i drept, cuminte,
 Ca pro=ti s[duc[greul, astu\ii s[domneasc[...
 La ce-ar fi-atuncea lumea]n dou[]mp[r\it[?
 La ce-ar exista pro=tii — =i iar la ce =ire\ii?

Nu *merit*/ n[t`ngii s[fie st[p`ni\i?

Nu vezi c[st[p`nindu-i le]mpline=ti dorin\ a?

Mai de dorit ce soart[pot ca s[aib[-n lume
 Dec` t s[-i duc[-n turme sunetul unui nume?

Ei nici nu-s pentru alta, dec` t ca s[tr[iasc[,

S[moar[-ntru-mplinirea unei de=ert[ciuni.

+i-apoi nu vede\i voi

C[ei admir[toate ce le aduc pieire?

Omoar[fericirea unui popor]ntreg,

Lini=tea unui secol =i e=ti numit erou.

Beat[de bucurie mul\imea te prime=te,

Cu lauri te-ncunun[... O gint[ce se-nal[

Pe spatele altora e *mare* — =i cu c` t

Mai mult se \ine-n locu-i prin r[u =i prin asprime,

Cu-at` ta e *mai* mare. Dreptate-universal[

E-aceea ce-o ur[=te puterea brut[. Peste

T[rie nu decide nimic. La bine nu-i putea

S-aduci doi oameni; r[ul l-urmeaz-]ntregi popoare;

C[ci r[ul este col\ul vie\ii. Vecinic r[ul

}nt`iul rol]l joac[— e col\]n orice cuget,

}n oricare voin\[,]n orice fapt[mare.

Invidia de pild[e mam-egalit[\ii,

+i]ngr[direa contra r[ut[\ii reciproce
 Dreptate se nume=te. Cu c` t mai r[u sunt civii
 Cu-at` t e mai perfect[dreptatea.
 Fi`i r[i =i ve`i str[bate
 La \int[-oric` t de mare, numai prin r[utate!
 Fi`i r[! =i-urma`i principiul ce lumea o domin[—
 L[sa`i s[cread[a`ii mai pro=ti ca voi]n bine.
 De ce n-ave`i voi minte? Deschide`i ochii vo=ti,
 Vede`i c[*sf`nt* =i *bine* sunt numai pentru pro=ti?
 De c` nd sunte`i]n lume, a existat dreptate
 +i pentru voi? Dar greu voi numai]l purtar[\i,
 Voi v-a`i hr[nit du=manii, i-a`i ap[rat cu s`nge,
 }n loc de-a sparge capul n[p`rcei sub picior,
 Voi a`i crescut-o mare =i ast[zi v[sugrum[.
 Spun popii de-o vecie unde oricare vin[
 G[se=te-a ei os`nd[=i binele r[splata —
 +i mii timizi de fric[=i de-o speran`\[van[
 Trec]n=ela`i pe l`ng[izvoarele vie`ii.
Iar dac[un lin`oliu, piroane de sicriu
R[splata sunt virtu`ii?
 R[bdarea cine-o are t`rasc[-se-nsetat.
 Voi soarbe`i pic[tura de timp ce o ave`i,
 Aici fi`i mari, puternici, aici fi`i ferici`i -
 Aici spirit, curajul =i pumnii au valoare.
 }n m`n[de vei prinde-a istoriei carte
 +i dac[tu de fric[sau poate de ru=ine
 }n faptele ei rele nu vei]ncifra bine,
 Vede-a-vei cum sub ochii-\i]n plin se desf[=oar[
 R[ul =i iar[=i r[ul — c[vremea se m[soar[
 Dup[a r[ut[\ii p[=ire. *R[u =i ur[*
Dac[nu sunt, nu este istorie. Sperjur[,

Invidios-avar[, de s`nge]nsetat[
 E omenirea-ntreag[— o ras[bl[st[mat[,
 F[cut[numai bine spre-a domina p[m`ntul,
 C[ci r[ut[\ii numai]i datore=te-av`ntul
 Ce l-a luat pe scara fiin\elor naturii.
 Cine-a v[zut vreodat[popor de oameni buni
 S[fie mare? Dac[e r[u, e egosit,
 Vrea toate pentru sine, nimica pentru alii;
 Dac[tr[ie=te bine, dar f[r[ca s[lase
 Ca =i-al\ii s[tr[iasc[— e mare. C`nd un popol
 }ncepe a fi nobil =i generos]n cuget,
 Atunci a lui c[dere =i moarte sunt aproape,
 C[ci numai r[ul are puterea de-a tr[i.
 Chiar fapta cea mai bun[duce la r[u. Ea este
 P[m`nt care hr[ne=te s[m`n`a celor rele.
 Ai mil[
 De unul =i cu m`na]n care i-ai pus p`ine
 M`ine va ridica piatra, ca el]nt`i s-arunce
 }n tine. D[-i unuia onoare =i m[rire,
 +i va fi cel din urm[spre-a se uita la tine
 De-i fi c[zut. — *Ce plan ad`nc=iiret!*
Cum]n s[m`n`a dulce a r[ului s-a pus
Puterea de via\!
 +i mai crede\i]n bine,]n basme de copii!
 O, ridica\i]n suflet gigantici vijelii
 +i sf[r`ma\i c-o m`ndr[strigare triumfal[
 Ordinea cea nedreapt[, =ireat[, infernal[,
 Ce pro=tii =i =ire\ii, unii-n=ela\i, iar al\ii
 }n=el[tori sus\in c[de Dumnezeu e pus[
]n lume.

O, Satan! geniu al desper[r]ii!
 Acum pricep cu g`ndu-\i, c[ci zv`rcolirea m[r]ii
 Tr[ie=te-acum]n mine. Pricep g`ndiri rebele
 C`nd ai smuncit infernul ca s[-l arunci]n stele,
 Dezr[d[cina=i marea ca s-o]mpro=ti]n soare,
 Ai vrut s-arunci]n haos sistemele solare. —
 Da! ai =tiut c[-n ceruri, r[ul, nedreptul tron[,
 C[secole n[t`nge l-ador[, l-]ncoron[,
 +tia i c-a=a cum este *nu poate* a fi bine!
 C[nu poate nedreptul etern ca s[domine.
 O! de-a= vedea furtuna c[stelele desprinde,
 Pe cer talazuri m`ndre]nal\ [=i]ntinde,
 +i nourii ca sloiuri de ghea\ [aruncate,
 Sf[rm`ndu-se de-a sferei castele]nstelate —
 Cerul din r[d[cin[n[\`ndu-se decade,
 T`r`nd cu sine timpul cu miile-i decade,
 Se-nmorm`nteaz[-n haos]ntins f[r[de fine,
 Zbur`nd negre =i stinse surpatele lumine.
 V[d haosul c[este al lumilor s[crii,
 C[sori mai p`lp`i ro=ii gigantice f[clii
 +i-apoi se sting. — Nimicul, lin\oliu se]ntinde
 Pe spa\iuri de=erte, pe lumile murinde!
 V[z`nd risipa, Satan, voi crede c-ai]nvins!
 C[ci dac[e=ti arhanghel al mor\ii cei b[tr`ne,
 Atunci e=ti drept — c[ci numai *ea* este drept[-n lume,
 +i cei ce o servesc — c[ci contra orice-n lume
 }nvinge r[utatea — dar contra mor\ii nu.
 Fiindc[tina lumii e rea, fiindc[tin[
 +i praf e universul]ntreg — f[r[de vin[
 Ai c[zut geniu m`ndru, plin de-nd[r]tnicie

}n spa\ii f[r' de margini, }n evi de ve=nicie!
 Vai, soarte blestemat[, ce oarb[, arunci bobii,
 La oricine }n lume dai ceea ce nu-i trebuie,
 Te rog, soarte, m[scap[, de al\ii nu — de mine
 At` t venin }n suflet, =i-at` t amar }n g`nd,
 }nc` t dac-a= putea-o ca s[r[suflu-ad`nc
 +i bine — a= }nvenina vremea-n care-s os`ndit
 De a tr[i].

O, geniu ce p[trunzi

Nem[rginirea — iart[c-am[r[ciunea mea
 M-a-nvins! Tu =tii s[judeci =i =tii c[nefericea
 Ades scr`nte=te =irul g`ndirii =i o face
 S[mearg[tocmai contra la calea ceea care
 Ar trebui s-urmeze.
 Un orologiu care }n loc de-a-mbla nainte
 S-ar t`r`i-nd[r[t. O, nu exist[crime,
 C[ci toate, toate-s fapte unei g`ndiri pe dos,
 Unei sim\iri perverse.
 Taci, taci, suflete m`ndre, nu r[scoli cu-at`ta
 Grozav[u=urin\[\ titanica turbare
 Ce-n a=chii sclipitoare g`ndirea mi-o sf[ram[,
 Stinge, puternic Doamne, cuv`ntul nimicirii
 Ad`nc, demonic-rece, ce-n sufletu-mi tr[ie=te,
 Coboar[-te }n mine, m[f[s[recunosc
 C-a ta f[ptur[slab[-s. Nu m[l[sa s[sper
 C[liber-mare-m`ndru prin condamnarea ta
 N-oi cobor} }n iaduri de demoni salutat,
 Ca unul ce meritu-i de a le fi st[p`n —
 St[p`n geniiilor pieirii! Ce g`nd superb! O,-nceat[,

Inima mea cea stoars[de-o cugetare beat[
 Nu r[scoli-n b[taie-\i ruinele sf[rmate
 A lumii-mi din[untru.
 V[d cerul lan albastru s[dit cu gr`u de stele,
 El]mi arat[planul ad`ncei]ntocmele
 Cu care=-i mi=c[sorii. — }n s`mburul de ghind[
 E un stejar. — Cum d`nsul din proprii r[d[cine,
 Din planul vie\ii sale ascuns]n col\u-obscur
 }=i cre=te trunchiul aspru — a=a, poporul meu,
 }n tine e puterea-\i, n[\area-\i =i pieirea-\i.
 Eu cred c[tot ce este merit de a fi mare
 S[-=i]n[spreasc[trebuie superba r[d[cin[
 Prin viscole turbate, prin ar=]\[=i-nghe\.
 Mai tare e-acea st`nc[ce a trecut martir[
 Prin vijelii *mai* multe. Popoarele barbare
 Ce-au cotropit rom`nii sunt vijelii m[re\e,
 Turbate, m`ndre, aspre ca orice vijelie,
 Dar[=i trec[toare ca ele. Iar stejarul
 Poporului meu tare ridic[=i-azi]n v`nturi
 }ntunecata-i frunte =i proasp[ta *lui* frunz[.
 — }n lume v[d popoare cumin\i =i fericite,
 +i m[]ntreb ce soarte s[doresc la al meu?
 +i-un g`nd]mi vine aspru, ad`nc, f[r[de mil[
 +i sf[rm[tor de lume. — Nu, nu! N-a= vrea ca alte
 Popoare s[mai fie c-al meu — nu merit ele
 S[-i semene. Poporu-mi meritu-i ca s[fie
 Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire
 Pentru a lui via\|. — O, na\ie iubit[!
 Vei]n\elege doru-mi, vei =ti s[-l pre\uie=ti?
 Voi s[te v[d, iubito! nu fericit[— *mare!*

Dec` t o via\ moart[, un negru vis de jele,
 Mai bine stinge, Doamne, via\ a gin\ii mele,
 Dec` t o soart[aspr[din chin]n chin s-o poarte,
 Mai bine-ating[-i fruntea suflarea m[rrii moarte!

Frumoas[=i jun[

Frumoas[=i jun[, oh, drag[-mi mai e=ti!
 Eu caut =i caut]n ochii-\i cere=ti,
 +i-n veci nu m[satur =i-n veci a= c[ta,
 Iubit[, dorit[, o gur[— a=a!

Tu tremuri, tu cau\i, tu murmuri, tu r`zi,
 Cu glasul t[u dulce tu raiu-mi deschizi,
 Cu p[rul t[u moale tu via\ a mi-o legi —
 O =tii =i te faci c[nu o-n\elegi!

+ireat[=i dulce — copil vinovat —
 De ce nu m[-mbii cu al t[u s[rutat,
 De ce-a=tep\i s[-l fur de pe ochii-\i profunzi
 +i-n blondele plete tu capul \i-ascunzi!

Cu m`na \i-acoperi tu ochii t[i dragi,
 Prin degete cau\i, nu r`de, ci taci;
 Pedepsa ce meri\i, columb[a mea,
 O gur[-i. — Oh, d[-mi-o — mi-ai dat-o — a=a!

Iubit[dulce, o, m[las[...

Iubit[dulce, o, m[las[
 S[privesc fa\`a-\`i, ochiul t[u ceresc,
 S[m`ng`i p[ru-\`i d-a\`ree m[tase,
 Privindu-te, de-amor s[-nebunesc!
 Ah, bra\`ul t[u rotund e alb — se las[
 Cu gra\`ie pe umerii-mi — privesc
 }n ochii t[i,]n fa\`a ta —]n gura jun[,
 S-ascult uimit la vorba ta nebun[!

Nebun[, c[nu are =ir =i minte,
 Ci gra\`ie =-amor copil[ros,
 La gura ta, care z`mbind]mi minte
 Spre-a coperi misterul cel duios,
 Ce-mi spune *nu* — c`nd *da* ochiu-\`i fierbinte
 Din genele-i]mi spune voluptos —
 Ah, tot amorul meu, copil]n raze,
 E concentrat]n fiin\`a-\`i luminoas[!

Sur`sul t[u o raz[e de soare,
 +i ochii t[i sunt stele-n noaptea mea,
 +i s`nul t[u de vergin[, ninsoare,
 Ce lin l-acoperi tu cu m`na ta,
 C`nd tremur`nd prive=ti =i z`mbitoare
 La-a lui dulci flori ce cresc al[turea —
 +i s[rutarea ta — oh, spune, spune
 Cu ce s-aseam[]n dulcea-acea minune!

De n-ai fi tu, ce-ar folosi via\,a,
 Speran\ele-i, =i binele-i, =i tot!
 Un vis ar fi amestecat cu cea\,a,
 Un chin ar fi — ce l-a= sf`r=i s[pot;
 Pe c`nd astfel o noapte e m[rea\[,
 Pierdut[-n stele ce]n cer]not,
 Prin ele trece melancolic luna —
 O gur[d[-mi, iubito — =i-nc[una!

Spre s[rutare gura-\i se]ncrea\
 +i ochii t[i privesc]ntunecat
 +i vis[tori. — Iubito, tu, glumea\
 Nu =tii c-a s[ruta e un p[cat
 +i c[-n]ntunecata lor dulcea\
 Nu s-uit[ochii de copii vodat' —
 F[r[s[pl`ng[-n urm[-a lor langoare
 +i voluptoasa lor]ntunecare!

C[ci ce ai zice dac[eu acuma
 A= uita toate... tu m[]n\elegi —
 E drept c[\ie-o vorb[-\i trebui numa
 Ca toat[firea mea]n lan\ s-o legi —
 Dar vorba aceea s`rie-ori de glum[
 Cu care pasiunea-mi s-o diregi
 Vei spune tu? — O, taci — o, taci, n-o spune —
 Ai spus-o? -S m`nios, tu, -n\elepciune!

}n van vorba ta bl`nd pov[\uie=te —
 La seriozitatea ta sur`d;
 Spre s[rutare gura-\i se-ncre\e=te,

Spre s[rutare ochii t[i se-nchid;
 +ireat[e=ti! sub geana ce umbre=te
 Ochii-\i sclipesc, =i-mi pare c[ei r`d;
 Cu bra\uul \i-i acoperi?... Sup[rat[?
 Ce te prefaci, iubita mea =ireat[?

Iubitei

O,]ndulce=te-\i ochii t[i, iubit[,
 O,]nsenin[fa\ta ta de nea.
 Nu =tii c[-n piept inima mea r[nit[
 Tresare-ad`nc la]ntristarea ta?
 Tresare-ad`nc, tresare-ad`nc, iubit[—
 Oh,]n zadar mi-ncre\i tu fruntea ta.
 Durerea chiar de-o simulezi — eu simt
 Fiori ad`nci]n pieptul meu trezind.

Ah! c`te=ti tu de m`ndr[=i frumoas[
 C`nd r`zi, c`nd pl`ngi, c`nd m[s[ru\i, c`nd — ah!
 Cuprind]n m`ini eu capul t[u — geloas[! —
 +i s[rut ochii-\i plini de lacrimi, ah!
 Ei str[lucesc ca stelele focoase
 Ce-ntr-a junie-mi noapte lumina!
 +i te iubesc, =i te s[rut, te-ador,
 Amorul meu, nesusul meu amor!

O, nu-mi muri, o, nu-mi muri, iubit[,
 C-atunci]n veci prin noapte-a= r[t[ci —
 Mi-a= sf[rma via\a-n jalea cea cumplit[

+i de durere n-a= putea muri.
 A= purta-n timp inima-ncremenit[,
 Cu ochii stin=i, =i gura-ar amu\i.
 Durerea ta m-ar face s[tr[iesc,
 Ca s[tr[iesc, ca s[]nnebunesc.

A=teapt[dar cu moartea ta, iubit[,
 P`n' ce de fericire-oi muri eu.
 Cu roze s[-ncununi fruntea-mi p[lit[,
 Z`mbind s[m[s[ru\i, amorul meu;
 De-oi]nvia, s[=tii, dumnezeit[,
 C[-un somn a fost angelic, de=i greu.
 De nu m[voi trezi, s[=tii, s[=tii —
 C[-n veci visez la ochii t[i cei vii.

Cum va fi acel vis eu nu-\i pot spune —
 Eu numai]l g`ndesc c`nd m[cufund
 }n ochii t[i. — Neclare sunt, nebune,
 Acele-nchipuiri ce m[p[trund.
 Prive=te tu]n ochii mei =i-mi spune
 Ce vezi]n ei,]n dorul lor profund.
 Tot ce-ai v[zut eu am v[zut 'n-al t[u —
 Nici]n morm`nt nu pot ca s[-i uit eu.

Ei sunt minuni ce-a muri nu m[las[,
 }n somnul mor\ii m-or nelini=ti,
 P[trunde-vor cu raza lor focoas[
 Chiar]n sicriul unde voi dormi.
 Ei au p[truns prin p[turi neguroase
 Ce via\ a mi-a urzit p`n[aci —

De-a\i putut sparge negurile-acele,
Ve\i lumina]n veci, iubite stele!

Oh, nu-mi muri, te rog! C[ci tot ce-n lume
Eu am iubit murit-au prea cur`nd —
Orice amor ce n-a luat drept glume
Al meu amor e ast[zi]n morm`nt. —
Dar ast[zi v[d c-am pierdut doar un nume:
C[ci ea e-ti tu — tu ea —]ntr-un cuv`nt
Tu mi-ai murit o dat[. — S[nu-mi mori
De-a doua oar[,]nger de amor.

C[ci de-ai muri ce-a= face eu]n lume?
N-a= reg[si]n veci chipu-\i u=or
+i os`ndit a= fi s[stau]n lume —
De jalea ta eu n-a= putea s[mor.
Acum — acum n-a= pl`nge al t[u nume
Ci chiar pe tine, vecinice amor:
Mort, a= tr[i eu; viu, eu a= fi mort.
Tr[ie=te-mi dar — c-ad`nc]n piept te port!

C`ntecul I[utarului

Ca povestea cea s[rman[
Care nimeni n-o-a-n\eles,
Trec prin vremea trist[, van[,
Cum prin secolii un eres.

Sunt ca lira spart[-n st`nc[,
Sunt ca glasul din pustii,
Sunt ca marea cea ad`nc[,
Sunt ca moartea]ntre vii.

Dintre chinuri ce m[-neac[
Eu sorbeam mirul curat,
Cum o leb[d[se pleac[
B`nd din lacul]nghe\at.

Dar cu moartea cea ad`nc[
Azi eu schimb al vie\ii-mi g`nd,
Am fost vultur pe o st`nc[,
Fire-a= cruce pe-un morm`nt!

Care-i scopul vie\ii mele,
De ce g`ndu-mi e proroc,
De ce =tiu ce-i scris]n stele,
C`nd]n van lumea o-nvoc.

Crucea-mi par[g`nditoare,
Parca arz-a vie\ii-mi tort,
C[ci prin neguri morm`ntare
Voi s[v[d fa\`a-mi de mort.

Doar atunci c`nd prin lumina
M-oi sui la Dumnezeu,
Ve\i g`ndi =i voi la mine
Cum am fost]n lume eu.

Copii eram noi am`ndoi...

Copii eram noi am`ndoi,
 Frate-meu =i cu mine.
 Din coji de nuc[car cu boi
 F[ceam =i]nh[mam la el
 Culbeci b[tr`ni cu coarne.

+i el citea pe Robinson,
 Mi-l povestea =i mie;
 Eu zideam Turnul Vavilon
 Din c[r`i de joc =i mai spuneam
 +i eu c`te-o prostie.

Adesea la sc[ldat mergeam
 }n ochiul de p[dure,
 La balta mare ajungeam
 +i l-al ei mijloc }notam
 La insula cea verde.

Din lut acolo am zidit,
 Din stuful des =i mare,
 Cetate m`ndr[la privit.
 Cu turnuri mari de tinichea,
 Cu zid]mpresurat[.

+i frate-meu ca]mp[rat
 Mi-a dat mie solie,
 S[merg la broa=te ne'mp[cat,
 S[-i chem la b[t[lie —
 S[vedem cine-i mai tare.

+i]mp[ratul broa=telor,
C-un oacacà de fal[,
Primi — porunci o=tilor
Ca balta s-o r[scoale.
+i am pornit r[zboi.

Vai! multe broa=te noi am prins
— }mi pare chiar pe rege —
+i-n turnul negru le-am]nchis,
Din insula cea verde.
Spre sar-am f[cut pace

+i drumul broa=telor le-am dat.
S[ltau cu bucurie,
}n balt-ad`nc s-au cufundat
Ca s[nu mai revie.
Noi am pornit spre cas[.

Atunci r[splata am cerut
Pentru a mele fapte —
+i frate-meu m-a desemnat
De rege-n miaz[noapte
Peste popoare-ndiane.

Motanul alb era vistier,
M`rzac cel chior ministru —
C`nd de la el eu leafa-mi cer,
El miaun[sinistru.
Cordial i-am str`ns eu laba.

+i]mp[ratul milostiv
 Mi-a dat =i de so\ie
 Pe fiica lui cu r`s lasciv
 +i \ap[n[, nurlie,
 Pe Tlantaqu-caputli.

Am mul\umit c-un umil semn,
 — Drept mantie-o prostire —
 M-am dus l-amanta mea de lemn,
 }n sf`nta m[n[stire,
 }ntr-un cotlon de sob[.

+i ah! =i drag[-mi mai era!
 Vorbeam bl`nd cu d`nsa,
 Dar[ea nu-mi r[spundea
 +i de ciud[eu atunci
 Am aruncat-o-n foc.

+i pe =ur[ne primblam
 Peste stuf =i paie
 +i pe mun\i ne-nchipuiam.
 Cu fiece b[taie
 M[r=ileam al[turi.

+i pe cap mi se umfla
 Casca de h`rtie.
 O batist[]ntr-un b[\,
 Steag de b[t[lie.
 C`ntam: Trararah!

Ah! v-a\i dus visuri, v-a\i dus!
Mort e al meu frate.
Nimeni ochii-i n-a]nchis
}n str[in[tate —
Poate-s deschi=i =i-n groap[!

Dar ades]ntr-al meu vis
Ochii mari alba=tri
Lumineaz[— un sur`s
Din doi vine\i a=tri
Sufletu-mi treze=te.

Eu? Mai este inima-mi
Din copil[rie?

.

Ah!]mi umbl[ades prin g`nd
O c`ntare veche.
Parc[-mi \iuie-aiurind
Dulce]n ureche:
Lume, lume =i iar lume!

Aveam o muz[

Aveam o muz[, ea era frumoas[,
Cum numa-n vis o dat[-n via\ta
Po\i ca s[vezi icoana radioas[,
}n strai de-argint a unui elf de neal!

P[r blond deschis, de aur =i m[ta[s[,
 Grumazii albi =i umeri coperea,
 Un strai de-argint str`ns de-un colan auros
 Str`ngea mijlocul ei cel ml[dios!

+i talia-i ca-n marmur[s[pat[
 Str[lucea alb[-n transparentul strai,
 S`ni dulci =i albi ca neaua cea curat[,
 Rotunzi ca mere dintr-un pom de rai;
 Abia se \ine haina cea bogat[
 Prins[u=or cu un colan de pai,
 Astfel adesea m[g[sea veghind —
 Nori str[b[tea o umbr[de argint.

Crinul luminii str[lucea]n m`n[
 Reflect`nd dulce m`ndrul ei obraz,
 Razele dulci loveau fa'a-i senin[,
 Rotunzii umeri =i-albul ei grumaz;
 P[rul lucea ca auru-n lumin[,
 Straiul c[dea de pe-umeri de atlaz,
 Ochi mari alba=tri-n gene lungi de aur
 +i fruntea-i alb[-ntunecat[-n laur!

O dat[-n via\a-i muritorul vede
 }n visul s[u un chip a=a d-ales!
 Eu... fericit c-amantul blondei Lede,
 Nebun de-amor, eu o vedeam ades.
 Venea-n singur[tatea mea pe]ndelete,
 R[t[ceam m`na-n p[ru-i blond =i des,
 De pe-umeri haina-i luneca u=or —
 Vedeai rotundul bra\ p`n' subsuori.

P[rea c-a=teapt[de a fi cuprins[,
 De-a=-i sim\i inima b[t`nd cu dor,
 Ca buza ei de-a mea s[fie-atins[,
 Ca graiul ei s[tremure u=or,
 S[v[d privirea vesel[=i pl`ns[.
 S[aud glasu-ntunecat de-amor
 +i la ureche dulce s[-i repet
 C`ntul, ce-n g`ndul meu se mi=c[-ncet.

O,]mi =opte=te numa-n dulci cuvinte
 Ne]n\elese, pline de-n\eles.
 O,]mi sur`zi cu gura ta fierbinte,
 Tu,]nger bl`nd cu ochii plini d-eres,
 C[ci al t[u z`mbet]mi aduce-aminte
 C-un]nger e-ti ce fu din cer trimes,
 Ca s[m`ng`i junia mea bogat[
 Cu-a ta z`mbire dulce =i curat[.

S-apropia,]n aer suspendat[,
 +i bra\ul ei grumazu-mi cuprindea,
 Priveam]n sus la fa\`a-i luminat[.
 La gura-i mic[care sur`dea —
 Din ochi alba=tri raza-ntunecat[,
 Plin[de-amor]n ochiul meu c[dea,
 Talia ei sub\ire-n colan str`ns[
 Tremura scump de bra\ul meu cuprins[.

Ea a murit. — Am]ngropat-o-n zare.
 Sufletul ei de lume este pl`ns. —
 Am sf[rmat arfa — =i a mea c`ntare

S-a]n[sprit, s-a ad`ncit — s-a stins.
 }mi plac a nop`ii turburate oare,
 }mi place de dureri s[fiu]nvins;
 O, de-a= orbi, de-a= amu`i odat[,
 C[-n lume nu v[d lumea c[utat[!

Eu nu v[d mun`ii]neca`i de nouri,
 De care g`ndu-mi vultur s-ac[`a;
 N-aud a m[rii]nmiite-ecouri,
 Ce-n glasul meu m[re` s-amesteca;
 }n codri-antici n-aud muget de bouri,
 Trezind zilele vechi]n mintea mea,
 Codrul din mun`i, r`ul din vale-mi tace —
 De ce nu pot]n praf a m[preface!

Doi a=tri

Am v[zut doi a=tri,
 Str[lucind alba=tri
 Sub o frunte-n vis;
 M-a-necat seninul
 C`nd privii divinul,
 Bl`ndul lor sur`s.

+i mi-am zis]n mine:
 “}nger cu lumina
 De-un ad`nc noroc...
 Din a vie`ii tale
 }nflorit[cale
 Cum nu stai]n loc?”

C`nd criv[\ul cu iarna....

I

C`nd criv[\ul cu iarna din nord vine]n spate
 +i m[tur[cu-aripa-i c`mpii]ntinse late,
 C`nd lanuri de-argint luciu pe \ar[se a=tern,
 V`nturi scutur aripe, z[pad[norii cern...

}mi place-atuncea-n scaun s[stau]n drept de vatr[,
 S-aud c`inii sub garduri c[scheaun[=i latr[,
 J[raticul s[-l potol, s[-l sfarm cu lunge cle=ti,
 S[cuget basme m`ndre, poetice pove=ti.

Pe jos s[=ad[fete pe \olul a=ternut,
 S[scarmene cu m`na l`na, cu gura glume,
 Iar eu s-ascult pe g`nduri =i s[m[uit de lume,
 Cu mintea s-umblu drumul pove=tilor ce-aud.

Orlogiul s[sune — un greier amor\it —
 +i cald s[treac[focul prin vinele-mi distinse,
 S[v[d roze de aur =i s[rut[ri aprinse
 }n vreascuri, ce-n foc puse tr[snesc des risipit,
 Ca vorba unei babe m[runt[, \[nduroas[.

Atuncea focu-mi spune povestea-a mai frumoas[.
 Din el o aud astfel cum voi s[o aud
 +-amestec celelalte cu glasu-i p`lp`it.
 +i m`ndru-acest amestec g`ndirea-mi o descoas[,
 O-n=ir[apoi iar[=i cum d`nsa a voit.

Astfel g`ndirea-n=ir[o mie de m[rgele —
 Un =ir]ntins =i luciu dar f[r[de sf`r=it;
 Somnul m-apuc[-n bra`e prin g`ndurile mele
 +i-n somn m[mai urmeaz[a lor bl`nd glas uimit.
 Prin =irul lor ce sun[, orologiul cu jele
 L-aud sun`nd ca greier b[tr`n =i r[gu=it;
 }n urm[tace chiar =i a mamei rug[ciune —
 La g`nduri sclipitoare un cap[t ea le pune.

Ajung la ea =i noaptea umbrile-i =i-ntinse.
 Pe fruntea ei cea dulce culeg bl`nde vis[ri,
 Amorul lin]=i moaie aripele lui stinse,
 Pe ochii ei eu caut profunde s[rut[ri —
 Ea-nchide sur`z`nd[lungi genele ei pl`nse
 +i glasul ei e c`ntec]n line tremur[ri,
 Pe s`ni rotunzi, albi, netezi, ea fruntea mea a=eaz[—
 Adorm =i ea la capu-mi sur`de =i vegheaz[.

II

Dar toate-acele basme]n somnu-mi m[urmeaz[,
 Se-mbin[, se-nf[=oar[, se lupt[, se desfac,
 Copilele din basmu, cu ochii cu dulci raze,
 Cu p[rul negru coade, cu chipul dulce drag,
 +i fèi-frumo=i cu plete]n haine luminoase,
 Cu ochi c[prii, nalvi, m`ndri ca arborii de fag —
 }n visele din somnu-mi s-adun s[se]mbine,
 Fac nunvi de patru zile =i de patru nopvi pline.

}mi pare-atunci c[m`ndr[Ilean[Cosinzean[,
 Cu ochi, albastre stele, blond[, un spic de gr`u,
 }n mine se-ndr[ge=te =i-u=oar[-aerian]

S-a-az[pe genunchii-mi, cunjur[g`tul meu,
 Eu netezesc cu m`na arcata ei spr`ncean[,
 Ea ochii-u=or =i-nchide, z`mbind]n visul s[u —
 Ochii i-s plini de lacrimi ce nu le]n\elege,
 Cu buze-abia deschise]mi spune bl`nde =ege.

]mi pare c[e var[, c[noaptea-i dulce brun[,
 C[lanuri undoiaz[, c[apele lin pl`ng,
 C[nourii]i sparge-o armonioas[lun[,
 C[stelele din ceruri se scutur[=i ning —
 Prin lanuri]nflorite noi mergem]mpreun[
 +i m`ndre flori c`mpene eu pentru d`nsa str`ng
 +i ea la]ngrijirea-mi cea dulce]mi z`mbe=te,
 Iar sufletul]mi r`de, =i inima]mi cre=te.

Luna prin nouri]nger pe lume bl`nd vegheaz[.
 Somnul aduce-n lume copiii lui n[t`ngi.
 Pe r`u fiece und[se-mbrac[cu o raz[,
 Copacii se cutremur]n frun\ile de st`nci,
 Lumina se-mpr[=tie]n p`nz[luminoas[
 Pe merii plini cu floare-n gr[dinele ad`nci —
 +i eu, la trunchiul unui, visez la ea de=tept,
]n ploaia de flori roze pe d`nsa o a=tept.

Ea vine =i pe s`nu-mi cu dulce ce se las[!
]n pletele-mi =i-arunc[micu\[m`na ei,
 +i umeda-i suflare, pur[, copil[roas[,
 Adie bl`nd pe frunte-mi =i peste ochii mei,
 Apoi fa\a-i uimit[de pieptu-mi ea apas[
 +i lacrimi de iubire i-nund[ochii s[i,

Iar eu pe m`ini, pe gur[, pe ochi, pe albu-i g`t,
 }ncet, beat de iubire, o m`ng`i, o s[rut.

+i s[rut[ri o mie trezesc]n ea mii vise
 +i fruntea-i turburat[s-ableac[ca un crin;
 }n ochii ei cei limpezi, sub genele-i]nchise,
 O lume e de visuri, o lume de senin;
 Ea f[r[=ir vorbe=te, =i dulcile-i sur`se
 Cu lacrimi se amestec, =i buzele-i suspin —
 Ea doarme astfel treaz[, din somn c`nd se treze=te
 Cu buzele m[cat[, cu ochii]mi z`mbe=te.

}n vis m[arde soare =i cerul e v[paie,
 Pe lac barca e-mpins[de valuri care merg,
 Iar undele-i uimite, profunde =i b[laie
 Reflect[-n ele \[rmii — se-ntunec[, se =terg..
 }n barc[=ed =-ascult eu a inimii-mi b[taie
 C[ci eu ca r`ndunica la d`nsa iar alerg —
 Pe-a malurilor arbori =i frunza este mut[—
 Misterul lin sur`de pe lumea cea t[cut[.

O, te-nsenin[,]ntuneric rece...

O, te-nsenin[,]ntuneric rece
 Al vremii. }nflore=te-n neagra-\i
 Spelunc[umed[ca =i ebenul cel topit,
 F[ca s[str[luceasc[pe-acea cale
 Ce duce-n vecinicie toate-acele
 Fiin`e nev[zute, care *sunt*,
 De=i trec nesim`ite, ca =i vremea

Ce vremuie=te-ad`nc]n tot ce e.
S[v[d trec`nd]n hain[cuvenit[
Acele g`nduri, ce-atunci c`nd apar
Nemuritoare par, pentru c-apoi
Nici s[nu =tii cum de au disp[rut
Din mintea secolilor lungi, greoi —
Ca =i c`nd n-ar fi fost. C`te fiin\le
Ar trebui s[treac[pe-a ta cale:
Unele m`ndre, \an\o=e, regale,
Cu-ncoronat[frunte —]mbr[cate
}n purpur[; altele dulci, cu ochii
Moi, mari, alba=tri... albe ca =i crinul,
Mi=c`nd a lor corp voluptos, ce-nvit[
Mai arunc`nd priviri de muritoare,
Mai c[ut`nd iubire, ca sirene;
Unele-nchipuite, alte t`mpe,
Unele aspre, altele duioase,
Toate cer`nd brevet la nemurire
+i toate strecur`ndu-se cu toate astea
Pe calea care duce la ora=ul
Uit[rii,]ngropat de vecinicie.
Dar deasupra-astei mul\imi pestri\le
De g`nduri trec[toare, vezi departe
Mun\ii de vecinici g`nduri ridic`nd
A lor trufa=[frunte c[tre cer:
Cu nep[sare ei privesc la toate
Efemeridele ce trec]n vale
C`nt`nd, vuind, cert`ndu-se =i toate
Aspir`nd la un lucru care-n veci
Nu poate fi a lor — eternitatea.

Demonism

O racl[mare-i lumea. Stele-s cuie
 B[ute-n ea =i soarele-i fereasta
 La temni\va vie\ii. Prin el trece
 Lumina fr`nt[numai dintr-o lume,
 Unde]n loc de aer e un aur,
 Topit =i transparent, mirositor
 +i cald. C`mpii albastre se]ntind,
 A cerurilor c`mpuri potolind
 V`n[ta lor dulcea\ sub suflarea
 Acelui aer aurit.
 Acolo st[la masa lung[, alb[,
 B[tr`nul zeu cu barba de ninsoare
 +i din p[hare nalte bea auror[
 Cu spume de nori albi. +i]ngeri dulci
 }n haine de argint, frun\i ca ninsoarea,
 Cu ochi alba=tri care lin lucesc
 +i-ntunecat]n lumea cea solar[,
 Cu s`nuri dulci, ca marmura de netezi,
 }i m`ng`i` barba lung[, =i razim` capul
 De umerii b[tr`ni cuprin=i de plete.
 +i col\uroasa-i ro=ie coroan[,
 De fulger]mpietrit, luce=te-n aer
 S[lbatec. Iar un]nger... cel mai bl`nd,
 }ngenuncheat l-a lui picioare c`nt[
 Pe arfa sa =i aerul ro=e=te
 De voluptatea c`ntecului s[u...
 Nu crede\i cum c[luna-i lun[. Este
 Fereasta c[rei ziua-i zicem soare.

C`nd]ngeri c`nt[deasupra raclei
 }n lumea cerurilor — ele-albesc
 +i nu mai p[trund raze aurite
 Prin vechi oblon — ci raze de argint
 +i pe p[m`nt ajung \[nd[ri duioase
 Din c`ntecul frumos — dar numai \[nd[ri...
 Ici]n sicriu, sub cel capac albastru
 +i \intuit =i ferecat cu stele,
 Noi viermuim]n mase]n cadavrul
 Cel negru de vechime =i uscat
 Al vechiului p[m`nt care ne na=te —
 Cert`ndu-ne-ntre noi, fiin`i ciudate,
 Gre\oase]n de=[rt[ciunea lor.
Este un ce m[re\]n firea noastr[,
 Dar acel ceva nu din noi r[sare.
 O mo=tenim de la Titanul mort,
 De la p[m`nt,]n care ne nutrim.
 }n moartea lui e ceva sf`nt =i mare,
 E o g`ndire-ad`nc[=i-ndr[znea\
 Pentru ce el fu condamnat la moarte.
 Via\ a noastr[e o ironie,
 Minciuna-i r[d[cina ei. Dorin\
 De-a fi =i de-a-avea singur tot ce este
 Principiul e de]nflorirea ei.
 }n van p[m`ntul mort ne-nspir[c`teodat[
 Din s`ntul suc al stinsei sale vie\ e
 G`ndiri de-o nobil[, nalt[r[scoal[:
 }ntoarcerea *la fire =i dreptate*.
 Noi nu-l pricepem... o-ncerc[m adese
 Dar n-o putem. F[cu`i suntem

Dup[asem[narea-acelui mare
 Puternic egoist, carele singur
 }mbr[cat]n m[rirea-i solitar[
 Ridic[-n cer]nnourata-i frunte.
 }n van voim a reintra-n natur[,
 }n van voim a scutura din suflet
 Dorin\ a de m[rire =i putere,
 Dorin\ a de a fi ca el]n lume:
Unici. +i aceast[dorin\[,
 Temei la state, na\iuni, =i cauza
 R[zboaielor cumplite, care sunt
 Pa=ii istoriei, acest e... *r/ul.*
 S[nu ne]n=el[m. Impulsul prim
 La orice g`nd, la ori=ice voim\[,
 La orice fapt[-i *r/ul.* }ns[
 Atuncea c`nd ne na=tem, r[s[ri\i
 Abia din carnea vechiului Titan,
 Noi suntem buni — p`n[suntem copii.
 O binefacere ne d[p[m`ntul,
 Nepre\uit[-n duio=ia ei,
 El ne permite ca s[ne]ntoarcem
 Dup-o via\[van[, zgomotoas[,
 }n s`nul lui —]n s`nul lui =i-al p[*cii.*
 El ne-a =i pus, b[tr`n-duiosul tat[,
 Ad`nc]n suflet o dorin\[dulce
 +i de-ntreb[m aceast-enigm[scump[
 Ce]nsemneaz[=i dac[voim
 A o pricepe, ea r[spunde: *pace*
 Da! pace c[ut[m f[r[s-o =tim.
 Ce n-o lu[m de la-nceput? De ce

O c[ut[m]n lupt[? C[ci]n lupte
 Nu e dec` t victorie pe de o parte,
 C[dere pe de alta — nedreptate.
 +i din via\ a noastr[-ntemeiat[
 Pe r[u, =i pe nedrept, =i pe minciun[
 +i din =tiin\ a mor\ii — a re`nturn[rii
 }n corpul mort, din care am ie=it,
 Se na=te ve=nica nefericire.
 Suntem copii — etern neferici\i.
 Dar]n zadar, c[ci suntem dup[chipul
 +i-as[m[narea lui. Noi suntem r[i
 F[r[de-a-avea puterea lui. R[i putem fi
 Mai ca =i el — dar[din neputin\
 Se na=te ironia vie\ii noastre.
 }n van Titanul mort, ce ne-a n[scut
 Binele ni-l voie=te;]n zadar
 Cearc[-a vorbi cu noi]n cuget[ri
 Str[lucitoare, varii,-mb[ls[mate,
 }n flori,]n r`uri,]n glasul naturii
 Ce-i glasul lui, consilii vrea a da.
 }n van. Via\ a, sufletul, ra\iunea
 — Sc`nteia care o numim divin[—
 Ne face a ne]n=ela asupra firii
 +i-a n-o-n\elege...
 O, demon, demon! Abia-acum pricep
 De ce-ai urcat ad`ncurile tale
 Contra n[\nimilor cere=ti;
 El a fost r[u =i fiindc[r[ul
 Puterea are de-a]nvinge... -nvinse.
 Tu ai fost drept, de-aceea ai c[zut.

Tu ai voit s-aduci dreptate-n lume:
 El e monarc =i nu vrea a cunoa=te
 Dec` t voin\ a= i proprie =i-aceea
 E rea. Tu ai crezut, o, demon,
 C[]n dreptate e putere. — Nu,
 Dreptatea nu-i nimic f[r' de putere.
 C[tat-ai alia\i]ntre titanii
 Ce br[zdau haosu-n a lor r[scoal[,
 Ai]nzestrat p[m`ntul cu g`ndiri,
 L-ai]narmat cu argumente mari
 Contra lui Ormuz.
 +i el ca tine a devenit rebel,
 Se zv`rcoli spre ceruri spre-a le sparge,
 Mi=c`nd aripile-i de mun\i de piatr[,
 Puterea sa cumplit[— contra *Lui*.
 Dar detunat el rec[zu]n haos —
 Cadavru viu, l-]nv[li]ntr-o racl[
 Albastr[.
 Titan b[tr`n, cu aspru p[r de codri,
 Pl`nge]n veci pe cre\ii fe\ii sale
 Fluvii de lacrimi. De-aceea-i ca mort;
 Uscat... stors de dureri este ad`ncu-i —
 +i de dureri a devenit granit.
 A lui g`ndiri]ncremenir[reci
]n fruntea sa de st`nci =i devenir[:
 Rozele dulci, rubine; foile,
 Smaralde, iar[crinii,
 Diamante. S`ngele s[u
 Se pref[cu]n aur, iar[mu=chii
 Se pref[cur[]n argint =i fier.

Din carnea-i putrezit[, din noroi
 S-au n[scut viermii negrului cadavru:
 Oamenii.
 Spre a-l batjocori p`n[=i-n moarte
 Ne-am n[scut noi, dup[ordin divin,
 F[cu\i ca s[-=i petreac[Dumnezeuul
 B[tr`n cu comica-ne neputin\[,
 S[r`d[-n tunet de de=ert[ciunea
 Viermilor cruzi, ce s-asam[n cu el,
 S[poat[zice-n crunt[ironie:
 P[m`nt rebel, iat[copiii t[i!

Miradoniz

Miradoniz avea palat de st`nci.
 Drept stre=in[era un codru vechi
 +i colonadele erau de mun\i]n =ir,
 Ce negri de bazalt se]n=irau,
 Pe c`nd deasupra, stre=ina antic[,
 Codrul cel vechi fremea umflat de v`nt.
 O vale-ad`nc[ce-ngropa]n codri,
 Vechi ca p[m`ntul, jumet\ din munte,
 M`nc`nd cu trunchii rup\i sc[rile negre
 De st`nci, care duceau sus]n palat —
 O vale-ad`nc[=i]ntins[, lung[,
 T[iat[de un fluviu ad`nc, b[tr`n,
 Ce pe-a lui spate v[luuroase pare
 A duce insulele ce le are-n el —
 O vale c`t o \ar[e gr[dina

Castelului Miradoniz.

Iar]n castel de treci prin colonade
 Dai de]nalte hale cu plafondul
 Lor negru str[lucit =i cu p[duri
 De flori. P[duri c[roza florile
 Ca arborii-s de mari. Roze ca sorii,
 +i crini, ca urnele antice de argint,
 Se leag[n[pe lugerii cei nal[i,
 Iar aerul v[ratic, dulce, moale.
 Ca stelele sunt muschi\ele prin frunze
 +i umplu aerul cel cald cu o lumin[
 Verzuie, clar[, aromat[. Fluturi —
 Cu p[rul de-aur =i cu aripioare
 De curcubeu —]n haine de argint
 Din floare-n floare f`lf`iesc =i=i moaie
 Guri\ele-umede =i ro=ii]n potirul
 Mirositor =i plin de miere-al florilor.
 Tufe de roze sunt dumbr[vi umbroase
 +i verzi-]ntunecoase, pres[rate
 Cu sori dulci]nfoia\i, mirositori —
 E-o flor[rie de gigan\i. }ntr-un loc
 Cr[pat[-i bolta de granit, de cau\i
 Prin stre=ina de codru p`n[sus,
 Unde]n ceruri lin plute=te luna.
 Ea-i o regin[t`n[r[=i blond[
 }n mantia-i albastr[constelat[,
 Cu m`inile unite pe-al ei piept
 De neau[... Trece lumin`nd cu ochii
 Alba=tri, mari, prin straturi]nflorite
 De nori, ce]nfoiate]i ofer[

Roze de purpur, crinii de argint;
 Din c`nd]n c`nd cu m`na-i argintoas[
 Ea rupe c`te-o floare =i-o arunc[
 Jos pe p[m`nt ca pe-o g`ndire de-aur;
 Colo un nor se nal\[sf`nt =i sur,
 Se-ncheag[, se formeaz[— 'ncremene=te,
 Devine-un templu grec =i plin de umbra
 Columnelor ce-l]nconjor — =i prin columne
 Trece-argintoas[c`te-o raz[-a lunei.
 Ea drumul ia spre-acel castel. Diädema-i
 De diamante-n stele contopite
 Brileaz[-n noapte — t[riile negre
 A domei se-nsenin[— =i ea intr[
]n el. — Columnele-ard sub clara ei lumin[
 +i arunc[umbra una-ntr-alta.
 Ea intr[-n dom[... stelele-o urmeaz[.
 +i noaptea s`nt[plin[-i de-ntuneric
 Pe r`ul s`nt ce curge-n valea mare
 Care-i gr[dina cea din codri vechi
 A lui Miradoniz. — Insule sfinte
 Se nal\[-n el ca scorburi de t[m`ie.
 Copile sunt cu ochi rotunzi =i negri,
 Cu flori de aur, de smarald — cu st`nce
 De smirn[risipit[=i sf[rmat[
]n bulg[ri mari. Pe m`ndrele c[r[ri,
 Ce trec prin verzile =i m`ndre plaiuri,
 E pulbere de-argint. Pe drumuri
 Cire=i]n floare scutur[z[pada
 Trandafirie a-nfloririi lor,
 V`ntul le m`n[, v[luros le nal[,

De flori troiene }n loc de om[t
 +i s[lcii sfinte mi=c[a lor frunz[
 De-argint deasupra apei =i se oglindeaz[
 }n fundul ei — astfel }nc` t se pare
 C[din aceea=i r[d[cin[cre=te
 O insul[]n sus =i una-n jos.
 +i nu-i nimica]n aceste ramuri:
 Dintr-un copac]ntr-altul numai \es
 Painjini de smarald painjini=ul
 Cel rar de diamant — =i greieri c`nt[,
 Ca orologii aruncate-n iarb[.
 +i peste r`ul mare, de pe-un v`rf
 De arbore antic \esut-au ei
 Un pod din p`nza lor diamantoas[,
 Leg`ndu-l dincolo de al\i copaci.
 Prin podul str[veziu =i clar str[bate
 A lunei raz[=i-nverze=te r`ul
 Cu miile lui unde, ca-ntr-o m`ndr[
 Nemaiv[zut[feerie. — Iar[peste pod
 Trece alb[, dulce, ml[dioas[, jun[,
 Alb[, ca neaua noaptea, p[ru-i de aur
 Lin]mpletind]n crinii m`inilor,
 Ivind prin haina alb[membri-angelici,
 Abia c[lc`nd podul cel lung cu-a ei
 Picioare de om[t, z`na Miradoniz.
 Ea-ajunge]n gr[dina ei de codri
 +i r[t[ce=te, — o umbr[argintie
 +i luminoas[-n umbra lor cea neagr[;
 Ici se pleac[spre a culege o floare,
 Spre-a arunca]n fluviul b[tr`n,

Colo alearg[dup-un flutur,
 }l prinde — }i s[rut[ochii =i-i d[drumul;
 Apoi ea prinde-o pas[re m[iastr[
 De aur, se a=az[-ntr-a ei aripi
 +i zboar[-n noapte printre stele de-aur.

Ecò

Cu-ncetu-nsereaz[=i stele izvor[sc
 Pe-a cerului arcuri m[rèe.
 }n umede lanuri de-albastru ceresc,
 Merg norii cu hainele cre\c
 +i st`ncile rar
 Ca st`lpri r[sar,
 Negri\i =i-ndo\i de furtun[
 }n lun[.

Diamant e }n aer, }n codri — miros
 +i umbr[ad`nc viorie;
 +i luna-i a cerului scut argintos
 +i stele p[zesc }n t[rie
 +i v[ile sunt
 }n aburi de-argint
 Pierdute-ntr-al doinelor =uier
 Din fluier.

Pe-un cal care soarbe prin n[rile-i foc,
 Din cea\la pustie =i rece,
 Un t`n[r, pe v`nturi, cu capul }n joc,

Cu clipa g`ndirei se-ntrece
 +i calu-i turbat
 Zbura necurmat,
 M`nat ca de-a spaimelor z`n[
 B[tr`n[.

Pe umeri de munte, din st`nci de bazalt
 Castelul se nal[, se-ncrunt[,
 +i-a murilor multe =i cre=tetu-i nalt
 De nouri =i ani se-nc[runt[,
 Dar ast[zi e viu
 +i-n glas auriu
 R[sun[din umbra cea mare
 C`ntare.

În mii de lumine ferestrele-i ard,
 Prin cari se v[d trec[toare,
 Prin tactul c`nt[rîi pierdute de bard,
 Îvindu-se umbre u=oare;
 Trec albe ca-n v`nt
 Dulci neguri de-argint,
 Palatul plutea în magie
 Aurie.

Ca cerbul uimit ce prin cre=tet de st`nci
 E-urmat de s[geat-arz[toare,
 Din c[i n[ruite, din g`rle ad`nci,
 Fugarul în tropot r[sare
 Cu nara arz`nd
 Cu coama pe v`nt,

O dat[-nc[pinte l-]mpunge
+i-ajunge.

Iar t`n[rul sare u=or de pe el
+i prundul sub pasu-i r[sun[.
Frumos ca din basme =i tras prin inel
+i nalt ca =i bradul]n lun[,
C-un salt a suit
Al bolii granit.
Urcat]ntr-un arc de fereast[
Adast[.

Mantaua lui neagr[]n lun[s-a-ntins
De pare-o perdea]n fereast[
+i gratii de fier a lui m`n[-a cuprins
Uit`ndu-se-n sala cea vast[.
Pe st`nci de bazalt
St[calu-i]nalt
+i coama-i i-o umfl[]n lun[
Furtun[.

Sala-i ca aerul sc[ldat]n soare.
Muiat de-a florilor suflet r[coare.
]n ea frumoasele fiin\`e albe
Par g`nduri palide din visuri dalbe.
De-um[rul junilor de razim, zboar[,
De raze umede ochii-s izvoare,
Ca-n v`nt se leag[n[zveltele poze
Prin p[r ce flutur[cununi de roze...
+i belii de muzic[plutesc ca v`ntul,

Jocul e repede, încet e c`ntul
 +i pe c`nd sufletul st[de be\ie
 Plutesc fiin\ele... o vijelie...
 P`n[ce aria dispare, trece...
 O raz[timid[]n ziua rece.
 Apoi perechile st`nd risipite
 S-adun]n grupele or`nduite
 +i din amestecul de vise dalbe,
 Din trec[toarele fiin\e albe,
 Iese ca aria dintre suspine
 Regina albelor nop\ii regine,
 Sau cum din zilele poetic june
 A idealului iese minune.
 P[ru-i ca aurul fa`ncadreaz[,
 Cunun[-n undele-i se furi=eaz[,
 Se-ndoaie talia-i]n alb[hain[
 Parc[-i o timid[a nop\ii tain[.
 Pe-o lir[ginga=[=i argintie
 M`nu\`a-i coardele le-ncurc[vie,
 Prin bl`nde notele lirei de-amor
 Glasul ei tremur[dulce u=or:

Prin bolta ferestei]nguste
 M[uit]ntr-al v[ilor rai,
 Cum codrii]n cale-i supune
 Furtuna, copila de crai.

Prin p[ru-i de aur, coroan[
 Cu col\uri]n fulger =i jar,
 Ea apele-n cale-i aplan[
 +i-ndoaie b[tr`nul stejar.

Prin poarta]ngust[din murii
Gr[dinei, cet[\ii-mi din st`nci,
Cobor]n ad`ncul p[durii
Unde-izvoarele murmur ad`nci.

Prin nourii rup\i trece luna
+i-n sufletu-mi dor a p[truns,
+i p[rul mi-l umfl[furtuna
+i ochii-mi se-neac[de pl`ns.

Doresc doar ca]n fundul m[rii
Se m[ia cu sine-n sarai,
}n nalte albastrele sale,
Furtuna, copila de crai.

Doresc ca s[intru cu luna
}n dome de nouri, ce pier —
Doresc cu popoare de stele
S[merg drumul mare din cer.

Ce caut eu nu v[=tiu spune,
Eu singur[nu =tiu ce vreu.
At`t e de tainic ascuns[
Dorin\ a]n sufletul meu.

Mi-e ciud[pe frunza cuminte,
Pe vorbãre\ e valuri de r`u,
Ele-mi spun ce dore=te-al meu suflet,
Ce singur[eu nu =tiu.

+i flori =i crengre =i stele
 }n ciuda mea taine]mi spun —
 Ah! cum le-a= smulge pe toate
 S[fac din ele cununi.

}n codru o creang[se-ndoaie,
 O poart[prin frunze, =i-n prag
 Un chip cu ochi mari se ive=te —
 Ah! cum mi-ar putea fi de drag.

Un murmur feeric desmiard[voios
 A salei t[cere senin[.
 Din bolta ferestei arcat[pompos
 S-aude vibr`nd mandolin[
 +i-un eou=or
 Petrece cu-amor,
 Cu dulcea vibrare de strune,
 Ce spune.

+i toat[via\ a lui, tot ce-a cules
 Din unde, din munte, din vale,
 Tot sufletu-i june, tot scumpu-i eres
 Alunec[-n c`ntecu-i moale
 +-al coardelor grai,
 Frumos ca din rai,
 Amestec[-n vorbe de miere
 Durere:

Sara pe deal buciumul sun[cu jale,
 Turmele-l urc — stele le scap[r[-n cale,

Apele pl`ng clar izvor`nd]n f`nt`ne —
Sub un salc`m, drag[, m-a=tep\i tu pe mine.

Luna pe cer trece-a=a sf`nt[=i clar[,
Ochii t[i mari caut[-n frunza cea rar[,
Umezi se nasc stele pe bolta senin[—
Pieptul de dor, fruntea de g`nduri \i-e plin[.

Nourii curg, raze-a lor =iruri despici[,
Stre=ine vechi, casele-n lun[ridic[,
Sc`r\ie-n v`nt cump[na de la f`nt`n[,
Valea-i]n fum, fluiera murmur[-n st`n[.

+i osteni\i oameni cu coasa-n spinare
Vin de la c`mp, toaca r[sun[mai tare —
Clopotul vechi umple cu glasul lui sara,
Sufletul meu arde d-iubire ca para.

Ah!]n cur`nd valea =i satu-amu\=te,
Ah!]n cur`nd pasu-mi spre tine-mi gr[be=te,
L`ng[salc`m sta-vom noi noaptea]ntreag[,
Ore]ntregi spune-\i-oi cum]mi e=ti drag[!

Te-i rezima, dulce copil, de-al meu um[r —
+i fir cu fir p[ru-\i aurit am s[-l num[r,
Ap-am s[beau din a ta gur[frumse\=e,
Dulci s[rut[ri din ai t[i ochi de bl`nde\=e.

}mbr[\i=a\i noi vom =eeda la tulpin[,
Fruntea-mi]n foc pe-ai t[i s`ni se]nclin[,

Ce-al[turi cresc dulci =i rotunzi ca =i rodii —
Stelele-n cer mi=c[-auritele zodiacii.

Ne-om rezima capetele-unul de altul
+i sur`z`nd vom adormi sub]naltul,
Vechiul salc`m — astfel de noapte bogat[
Cine pe ea n-ar da via\a lui toat[?

.

Pe v`rful de munte,]n codri-mbr[cat,
De nouri gr[mezi se adun[
+i unul pe altul, m[iestru urcat,
Ei par o cetate]n lun[.
 +i bol\ile-n muri
 +i st`lpii sunt suri,
Lumina prin arc de fereastr[
 E-albastr[.

]n halele-albastre — 'nstelatele bol\i
Te ui\i prin coloane de nouri
+i luna ie=ind dintr-a st`ncilor col\i
Le umple cu mii de tablouri.
 Lumina-i de-argint
]n nouri s-a fr`nt
+i se-ncheag[prin naltele dome
 Fantome.

]n hainele albe de neguri de-argint
+i cre\ii de roze purpure,

+i p[rul pe frunte cu stele e prins,
 Ca]ngerii albe =i pure —
 Prin gene de nor,
 Ca visuri strecor,
 Duc`nd]nstelata lor via\
 Prin cea\].

Un =uier]n noapte, prin codri, un v`nt,
 Un fream[t — =i totul dispare...
 +i nori se-ncre\esc risipi\i =i s-av`nt.
 }n lun[stau st`ncile rare —
 Iar junele-iubit
 E-un brad putrezit
 Pe trunchi de granit, pe ruine
 B[tr`ne.

Odin =i poetul

Ei cer s[c`nt... durerea mea ad`nc[
 S-o lustruiesc]n rime =i-n caden\e
 Dulci ca lumina lunii prim[vara
 }ntr-o gr[din[din Italia.
 S[fac cu poezia mea cea dulce
 Damele s[suspine, ce frumoase
 Pot fi pentru oricine. Pentru mine
 Nu. +i juni n[t`ngi cu \igarete-n gur[,
 Friza\i, cu sticla-n ochi, cu cioc sub din\i,
 S[reciteze versuri de-ale mele
 Spre-a coperi cu-expresia ad`nc[

Unei sim\iri adev[rate — ni=te mofturi.
 Mai bine-a= smulge sufletul din mine,
 A= stoarce cu o m`n[crud[, rece
 Tot focul s`nt din el, ca]n sc`nteie
 S[se risipe, p`n' se va-njosi
 S[animeze pe de=er\i =i r[i.
 O, =i de-a\i pl`nge chiar, dac[durerea
 Adev[rat[=i nepref[cut[
 V-ar topi ochii =i a mea c`ntare
 V-ar arde sufletul din voi... Atuncea
 E =i mai r[u — =i-atunci =i mai pu\in
 Va g`ndi cineva pe un moment
 L-acel nefericit ce le-a avut.
 Voi le citi\i, ca s[pute\i a pl`nge
 — C[ci prin izvor de lacrimi mor dureri —
 Voi =ti\i c-o m`n[— oricare-ar fi — v-atinge
 Fruntea cea plin[de sudori, =i dulce
 Va r[cori bolnava fierbin\eal[
 +i stavil[la lacrimi va pune
 C-o s[rutare... La mine,
 Ce singur stau cu fruntea-ntunecat[,
 Ce nu pot pl`nge pentru c[durerea
 Ochii-mi a stors =i sufletul meu aspru
 L-a]mpietrit... la mine
 Nimeni nu va g`ndi, nici a g`ndit.
 La ce? Au nu =tiu ei cu to\ii
 C[dac[vor seca a mea durere
 Cu m`ng`ieri — atuncea =i izvorul
 De c`nturi va seca... Nebuni! v[iert...
 O, mare, mare]nghe\at[, cum nu sunt

De tine-aproape sa m[-nec]n tine!
 Tu mi-ai deschide-a tale por\i albastre,
 Ai r[cori durerea-mi]nfocat [
 Cu iarna ta etern[. Mi-ai deschide
 A tale-albastre hale =i m[re\e;
 Pe sc[ri de valuri cobor`nd]n ele,
 A= saluta cu aspra mea c`ntare
 Pe zeii vechi =i m`ndri ai Valhalei.
 — Bine-ai venit, t`n[r cu ochi din ceriuri,
 R`z`nd Odin =i ridic`ndu=-i cupa
 M-ar saluta. — +i haina ceea lung [
 +i alb[cre\ii ar arunca de neau [
 +i p[rul lung mi s-ar umfla de v`nt.
 — Un scaun pentru bard — =i-n scaunul nalt
 De piatr[, cu sprijoanele lui nalte,
 Eu m-a= sim\i c[-s uria=
 +i zeii m`ng`ind lungele barbe,
 N[]nd privirea-n bol\ile antice
 Spre a=-i reaminti dulci suveniri,
 M-ar asculta spun`ndu-le de lumea
 Cea de pitici, ce viermuie=te ast[zi
 Pe \[r`na ce-au locuit-o ei.
 — Las[-i pustiei, cine-ar fi crezut
 C-at`t de mizerabil[a deveni
 Semin\ a cea din zei n[scut[.
 Dar un b[tr`n ce sta-ntr-un col\ de mas [
 Ridic[cupa lui cu mied: — Ascult[,
 Nu mi-i =ti spune ce mai face \ara
 Ce Dacia se numea — regatul meu?
 Mai st[-nr[d[cinat[-n mun\i de piatr[,

Cu murii de granit, cu turnuri gotice,
 Cetatea-mi veche Sarmisegetuza?
 — Nicicum, o, Decebal. O v[ad
 Pentru]nt`ia dat[acum]n[]\at[.
 Prin p[rul t[u ca o coroan[m`ndr[,
 Lucrat[-n pietre scumpe ca-n granit.
 — Dar[urma=i acelor romani?
 — Ce s[vorbesc de ei? To\i oamenii
 Pigmei sunt azi pe vechiul glob... dar ei
 }ntre pigmeii to\i sunt cei mai mici —
 Mai slabi, mai f[r[suflet, mai mi=ei.
 Romani sau daci, daci sau romani, nimic
 N-adece aminte de-a voastr[m[rrire.
 Orice popor, oric`t de pr[p[dit
 O piatr[va g[si, sau o bucat[
 De fier ori de aram[, ca s[sape
 Cu ea urmele-ad`nci ce le-ai l[sat —
 Voi oameni mari, ce sta\i acum cu zeii
 +i osp[ta\i cu ei —]n colbul negru
 Uitat =-u=or al vechiului p[m`nt.
 Dar ei... De-ar merge-n sud =i nord — nimica
 Sunt ca o laie de nomazi =i de l[ie\i
 Ce stau deocamdat[numai pre p[m`ntul
 Ce l-au cuprins, spre a fi alunga\i
 De alt popor mai tare, iubitor
 De cele ce-au trecut, ce-s r[d[cina
 +i gloria celor ce sunt.
 — Ah! ce-am dorit]n ora mor\ii mele,
 Roma s[guste p`n-]n fund p[harul
 Mizeriei =i-a dec[derii,]ntr-at`t

}nc` t s[se despre\uiasc[ei pe sine —
 Asta s-a]mplinit... Romanii vechi =i m`ndri,
 }nving[torii lumii, au devenit
 Romunculi... Dar cu ce s-ocup[ei?
 Or fi cresc`nd c[\ei, or fi-nv[\`nd
 S[strige ca cuco=i... un popor
 Ce se despre\uie=te pe el]nsu=i trebui
 S-ajung[la d-acestea.
 — Nu, vorbesc fran\uze=te =i fac politic[.
 — E tot at`ta

— De unde vii? —]ntreab[Odin bl`nd.
 — Am r[s[rit din fundul M[rii Negre,
 Ca un luceaf[r am trecut prin lume,
 }n ceruri am privit =i pe p[m`nt
 +i-am cobor`t la tine, m`ndre zeu,
 +i la consor\ii t[i cei plini de glorie.
 De c`ntec este sufletul meu plin.
 De vrei s-auzi al iernii glas vuind
 +i lunec`nd prin strunele-mi de fier,
 De vrei s-auzi cum viscole=te-n arfa-mi
 Un c`nt b[tr`n =i r[scolind din fundu-i
 Sunete-ad`nci =i nemaiauzite,
 Ordon[numai — sau de vrei ca fluviul
 De foc al g`ndurilor mele mari
 S[curg[-n volbur[de aur pe picioare
 De st`nci b[tr`ne,]ntr-o limb[aspr[
 +i veche —]ns[clar[=i]nalt[
 Ca bol\ile cerului t[u, o, Odin,
 Spune-mi atunci, s[-nstrun ale ei coarde

Ca s[-mi c`=tig cununa mea de laur.
 Poate-ar fi vrut ei s[mi-o deie... Dar[
 De la pitici eu nu primesc nimica.
 — S[rman copil — zice b[tr`nul zeu —
 De ce r[scole=ti tu toat[durerea
 Ce sufletul t[u t`n[r a cuprins?
 Nu crede c[-n furtun[,]n durere,
 }n arderea unei p[duri b[tr`ne,
 }n arderea =i-amestecul hidos
 Al g`ndurilor unui neferice
 E frumuse\ea. Nu —]n seninul,
 }n lini=tea ad`nc[sufleteasc[,
 Acolo vei g[si adev[rata,
 Unica frumuse\e...

(Fruntea-i nalt[,

De neau[coperit[, =i coroana-i
 De stele-albastre str[lucea]n hal[,
 +i vorba lui bl`nd[era duioas[.)
 ...Din cupa mea de aur bea auror[
 S-]ntre seninul bl`ndei dimine\e
 }n pieptul t[u. +i \i-oi deschide-atunci
 Portalele nalte de la hale
 Cu lungi coloane de z[pad[, cu-arcuri
 De neau[alb[, ca argint din Ophir,
 Cu bol\i mai nalte dec`t]nsu=i cerul.
 Acolo printr-acele lungi coloane
 Suspend[lampe mari ca ni=te albe lune
 Ce umplu lumea raiurilor mele
 Cu o lumin[dulce, alb[, cald[.
 St`lp\ii sclipesc, bol\ile-s str[lucite,

C[r[rile-s de pulbere mai alb[
 Ca-argintul cel de viu. — Un aer
 Bl`nd argintiu]i va umfla tot p[rul,
 Vei r[sufla miroase dulci de crin,
 Talarul t[u va lumina]n noapte —
 Prin hale vei z[ri bl`nde-le-mi z`ne,
 +i-atunci s[c`n\i. Vei =ti ce e frumos.
 O vorb[zice — murii cei alba=tri
 Ai m[rii, desf[cu\i]n dou[,-mi las[
 Privirea]ntr-un labirint de neau[:
 Coloane nalte, bol\i arcate splendid,
 Pe ele lune lin ardeau... =i-n umbra
 Cea clar-obscur[-a st`lpilor de neau[
 V[zut-am o copil[dulce]-nalt[,
 Sub\ire ca-ntruparea unui crin.
 Frumosu-i p[r de aur desf[cut
 C[dea p`n` la c[lc`ie, haina-i alb[
 Ud[p[rea de moale — str[lucit[
 Cuprindea membrii el dulci =i zvel\i,
 M`inile-i mici, ca doi crini albi,]ncearc[
]n van a]mpleti p[rul de aur,
 Gura-i o roz[sur`z`nd deschis[,
 Ochii-i alba=tri luminau ca stele,
 Iar pe-a ei umeri albi abia se \ine
 Haina cea lung[=i bogat[. — Vino,
 Odin]i zice, bl`nd copil al m[rii.
 Un bard s[tul de-a lumii lungi mizerii
 S-au cobor`t]n noaptea noastr[clar[—
 S[c`nte roag[-l. Ca o umbr[
 Str[lucind argintiu]n clar[noapte

S-apropie... — O, nu te teme,-mi zice,
 Tu, ce nu temi furtuna =i durerea,
 De ce s[tremuri la a mea privire?
 Lin tremur[glasul ei bl`nd]n noapte.
 — O, z`n[, nu de fric[, de pl[cere
 Tremur[-n mine sufletul meu bolnav.
 S[c`nt? Dar oare la a ta privire
 Nu amu'e=te c`ntul de-admirare —
 Nu e=ti un c`ntec]ns[=i — cel mai dulce,
 Cel mai frumos, ce a fugit vodat[
 Din arfa unui bard? O, fecioar[,
 Vin' l`ng[mine, s[m[uit]n ochii-`i,
 S[uit de lume, ah! s[pot uita
 Fierea cu care ei m-au ad[pat
]n lume. Cine-ar fi =tiut
 C[-n fundul m[rii tu tr[ie=ti, copil[,
 Ca un m[rg[ritar, topit din visul
 M[rii]ntregi,
 +i nu te temi c[aurul din plete-`i
 Se va topi]n stele — =i c[p[ru-`i
 Amestecat cu ele-ar str[luci
]n noaptea-albastr[a acestei lumi;
 +i nu te temi c[glasul t[u
 Va-ndulci vecinicia cea amar[
 A m[rii! — M[gulitor, ea zice,
 +o roz[ea l[s[pe a mea gur[,
 Cu t`n[r miros — roza gurii sale.
 — Frumoas[e=ti, ca s[g[sesc cuvinte
 Spre-a]ndulci ochii t[i mari alba=tri,
 Sufletul t[u cel bl`nd, nevinovat,

A= sf[rma soarele]n \[nd[ri de-aur,
 L-a= pres[ra-n c[rarea ca de neau[:
 O]nchinare l-a tale picioare
 Mici, dulci =i albe. O, Odin,
 Pune-i un sceptru-n m`n[, sceptrul m[rii,
 Pe fruntea ei coroan[pune, mare,
 De diamante, umede, topite
 }n str[lucirea lor cea]nfocat[,
 C[ci ea-i regina frumoșe\ii — a lumii.
 Ea capu-=i rezem[de ai mei umeri
 +i glasul ei]mi =opti]n ureche:
 — Voi]ndulci tot chinul, tot amarul
 Cu care-n lume ei te-au ad[pat —
 C[ci te iubesc, s[rmanul meu copil.

+i Odin]=i deschise ochii alba=tri
 +i mari, r`z`nd cu ei — iar zeii
 Lin =o=oteau]ntre ei b[tr`ne=te
 +i sur`z`nd]=i aduceau aminte
 De-a tinere\ii zile dulci a lor, ascunse
 }n negura secolilor trecu\i.

Memento mori

(Panorama de=ert[ciunilor)

Turma visurilor mele eu le pasc ca oi de aur,
 C`nd a nop\ii]ntunerec —]nstelatul rege maur —
 Las[norii lui molateci]nfoia\i]n pat ceresc,
 Iar[luna argintie, ca un palid dulce soare,

Vr[ji aduce peste lume printr-a stelelor ninsoare,
C`nd]n straturi luminoase basmele copile cresc.

Mergi, tu, luntre-a vie\ii mele, pe-a vis[rrii lucii valuri,
P`n[unde-n ape sfinte se ridic[m`ndre maluri,
Cu dumbr[vi de laur verde =i cu lunci de chiparos,
Unde-n ramurile negre o c`ntare-n veci suspin[,
Unde sfin\ii se preumbl[]n lungi haine de lumin[,
Unde-i moartea cu-aripei negre =i cu chipul ei frumos.

Una-i lumea-nchipuirii cu-a ei visuri fericite,
Alta-i lumea cea aievea, unde cu sudori muncite
Te]ncerci a stoarce lapte din a st`ncii coaste seci;
Una-i lumea-nchipuirii cu-a ei m`ndre flori de aur,
Alta unde cerci via\la s-o-ntocme=ti, precum un faur
Cearc-a da fierului aspru forma cuget[rrii reci.

Las' s[dorm... s[nu =tiu lumea ce dureri]mi mai p[streaz[.
}mb[]tat de-un c`ntec vecinic,]ndr[git de-o sf`nt[raz[,
Eu s[v[d numai dulcea\ unde al\ii v[d necaz,
C[ci =a=a ar fi degeaba ca s[v[d cu ochiul bine;
De v[d r[ul sau de nu-l v[d, el pe lume tot r[m`ne
+i nimic nu-mi folose=te de-oi cerca s[r[m`n treaz.

N-au mai spus =i al\ii lumii de-a ei rele s[se lase?
Cine-a vrut s-asculte vorba? Cine-aude? Cui]i pas[?
Toate au trecut pe lume, numai r[ul a r[mas.
O, acele uria=e,]ns[mute piramide
Care stau ca veacuri negre]n pustiuri]mpietrite
C`te-au mai v[zut =i ele — ce-ar vorbi de-ar avea glas!

C`nd posomor`tul basmu — vechea secolilor straj[—
 }mi deschide cu chei de-aur =i cu-a vorbelor lui vraj[
 Poarta nalt[de la templul unde secolii se torc —
 Eu sub arcurile negre, cu st`lpi nal`i sui`i]n stele,
 Ascult`nd cu ad`ncime glasul g`ndurilor mele,
 Uria=a roat-a vremii]napoi eu o]ntorc

+i privesc... Codrii de secolii, oceane de popoare
 Se]ntorc cu repejune ca g`ndurile ce zboar[
 +i icoanele-s]n lupt[— eu privesc =i tot privesc
 La vo piatr[ce]nseamn[a istoriei hotar[,
 Unde lumea]n c[i nou[, dup[nou c`ntar m[soar[—
 Acolo]mi place roata c`te-o clip[s-o opresc!

*

Colo stau s[lbateci negri cu topoarele de piatr[.
]n pustiu alearg[vecinic, f[r[cas[, f[r[vatr[,
 Cap de lup e-a lor c[ciul[, pe-a lor umeri, piei de urs;
 Colo-nchin[idolatrul ne`n`elesul foc de lemne,
 Colo magul lui]i scrie pe o piatr[str`mbe semne
 S[nu poat-a le-n`elege lungul secolilor curs.

Babilon, cetate m`ndr[c`t o`ar[, o cetate
 Cu muri lungi c`t patru zile, cu o mare de palate
 +i pe ziduri uria=e mari gr[dini suite-n nori;
 C`nd poporul gemea-n pie`e l-a gr[dinii lung[poal[,
 Cum o mare se fr[m`nt[, pe c`nd v`nturi o r[scoal[,
 Cugeta Semiramide prin dumbr[vile r[cori.

Acel rege — o lume-n m`na-i — schimb[toarea lui g`ndire
 La o lume d[via[, la un secol fericire —

Din portalele-i de aur ca un soare r[s[rea,
 Dar puternica lui ur[era secol de urgie;
 Ce-i lipsea lui oare-n lume chiar ca Dumnezeu s[fie?
 Ar fi fost Dumnezeu]nsu=i, dac[— dac[nu murea.

Asia-n pl[ceri molateci e-mb[tat[, somnoroas[.
 Bol\ile-s \nute-n aer de colonne luminoase
 +i la mese-n veci]ntinse e culcat Sardanapal;
 +i sub degete m[iestre arfele cuget[mite,
 Dup[plac =i-mpart mesenii a c`nt[rii flori uimite,
 Vinuri dulci, mirositoare =i femeii cu chipul pal.

Azi? Vei r[t[ci degeaba]n c`mpia nisipoas[:
 Numai aerul se-ncheag[]n tablouri mincinoase,
 Numai mun\ii, garzi de piatr[stau =i azi]n a lor post;
 Ca o umbr[asiatul prin pustiu calu-=i alung[,
 De-l]ntrebi: unde-i Ninive? el ridic[m`na-i lung[,
 — Unde este? nu =tiu, zice, mai nu =tiu nici unde-a fost.

*

Nilul mi=c[valuri blonde pe c`mpii cuprin=i de maur —
 Peste el cerul d-Egipet, desf[cut]n foc =i aur,
 Pe-a lui maluri g[lbui, =ese, stuful cre=te din ad`nc;
 Flori, giuvaeruri]n aer, sclipesc tainice]n soare,
 Unele-albe, nalte, fragezi, ca argintul de ninsoare,
 Alte ro=i ca j[ratic, alte-albastre, ochi ce pl`ng.

+i prin tufele de m[turi, ce cresc verzi, ad`nce, dese,
 P[s[ri,]mb[l`nzite-n cuiburi, distind penele alese,
 Ciripind cu ciocu-n soare, gugiulindu-se cu-amor;

}necat]n vecinici visuri, r[s[rit din sfinte-izvoar[,
 Nilul mi=c-a lui legend[=i oglinda-i galben-clar[
 C[tr[marea lini=tit[, ce]neac[a lui dor.

De-a lui maluri sunt unite c`mpii verzi =i \[ri ferice —
 Memphis, colo,-n dep[rtare, cu zidirile-i antice,
 Mur pe mur, st`nc[pe st`nc[— o cetate de gigan\i —
 Sunt g`ndiri arhitectonici de-o grozav[m[re\ie,
 Au zidit munte pe munte]n antica lui trufie,
 Le-a-mbr[cat cu-argint ca-n soare s[luceasc[]ntr-un lan\

+i s[par[r[s[rit[din vis[rile pustiei,
 Din nisipuri argintoase]n mi=carea vijeliei,
 Ca un vis al m[rrii sfinte, reflectat de cerul cald
 +-aruncat]n dep[rtare... Colo se ridic trufa=e
 +i eterne ca =i moartea piramidele-uria=e,
 Racle ce]ncap]n ele fantazia unui Scald.

Se-nsereaz[. Nilul doarme =i ies stelele din strung[,
 Luna-n mare]=i arunc[chipul =i prin nori le-alung[—
 Cine-a deschis piramida =i-n[untru a intrat?
 Este regele. }n hain[de-aur ro= =i pietre scumpe,
 El intr[s[vad-acolo tot trecutul. — I se rumpe
 A lui suflet c`nd prive=te peste-al vremurilor vad.

}n zadar guvern[regii lumea cu]n\elepciune —
 Se-nmul\esc semnele rele, se-mpu\in faptele bune —
 }n zadar caut-al vie\ii]n\eles nedezlegat.
 Iese-n noapte =i-a lui umbr[lung-]ntins se desf[=oar[
 Pe-ale Nilului mari valuri. — Astfel pe-unde de popoar[
 Umbra g`ndurilor regii se arunc[-ntunecat.

Ale piramidei visuri, ale Nilului reci unde,
 Ale trestiiilor sunet, ce sub luna ce p[trunde
 Par a fi snopuri gigantici de lungi sulii de-argint —
 Toat-a apei =-a pustiei =i a nop\ii m[re\ie
 Se unesc s[-mbrace m`ndru vechea-acea]mp[r[\ie,
 S[]nvie]n de=erturi =ir de visuri ce te mint.

R`ul s`nt ni poveste=te cu-ale undelor lui gure
 De-a izvorului s[u tain[, despre vremi apuse, sure;
 Sufletul se-mbat[-n visuri, care-alunec[]n zbor,
 Palmii risipi\i]n cr`nguri, auri\i de-a lunei raze,
 Na\] zveltele lor trunchiuri. — Noaptea-i clar[, luminoas[.
 Undele viseaz[spume, cerurile-n=ir[nori.

+i]n templele m[re\ie — colonade-n marmuri albe —
 Noaptea zeii se preumbl[]n vestmintele lor dalbe
 +-ale preo\ilor c`ntec sun[-n arfe de argint —
 +i la v`ntul din pustie, la r[coarea nop\ii brun[,
 Piramidele, din cre=tet, aiurind =i jalnic sun[;
 +i s[lbatic se pl`ng regii]n giganticul morm`nt.

]n zidirea cea antic[sus]n frunte-i turnul maur.
 Magul priivea pe g`nduri]n oglinda lui de aur,
 Unde-a cerului mii stele ca-ntr-un centru se adun.
 El]n mic prive=te-acolo c[ile lor t[inite
 +i c-un ac el zugr[ve=te c[r[ru=ile g[site —
 A aflat s`mburul lumii, tot ce-i drept, frumos =i bun.

+i se poate ca spre r[ul unei gin\i efeminate,
 Regilor p[ta\i de crime, preo\imei desfr`nate,

Magul, gard al r[zbun[rîi, a citit semnul întors.
 +-atunci v`ntul ridicat-a tot nisipul din pustiri,
 Astup`nd cu d`nsu-ora=e, ca gigantice sicriuri
 Unei gin\i, ce f[r[via\[-ngreuia p[m`ntul stors.

Uraganu-acum alearg[p`n' ce caii lui îi crap[—
 +i în Nil numai pustiu nisipi=ul =i-l adap[,
 A=tern`ndu-l peste c`mpii cei odat[înflori\i;
 Memphis, Theba, \ara-ntreag[coperit[-i de ruine,
 Prin pustiu str[bat s[lbatec mari familii beduine,
 Sorind via\ a lor de basme prin c`mpie nisipi\i.

Dar =i-acum, turbur`nd stele pe-ale Nilului lungi unde,
 Noaptea, flamingo cel ro=u, apa-ncet-încet p[trunde
 +i-acum luna arginte=te tot Egiptul antic;
 +-atunci sufletul viseaz[toat-istoria str[veche,
 Glasuri din trecut str[bate l-a prezentului ureche —
 Din a valurilor sfad[prorociri se aridic.

+i-atunci Memphis se ridic[, argintos g`nd al pustiei.
 }nchegare m[ieștrit[din suflarea vijeliei —
 Beduini ce stau în lun[, o minune o privesc,
 Povestindu-=i basme m`ndre mestecate numa-n stele
 Despre-ora=ul care iese din pustile de jele.
 Din p[m`nt =i de sub mare, s-aud sunete ce cresc.

Marea-n fund clopote are, care sun[-n orice noapte,
 Nilu-n fund gr[dine are, pomi cu mere d-aur coapte —
 Sub nisipul din pustie cufundat e un popor,
 Ce cu-ora=ele-i deodat[se treze=te =i se duce

Sus, în cur`ile din Memphis, unde-n s[li lumin[luce. —
 Ei petrec în vin =i-n chiot orice noapte p`n-]n zori.

*

Vezi Iordanul care ud[c`mpii verzii Palestine:
 Dintre vii cu struguri de-aur se ridic m`ndre coline,
 Pe Sion, templul Iehovei, o minune]l privim;
 Codrii de maslin s-amestec printre lunci de dafin verde,
 Chidron scald[-n unda-i clar[ierburi mari — =apoi se pierde
 }n cetatea ce-n v[i doarme — miticul Ierusalim.

+i]n Libanon v[zut-am r[t[cite c[prioare
 +i pe lanuri secerate am v[zut m`ndre fecioare,
 Purt`nd pe-umerele albe auritul snop de gr`u;
 Alte vr`nd s[treac[apa cu picioarele lor goale
 Ridicar[ru=inoase =i z`mbind albele poale,
 Turbur`nd cu pulpe netezi fa\ a limpedelui r`u.

Am v[zut regii Iudeei]n biserica m[rea\],
 Unde marmura]n arcuri se ridic[]ndr[znea\
 +i columnele]nalte c[tr[cer pare c-arat';
 V[zui pe David]n lacrimi rup`nd haina lui bogat[,
 Zdrobind arfa-i sun[toare de o marmur[curat[,
 Genunchind s[-i ierte Domnul os`nditul lui p[cat.

Solomon, poetul-rege, tocmind glasul unei lire
 +i f[c`nd-o s[r[sune o psalmodic[g`ndire,
 Moaie-n sunetele sfinte degetele-i de profet;
 El c`nta pe]mp[ratul]n hlamid[de lumin[,
 Soarele stetea pe ceruri auzind c`ntarea-i lin[,
 Lumea asculta uimit[glasu-i dulce =i]ncet.

Dar ie=ind din templul sacru las[g`ndul lui s[cad[,
 C[ci amorul]l a=teapt[cu-a lui umeri de z[pad[,
 Raze moi]n ochii negri — el d[lirei alt acord:
 C[ci femeile-l a=teapt[cu =ireata lor z`mbire,
 Brune unele ca g`nduri din pove=tile asire,
 Alte blonde cu p[r de-aur — vise tainice de Nord.

Dar venit-a judecata, =i de s[lcii pl`ng[toare
 C`nt[re\ul]=i anin[arfa lui tremur[toare;
 }n zadar ruga\i pierea — muri se n[ruie =i cad!
 Cad =i sc[ri, =aurite arcuri, grinzi de cedru, por\i de-aram[,
 Soarele prive=te galben peste-a mor\ii lung[dram[
 +i s-ascunde]n nori ro=ii, de spectacol speriat.

+i popor =i regi =i preo\i]ngropa\i-s sub ruine.
 Pe Sion templul se sparge — nici un arc nu se mai \ine,
 Azi gr[mezi mai sunt de piatr[din cetatea cea de ieri.
 Cedri cad din v`rf de munte =i Livanul pustie=te,
 Jidovimea risipit[printre secolii r[te=te —
 }n pustiu se-nal\ -n soare desfrunzi\ii palmieri...

*

O, l[sa\i s[moi]n ape oceànici a mea lir[!
 S[-mbrac sunetele-i dalbe cu a undelor z`mbire,
 Cu-ale stelelor icoane, cu a cerului azur;
 S[]nal\ mun\ii Greciei, sc`nteind muia\i de soare,
 Cu dumbrave pr[v[lite peste coaste r`z[toare
 +i cu st`nci]ncremenite printre nouri de purpur.

Peste v[ile ad`nce repezite-n regioane
 Nourate, stau \inute templele multicoane,

Parc[mun\ii-n bra\ de piatr[le ridic[=i le-arat
 Zeilor din ceriuri. Vulturi peste v[i]nnegurate,
 Grei at`rn[cu]ntinse aripi =i priviri \intate
 Supra lumei ce sub d`n=ii st[ad`nc,]mpr[=tiat.

Astfel Grecia se na=te din]ntunecata mare.
 Poart[-n ceruri a ei temple =-a ei sarcini de ninsoare,
 Cer frumos, ad`nc-albastru, str[veziu, nem[rginit;
 Din colanele de dealuri se]ntind v[ile pline
 De dumbrave, de izvoare =i de r`uri cristaline,
 Cari lunec zdrumicate pe-a lor bulg[ri de granit.

+i din turmele de st`nce, risipite cu splendoare
 Pe-ntinsori de codri negri rup\i de r`uri sclipitoare,
 Vezi ora= cu dome albe str[lucind]n verde cr`ng,
 Marea lin cutremur`ndu=-i fa\,a, scutur-a ei spume,
 Repezind pe-alunecu=ul undelor de raze-o lume,
 Jos la poarta urbei m`ndre a ei sunete se fir`ng.

Mai albastr[dec`t cerul, purt`nd soarele pe fa\[,
 Ea reflect[-n lumea-i clar[toat[Grecia m[rea\].
 C`teodat[se-ncre\e=te =i=i]ntunec-al ei vis —
 Nimfe albe ca z[pada scutur ap-albastr[, cald[,
 Se]mproa=c[-n joac[dulce, ml[diindu-se se scald[,
 Scutur`ndu=-i p[rul negru,]nec`ndu-se de r`s.

+i pe valuri luminoase oceànul lin le salt[,
 Orice und[lingu=e=te ar[tarea lor cea nalt[,
 Pe nisipul cald le-arunc[marea-n jocu-i luminos;
 Oceànicele corpuri, ca statuie de ninsoare,

Str[lucesc]n p[rul negru, ce =i-l usc[ele-n soare
Pe-a lor perini nisipoase lenevite languros.

Apoi fug s[-mpopuleze verdea noapte dumbr[van[,
+i vorbind m[rg[ritare culeg flori]n a lor goan[.
Dintr-o tuf-ive=te Satyr capu-i chel, barba-i de \ap,
Lungi urechi =i gura-i str`mb[, c`rnu-i nas — De sus]=i stoarce
Lacom poam[neagr[-n gur[— pituli= prin tufe-o-ntoarce,
Se str`mb[de r`s =i-n fug[se d[vesel peste cap.

Albe trec]n bolta neagr[prin a trestiei verdea\[.
De o crac[pe-ape-ntins[una-=i sp`nzur-a ei bra\e,
Mi-c[-n aer peste unde fructul m[rii de om[t;
Altele pe spate-ntinse cu o m`n[-noat[numa',
Cu cealalt[rup`nd nuferi, plini de-o luminoas[spum[,
Pun]n p[r =i ca-necate lini=tit plutesc =i-ncet.

Crengel]ndoaie Eros — schim[face, ce v[z`nd-o
Ele-urmeaz[]n t[cerel abia apa sf`=iind-o...
}ntr-o tuf[, sub un brustur doarme Satyr beat de must...
Chicotind, a lui ureche cu flori ro=ii o-ncoroan[.
Lunca r`de de r[sun[verdea noapte dumbr[van[—
Ele pier prin bol\i de frunze, pe-un drum verde =i]ngust...

}nsereaz[=i apune greul soare-n v[i de mite,
Cu un ro= fir de jeratic culmi de munte sunt tivite,
Lunga lor fulger[tur[]n senin a-ncremenit.
Marea aerului cald[, stelele ce-nt`rzii line,
Limba r`urilor bl`nd[, ale codrilor suspine,
Glasul lumii, glasul m[rii se-mpreun[-n infinit.

Codrii aiureaz[negri sub a stelelor povar[.
 R`uri calde ca =i sara apa-n arcuri o coboar[,
 Pr[v[lind-o purpurie peste sc[rile de st`nci;
 }n albastru-ad`nc,]n marea cerului cea lini=tit[,
 Reped mun`ii cu t[rie fruntea lor]ncremenit[
 +i]n valuri verzi de gr`ne umbl[v[ile ad`nci.

Printre cremenea cr[pat[, din bazaltul rupt de ploaie,
 Ridica copaci monastici trunchii ce de v`nt se-ndoaie,
 Sco`nd veche r[d[cin[din pietri=ul sf[r`mat;
 Un vultur s-aga\[m`ndru de un pisc cu fruntea nins[.
 Nouri lunec[pe ceruri flota lor de v`nt]mpins[
 +i r[sun[-n noaptea lumii c`ntul m[rii bl`nd =i mat.

+i atuncea peste ape fa`a sf`nt-a lunei pline
 }=i ridic[discul splendid]n imperiul de lumina,
 M[rii m`ndre poleindu-i p`nz[riile-i de-azur.
 Ea adoarme-ale ei spume, ca m[rg[ritarul, sure,
 Nisipi=ul str[luce=te, r`uri scap[r[-n p[dure —
 }n ora=, lumina ca stele pres[rate-n mii de muri.

+i-n poiana ce ridic[nal`ii trunchi cu frunze rare,
 Raza lunei alb p[teaz[umbra verde din c[rare
 Filomela umple codrii cu suspine de-amoro=i.
 Joe preschimbat]n t`n[r, cu imobili ochi sub gene,
 P`ndea umbra ml[diuas[unei fete p[m`ntene —
 Ei se v[d, ca s[se mire cum de sunt a=a frumo=i.

A fi r`u e-o fericire, c[ci]n nop`ile-argintie
 C`te gra`ii t[inuie se descop[r, i se-mbie

+i ascult[cu iubire tot ce valurile-i mint.
Lui i se descop[r nimfe de-o marmòree z[pad[,
Ce]n apa lui cea clar[cursului se las[prad[,
Duse de obraznici unde cu gl[scioare de argint!

+i cumin\i frunzele toate]=i comunic[misteruri.
Sur`z`nd, clipind ascult[ochii de-aur de pe ceruri,
Crengre rele imiteaz[p`n` =i zgomotul de guri
A c[r[rilor pierdute de pe valea cu izvoare.
De s-ar =ti... c`te m`ini albe rupe-ar flori mirositoare,
C`te buze ar]nchide g`ndul s`ntelor p[duri!

Cine are-urechi s-aud[ce murmur gurile rele
+i vorbàre\ele valuri =i prorocitoare stele
De-ale gra\ilor amoruri, de-ale nimfelor iubit;
Cine-ascult[=i nu-nstrun[arfa-i de c`nt[ri bogat[,
C[ci comori de taine-ascunde orice r`u... Lunca ingrat[
De-ar =opti, via\`a-i toat[n-ar sf`r=i de povestit.

.....
Dar]n camera]ngust[l`ng[lampa cea cu oliu
Palid st[cuget[torul, c[ci g`ndirea-i e]n doliu:
]n zadar el gr[m[de=te lumea]ntr-un singur semn;
Acel semn ce]l propag[el]n tain[nu]l crede,
Ad`ncit vorbe=te noaptea cu-a lui umbr[din perete —
Umbra=-i r`de, noaptea tace, mut[-i masa cea de lemn.

Orbul sculptor]n chilie pip[ie marmura clar[.
Delta-i tremur[...]nmoaie cu g`ndirea-i temerar[

Piatra rece. Neted iese de sub m`n[-i un]ntreg,
 Ce la lume]=i arat[palida-i, eterna-i fire,
 Stabil[-n a ei mi=care, mut[-n cruda ei sim`ire —
 O durere-ncremenit[printre secolii ce trec.

Iar pe piatra pr[v[lit[, l`ng[marea-ntunecat[
 St[Orfeu — cotul]n razim pe-a lui arf[sf[r`mat[...
 Ochiu-ntunecos =i-ntoarce =i-l arunc[aiurind
 C`nd la stelele eterne, c`nd la jocul bl`nd al m[rii.
 Glasu-i, ce-nviase st`nca, stins de-aripa disper[rei,
 Asculta cum v`ntu-n=al[=i cum undele]l mint.

De-ar fi aruncat]n haos arfa-i de c`nt[ri umflat[,
 Toat[lumea dup[d`nsa, de-al ei sunet at`rnat[,
 Ar fi curs]n v[i eterne, lin =i-ncet ar fi c[zut...
 Caravane de sori regii, c`rduri lungi de blonde lune
 +i popoarele de stele, universu-n rug[ciune,
 }n migra`ie etern[de demult s-ar fi pierdut.

+i]n urm[-le-o vecie din n[l]imi abia-v[zute
 +i din sure v[i de haos colonii de lumi pierdute
 Ar fi izvor`t]n r`uri]ntr-un spa\ despopulat;
 Dar =i ele-atrase tainic ca de-o magic[durere
 Cu-a lor roiuri luminase dup-o lume]n c[dere
 S-ar fi dus. Nimic]n urm[— nici un atom luminat.

Dar el o zv`rli]n mare... +i d-eterna-i murmuire
 O urm[ademenit[toat-a Greciei g`ndire,
 Umpl`nd halele oceànici cu c`nt[rile-i de-amar.
 De-atunci marea-nfiorat[de sublima ei durere,

În imagini de talazuri, c`nt-a Greciei c[dere
+i cu-albastrele ei bra\ e \[rmii-i m`ng`ie-n zadar...

Dar mal =tii?... N-auzim noaptea armonia din pleiade?
+tim de nu tr[im pe-o lume, ce pe nesim\ite *cadé?*
Oceànele-nfinirei o c`ntare-mi par c-ascult.
Nu sim\im lumea p[truns[de-o durere lung[, van[?
Poate-urmeaz[-a arfe'-antice suspinare-aerian[,
Poate c[]n v[i de haos ne-am pierdut de mult... de mult.

*

Sau ghicit-a\i vre odat[ce socoate-un m`ndru soare
C`nd c-o raz[de g`ndire \ine lumi ca s[nu zboare,
S[nu piard-a lor c[rare, s[nu cad[-n infinit?
Zv`rcolindu-se alearg[turburate =i rebele
+i s[fr`ng-ar vrea puterea ce le farmec[pre ele
+i s-alerge-ar vrea]n haos de-unde turburi au ie=it.

Vecinicia cea b[tr`n[, ea la lumi privea uimit[.
Mii de ani cuget[-n mite la enigma]nc`lcit[
Care spa\iul i-o prezint[cu-a lui lumi =i cu-a lui legi;
+i din secolii ce trecur[ea s-apuc[s[adune
Toat[via\ a =i puterea, sucul tot de-n\elepciune
+i se pune s[zideasc-un uria= popor de regi.

+i atunci apare Roma]n uimita omenire.
G`nduri mari ca sori-n haos e puternica-i g`ndire
+i ce zice-i zis pe veacuri, e etern, nemuritor;
Iar popoarele=-i]ndreapt[a lor suflete m[re\ e,
A lor fapte seculare, uria=ele lor vie\ e,
Dup[c[i prescrise-odat[de g`ndirea-[stui popor.

Auzit-a\i de-mp[ra\ii st`nd pe tron cu trepte multe?
 Fruntea-ncins[]n luceferi f[cea lumea s[-i asculte,
 Vorba lor era o raz[]n via\a lumii-ntregi,
 | [ri bogate =i-nflorite, m[ri vuinte-n adormire,
 Cet[\i vechi, popoare m`ndre stau sub falnica-i domnire
 +i cezarii-mpart p[m`ntul]n Senatul cel de regi.

Pe sub arcuri triumfale trece m`ndru-nving[torul
 +i-ame\it abia aude cum vuie=te surd poporul,
 Cum a m[rii glasuri multe se repet[, gem =i fug;
 Iar la carul lui de aur, cu coroane pe-a lor frunte
 +i]nfr`n\i de umilire, cu priviri stinse =i crunte,
 Regii \[rilor]nvinse gem cu greu tr[g`nd]n jug,

Roma arde =i furtuna chiuind]n ea se scald[
 +i fr[m`nt[-n valuri ro=ii marea turbure =i cald[
 +i arunc[-n loc de spume nori de fum, sc`ntei =i v`nt;
 +i]n nunta ei grozav[turnuri negre ea aprinde
 +i f[cliile-uria=e c[tr[stele le]ntinde...
 Evul arde — Roma este oceànicu-i morm`nt.

Norii sunt o spuz[-n ceruri =i prin ei topite stele.
 +i, ca oceànul negru r[scolit de visuri grele,
 Urbea]=i fr[m`nt[falnic valuri mari de fum =i jar;
 Din diluviul de fl[c[ri, lung]ntins ca o genune,
 Vezi neatins cu arcuri de-aur un palat ca o minune
 +i din frunte-i c`nt[Neron... c`ntul Troiei funerar.

*

L`ng[r`uri argintoase, care mi=c[-n mii de valuri
 A lor glasuri]nmiite, printre codri, printre dealuri,

Printre bolii s[ate-n munte, lunec`nd]ntunecos,
 Acolo-s dumbr[vi de aur cu poiene constelate,
 Codrii de argint ce mi=c[a lor ramuri luminate
 +i p[duri de-aram[ro=[r[sun`nd armonios.

Mun\i se nal[, v[i coboar[, r`uri limpezesc sub soare,
 Purt`nd pe-albia lor alb[insule fermec[toare,
 Ce par straturi uria=e cu copacii]nflori\i —
 Acolo Dochia are un palat din st`nce sure,
 A lui st`lpi-s mun\i de piatr[, a lui stre=in-o p[dure,
 A c[rei copaci se mi=c[]ntre nouri ad`nci\i.

Iar o vale nesf`r=it[ca pustiile Saharei,
 Cu de flori straturi]nalte ca o`aze z`mbitoare,
 Cu un fluviu care poart[a lui insule pe el,
 E gr[dina luminat[a palatului]n munte —
 A lui sc[ri de st`nci]nalte sunt cr[pate=i c[runte,
 Iar]n halele lui negre str[lucind ca =i o\el

Sunt p[duri de flori, c[ci mari-s florile ca s[lci pletoase,
 Tufele cele de roze sunt dumbrave-ntunecoase,
 Pres[rate ca cu lune]nfoiete ce s-aprind;
 Viorelele-s ca stele vinete de diminea\[,
 Ale rozelor lumine umple st`nca cu ro=ea\[,
 Ale crinilor potire sunt ca urne de argint.

Printre luncile de roze =i de flori m`ndre dumbrave
 Zbor g`ndaci ca pietre scumpe, zboar[fluturi ca =i nave,
 Zidite din n[lucire, din colori =i din miros,
 Curcubeu sunt a lor aripi =i oglind[diamantin[,

Ce reflect[-n ele lumea]nflorit[din gr[din[,
A lor murmur umple lumea de-un cutremur voluptos.

}ntr-un loc cr[pat[-i bolta, cu-a ei stre=in-arborosas [
+i printr-`nsa-n cer vezi luna trec`nd alb[=i frumoas[,
O regin[jun[, blond[=i cu bra`e de argint,
Ce unesc]ncruciate a ei mantie-nstelat [
+i albastr[peste pieptu-i alb, ca virgin[z[pad[.
Ochii ei cei mari alba=tri peste nori arunc[bl`nd,

Cari se-ntind albi ca z[pada =i ca straturi argintoase,
Oferindu-i flori de aur =i viole-ntunecoase;
Ea din c`nd]n c`nd plive=te c`te una, arunc`nd
Flori de neau[peste ape ce alerg fulger[toare,
Raze albe peste lumea v[ilor celor]n floare,
Dungi de-argint]n verzii codri, duio=ie pe p[m`nt.

Dar un nor pe ceruri negru se]nal\[-i se-ncheag[,
Se formeaz[,-ncremene=te =i devine-o dom[-ntreag[,
Plin de umbra de colonne ce-l]nconjur[-mprejur;
Prin columnele-i m[re`e trece c`te-o raz[mat[,
A lui cùpol[boltit[e cu-argint]nconjurat[,
Pe arcatele-i ferestre sunt perdele de azur.

Luna]nspre ea]ndreapt[pasuri luminoase,-ncete,
Diadem de topi`i a=tri arde-n blondele ei plete,
}nc[lzind aerul serii, str[lucindu-i fruntea ei;
Ale domei sc[ri negrite se-nsenin — ca neaua sara —
Intr[-n dom[. Ard colonne sub lumina ei cea clar[
+i=i arunc[unu-ntr-altul umbra neagr[dintre ei.

Stelele]n c`rduri blonde pe regin[o urmeaz[,
 Aerul,]n unde-albastre, pe-a lor cale sc`nteiaz[
 +i r[m`n]ntunecate nalte-a cerurilor bol[i;
 Doma str[luce=te-n noapte ca din marmur[zidit[,
 Prin o mrea] [argintoas[ca prin vis o vezi ivit[,
 A ei sc[ri ajung din ceriuri a st`ncimii negri col[i.

Iar [fluviul care taie infinit-acea gr[din [
 Desf[=oar[-]n largi oglinde a lui ap[cristalin[,
 Insulele, ce le poart[,]n ad`ncu-i nasc =i pier;
 Pe oglinzile-i m[re\,e, ale stelelor icoane
 Umede se nasc]n fundu-i printre ape diafane,
 C`t uit`ndu-te]n fluviu pari a te uita]n cer.

+i cu scorburi de t[m`ie =i cu prund de ambr[de-aur.
 Insulele se]nal\ [cu dumbr[vile de laur,
 Zugr[vindu-se]n fundul r`ului celui profund,
 C`t se pare c[din una =i aceea=i r[d[cin [
 Un rai dulce se]nal\[, sub a stelelor lumin[,
 Alt rai s-ad`nce=te m`ndru]ntr-al fluviului fund.

Pulbere de-argint pe drumuri, pe-a lor plaiuri verzi — o
 ploaie —
 Snopi de flori cire=i poart[pe-a lor ramuri ce se-ndoaie
 +i de v`nt scutur[grele òm[tul trandafiriu
 A-nfloririi lor bogate, ce m`nat se gr[m[de=te
 }n troiene de ninsoare, care roz[str[luce=te,
 Pe c`nd s[lcii argintoase tremur s`nte peste r`u.

Aeru-i v[ratic, moale, stele izvor[sc pe ceruri,
 Florile-izvor[sc pe plaiuri a lor via\ [de misteruri,

V`ntu-ngreun`nd cu miros, cu lumini aerul cald;
 Dintr-un arbore]ntr-altul mreje lungi diamantine
 Vioriu sclipesc suspine]ntr-a lunei dulci lumine,
 Rar =i diafan \esute de painjeni de smarald.

Pe c`nd greieri, ca orologii, r[gu=it prin iarb[sun[,
 De pe-un v`rf de arbor m`ndru \es]n nop`ile cu lun[
 Pod de p`nz[diamantin[peste argintosul r`u,
 +i c`t \ine podul m`ndru, printre p`nza-i diafan[,
 Luna r`ul]l ajunge =i oglinda lui cea plan[
 Ca-ntr-o m`ndr[feerie str[luce=te vioriu.

Peste podul cel u=ure, z`na Dochia frumoas[
 Trece]mpletindu-=i p[rul cel de-a`ree m[tas[,
 Alb[-i ca z[pada noaptea, corpu-i nalt e ml[diat,
 Aurul pletelor strecoar[prin m`inu\ile-i de cear[
 +i prin haine argintoase str[bat membrele-i u=oare,
 Abia podul]l atinge mici picioarele-i de-om[t.

Trece r`ul =i u=oar[nalte sc[ri de st`nci ea suie;
 La ivirea-i zi se face]n spelunci de cet[\uie,
 Ca o zi ea intr[m`ndr[]n palatul ei de st`nci;
 Luna e plin[de raze — sub c[ldura-i — argintoase,
 Orice stea e-o piatr[scump[— iar[florile focoase,
 Giuvaeruri umezite cu luminile ad`nci.

Umede tremur lumine pe boltirea cea albastr[.
 Z`na Dochia cu glasu-i cheam-o pas[re m[iastr[,
 Ce zbur`nd prin aer vine cu-a ei pene de p[un;
 C`nd acea pas[re c`nt[, lumea r`de-n bucurie,

Pe-um[rul cel alb o-a=eaz[=i coboar[-n v[i aurie,
Unde-a r`ului lungi unde printre papur[r[sun.

}ntr-o luntre — lemn de cedru — ce u=or juca pe valuri,
Z`na Dochia se suie dezleg`nd-o de la maluri
+i pe-a fluviului spate ea la vale]i d[drum;
Repede luntrea alearg[spintec`nd argintul apei,
Culcat[pe jum[tate, Dochia visa, frumoas[,
+i la luntrea ei bogat[lebede se-nham-acum.

Dar din ce]n ce coboar[r`ul lat, el s-ad`nce=te
}n p[duri]ntunecate, unde apa-abia sclipe=te,
Mai agiuns[de a lunii raze doar din c`nd]n c`nd;
Tot mai nal`i trunchii p[durii ca st`lpi mari =i suri se urc[,
P`n-ajunge de-a lor ramuri]n bol`i m`ndre se]ncurc[,
P`n-acop[r cu-aste arcuri fluviul lat =i profund.

Ca prin bol`ile cr[pate unei gotice ruine,
Mai str[bat prin bol`i de frunze razele lunii senine,
}mpl`nd p-ici, pe colo r`ul cu fulger[toare dungi;
Pe-um[rul Dochiei m`ndre c`nt[pas[rea m[iastr[,
Valuri r`d =i-ntunecoas[m`n[lumea lor albastr[,
Repezind luntrea bogat[pe =iroiurile lungi.

Prin p[durile de basme trece fluviul c`nt[rii.
C`teodat[]ntre codri el s-adun[, ca a m[rei
Mare-oglund[, de st`nci negre =i de mun`i]mpiedecat
+un gigantic lac formeaz[,]ntr-a c[rui s`n din soare
Curge aurul tot al zilei =i]] umple de splendoare,
De po`i num[ra]n fundu-i tot argintul adunat.

Apoi iar se pierde-n codrii cu trunchi gro=i, cu frunza deas[,
 Unde-n arborul din mijloc e vr[jita-mp[r[teas[,
 Unde-n s[lcii ml[diocese sunt copile de-mp[rat;
 Codrul —]nainte vrajei — o cetate fu frumoas[.
 A ei arcuri azi]s ramuri, a ei st`lpi sunt trunchiuri groase,
 A ei bol\i stre=ini de frunze arcuite-ntunecat.

Sara sun[glas de bucium =i cerboaiice albe-n turme
 Prin c[r[r]ile de codru, pe de frunze-uscate urme,
 Vin rup`nd verzile crenges cu talangele de g`t;
 +i]n mijlocul p[durii ocolesc stejjar mare
 P`n` din el o-mp[r[teas[iese alb[, z`mbitoare,
 Pe-um[r gol doni\ alb[— stem[-n p[rul aurit.

Din copaci ies z`ne m`ndre, de-mp[rat frumoase fete,
 | in`nd doni\ve pe umeri, ginga=e, nalt-ml[diete,
 Albe trec prin umbra verde, la cerboaiice se]nclin,
 Ce sub dulcile lor m`ine]=i ofer[r[bd[toare
 Ugerele lor umplute, =i]n doni\i sun[toare
 Laptele-n caden\ curge, codru-mp[nd c-un murmur lin.

Luntrea cea de lebezi tras[mai departe, mai departe
 Fuge pe-albele oglinde ale apei ce se-mparte
 Sub a luntrei plisc de cedru]n lungi brazde de argint —
 +i din ce]n ce mai m`ndre, mai]nalte, mai frumoase
 Sunt p[durile antice — ele-ngroap[-ntunecoase
 Cu-a lor v`rfuri mun\ii m`ndri, st`ncile ce-n cer se-ntind.

C`t de lat s[mi=te-un fluviu ale apei lui revolte,
 Arbori de pe mal deasupr[-i se ajung]n m`ndre bolte,
 Ramurile se-ntre\ese, crengile se]mpletesc,

Frunza deas[sm[\uie=te nalta, verdea boltitur[,
 R`u-n vecinica lui umbr[]n ad`nc suspin[, cur[...
 Pe-a lui maluri]nflorite cai]n umbr[r[t]cesc.

Soarele trec`nd pe codri a lui roat[de-aur moale,
 V`rfurile verzi de codri le]ndoaie-n a lui cale,
 +i sosind la vre o lunc[]nsu=i el vede mirat
 Ce departe e p[m`ntul =i ce nal'i trunchii p[durii,
 +i de=i c[l[tore=te pe-a lor v`rfuri, totu=i murii —
 Bol'ile groase de frunze — a lui raze nu str[bat.

L`ng-izvoarele-nflorite pasc cai albi c-a m[rii spume —
 Zi ori noapte nu v[zur[de c`nd sunt pe-aceast[lume,
 Luna s`nt[, stele de-aur, soare alb =i z`mbitor,
 Pentru ei necunoscute-s. Umbra verde clarobscur[
 +i mirositorul aer, fluvii ce sclipinde cur[
]n ad`ncile dumbrave printre \rmii plini de flori —

Astea numai le cunosc ei. — Coamele flutur c-argintul,
 Ca la lebede se-ndoaie g`tul lor, iar[p[m`ntul
 Abia-atins e de picioare potcovite cu-aur ro=;
 Colo-n umbra]ndulcit[de miroase-mb[t]toare,
 Capul mic ei =i-l ridic[, n[ri umfl`nd spre dep[rtare
 +i urechea ascu\ind-o glas de-aud prin arbori gro=i.

Luntrea cea de lebezi tras[, mai departe, mai departe
 Fuge pe-albele oglinde ale apei =i se-mparte
 Sub a luntrei plisc de cedru]n lungi brazde de argint;
 +i deodat[zi se face — un oc`ean de lumin[—
 Fluviul a ie=it din codri]n c`mpii f[r[de fine,
 Care verzi =i]nflorite, m`ndre-n soare se]ntind.

Dar c` t \ine r[s[ritul se nal\ -un munte mare —
 El de dou[ori mai nalt e dec` t dep[rtarea-n soare —
 St`nc[`urcat[pe st`nc[, pas cu pas]n infinit
 Pare-a se urca — iar fruntea-i, cufundat[-n]n]l]ime,
 Abia marginile-arat[]n albastra-ntunecime:
 Munte jum[tate-n lume — jum[tate-n infinit.

Iar]n pieptu-acestui munte se arat-o poart[mare —
 Ea:]nalt este boltit[=i-ntr[-ad`nc]n piatra tare,
 Iar de pragu-i sunt unite nalte sc[ri de negre st`nci,
 Care duc ad`nc]n valea cea de-acol-abia v[zut[
 +i-n p[durile umbroase cu-ad`ncimi necunoscute,
 +i-n c`mpii unde mii r`uri s-argintesc plane =-ad`nci.

Pe acea poart[din munte iese zori]n coruri dalbe,
 Ridic`ndu-se]n cerul dimine`ii dulci, rozalbe,
 Pe-acolo soarele=-i m`n[car cu caii arz[tori,
 Pe-acolo noaptea r[sare blonda lun[argintoas[
 +i popoarele de stele iese-n roiuri luminoase
 +i pe cer se]mpr[=tie ca de aur sfinte flori.

Zei Daciei acolo locuiau — poarta solar[
]n a oamenilor lume sc[rile de st`nci coboar[—
 +i]n verdea-ntunecime a p[durilor s-adun;
 +i pe negre st`nci trunchiate stau ca-n tron]n verdea lume
 +i din cupe beau auror[cu de neguri albe spume,
 Pe c`nd mii de fluvii albe nasc]n umbr[=i r[sun`.

C`teodat[-un corn de aur ei r[sun[-n dep[rtare,
 Trezind sufletul p[durii, codrilor ad`nci c`ntare,

Cheam[caii lor ce-alearg[cu-a lor coame-mflata-n v`nt;
 Vin]n herghelii de neau[, pe c[r]ri de mult b[tute
 +i pe ei zeii]ncalic str[b[t`nd pe]ntrecute
 [—Al] codrilor nalt]ntuneric, f[r] de cap[t pe p[m`nt.

Dar adesea pe c`nd caii dorm]n neagr[dep[rtare,
 Luna, z`na Daciei, vine la a zeilor serbare;
 Soarele, copil de aur al albastrei sfintei m[ri,
 Vine ostenit de drumuri =i la mas[se a=eaz[.
 Aerul se aure=te de-a lui fa\ luminoas[,
 Sala verde din p[dure str[luce=te]n c`nt[ri.

+i ca zugr[vi]i stau zeii]n lumina cea de soare.
 P[rul lor cel alb luce=te, barba-n br`u le curge mare,
 Cre`ii buzei lor s[numeri po]i]n aerul cel clar;
 Hainele]ntunecate albe par]n str[lucire
 +i ei r`d cu veselie l-a paharelor ciocnire,
 Iar[luna ru=inoas[pe sub gene s-uit[rar.

Haina lung[=i albastr[e cusut[numa-n stele.
 Iar[albii s`ni de neau[str[lucesc, cu de m[rgele
 +i m[rg[ritare salb[, pe un fir de aur prins;
 P[ru-i lung de aur galb[n e-mpletit]n cozi pe spate,
 Ochii ei c[prii se uit[la cerescu-i m`ndru frate
 +i de melancolici g`nduri al ei suflet e cuprins.

}nainte de plecare — ea, doinind din frunz[, cheam[
 Zimbrii codrilor cei vecinici, le desmiard[sura coam[.
 Le]ndoaie a lor coarne, pe grumaz]i bate lin
 +i pe frun]i ea]i s[rut[, de r[m`n steme pe ele,

Apoi urc[negrul munte, pe =ivoaiele de stele,
Lin alunec[=-alene drumul cerului senin.

}nd[r[tu-acelui munte, infinita]ntinsoare
E frumoasa-mp[r[\ie m`ndr[a s`ntului soare
+i pe coaste sunt palate, ce din verzile gr[dini
Str[lucesc marmora alb[=i senin[ca z[pada,
Cu intr[ri]n veci deschise, cu sc[ri netezi, colonade
Lungi de marmure ca ceara]n lungi bolte se]mbin.

Pe-a ferestrelor mari laturi sunt l[sate largi perdele,
Mreje lungi de aur rum[n — au \esut ani muli la ele
M`nile surorii albe. Aeru-i de diamant,
El plute=te-n unde grele de miroase-mb[t[toare
Peste v[ile ca r`uri desf[=urate sub soare,
Pe dumbr[vi cu rodii de-aur, peste fluvii de briliant.

+i o=tiri de flori pe straturi par a fi stele topite,
Fluturi ard, sclipesc]n soare, orbind ochii ce]i vede,
Ca idei sc[ldate-n aur =i-n colori de curcubeu;
Pe gr[dinile-nflorite, peste m`ndrele dumbrave
Norii mi=c[sus]n ceruri]nfoiatele lor nave —
Rostre de jeratec =-aur, vele lungi de curcubeu.

A-mp[ratului de soare bol[i albastre =i cu stele
Se ridic[-n caturi nalte tot castele pe castele.
Cu fere=ti de aur d-Ofir, cu oglinzi de diamant,
Cu scosuri de albe marmuri, cu covoare de purpur[
Printre m`ndrele coloane o c`ntare bl`nd murmur[. —
E un v`nt cu suflet dulce]ntr-un aer de briliant.

+i nici umbra nu se prinde d-atmosfera radioas[.
 Ca prin ap[cristalin[trec cu frun\ile frumoase,
 Trec a soarelui copile printre aerul cel cald;
 A lor p[r e ca =i ambra, ca =i crinul a lor fa\[,
 Abia-atinse-s a lor umbre de o tainic[ro=a\[, —
 Auror[trandafirie prin ferestre de smarald.

}ntr-o lume f[r[umbr[e a soarelui cetate,
 Totul e lumin[clar[, radioas[voluptate,
 Florile stau ca topite, r`urile limpezi sunt;
 Numai colo }n departe =i-n albastr[dep[rtare
 Ale zorilor gr[dine clar se v[d str[lucitoare,
 Cu boschetele de roze =i cu crinii de argint.

Acolo sunt lacuri limpezi, rumene }n a lor fire,
 De-a gr[dinilor de roze t[inuit[oglindire,
 +i din curtea argintie zorile r`z`nde ies;
 Haine verzi =i transparente cuprind membrele rozalbe
 +i }n lac ele arunc[roze cu m`inu\ele albe,
 Netezind a lor spr`ncene, d`nd din frunte p[rul des.

}ntr-o dulce =i umbroas[, viorie atmosfer[,
 Se ridic[dintre lunce, cu-a ei cùpole de cear[
 }nchegate ca din umbr[verde =i argint topit,
 Transpar`nd prin diamantoas[fin[de paing[n p`nz[,
 Monastirea alb-a lunei ce prin lumi va s[s-ascunz[,
 Cu coloane-nconjurate de a vi\ei-ncol[ciri.

Ai gr[dinei arbori m`ndri cu }ntunecatul verde
 Conjura\i =-acoperi\i-s cu-ieder[ce-n v`rf se pierde;

Mi=c`nd florile ei albe — flamuri cu-nflori\ii cre\i —
 +i]n muri de frunzi lucinde, =i]n sc[ri de flori pendente
 +i]n poduri leg[nate de zefire somnolente —
 Dintr-un arbore]ntr-altul iedera trece m[re\.

Sp`nzur[din ramuri nalte vi\ele cele de vie,
 Struguri vine\i =i cu brum[, poam[alb[aurie,
 +i albine roitoare luminoas[miere sug;
 Caili lunei albi ca neaua storc cu gura must din struguri
 +i la vinul ce-i]mbat[pasc mirositorii ruguri
 +i]n sara cea etern[veseli nechez`nd ei fug.

+i]n monastirea lunei cu-argintoas[colonad[,
 Vezi cum trece ea frumoas[— corpu-i dulce de z[pad[,
 Umerii, cu-a lor lumine, par de aur moale blond,
 Abia corpul coperit e de-un gaz moale ce transpare —
 Astfel trece ea frumoas[, cu-a ei bra\le sclipitoare,
 Reflectat[-n mii oglinde de pe muri =i din plafond.

+i-n od[ile]nalte din frumoasa monastire
 Sunt pe muri tablouri m`ndre, nimerit[zugr[vire
 Ale miturilor dace, a credin\ei din b[tr`ni;
 Prin gr[dini cu albe-izvoare sunt a lunei dulci amoruri,
 Sau palate argintoase unde zori tr[iesc]n coruri,
 Sau p[durea cea vr[jit[cu frumoasele-i regini.

{ sta-i raiul Daciei veche, -a zeilor]mp[r\ie:
 }ntr-un loc e zi etern[— sara-n altu-n vecinie,
 Iar]n altul, zori eterne cu-aer r[coros de mai;
 Sufletele mari viteze ale-eroilor Daciei

Dup[moarte vin]n =iruri luminoase ce]nvie —
 Vin prin poarta r[s[ririi care-i poarta de la rai.

*

Colo Dun[rea b[tr`n[, liber[-ndr[znea\], mare,
 C-un murmur rostogole=te a ei valuri g`nditoare
 Ce mi=c`ndu-se-adormite merg]n marea de amar;
 Astfel miile de secolu cu vie\i, g`ndiri o mie,
 Adormite =i b[tr`ne s-ad`ncesc]n vecinicie
 +i]n urm[din izvoare timpi r[cori =i clari r[sar.

Dar pe-arcade negre-nalte, ce molatec se-nmorm`nt[
 }n a Dun[rrii lungi valuri ce vuiesc =i se fr[m`nt[,
 Trece-un pod, un g`nd de piatr[repezit din arc]n arc;
 Valurile-nfuriate ridic' frun\ile r[stite,
 +i izbind cu repejune arcurile neclintite,
 Gem, picioarele le scald[la st`ncosul lor monarc.

Peste pod cu mii de coifuri trece-a Romei grea m[rrire.
 Soarele orbe=te-n ceruri de a armelor lucire,
 Scuturi ard, carele treier =i vuiesc asurzitor;
 Iar Saturn, cu fruntea nins[st`nd pe steaua-i alburie
 +i-arunc`nd ochii lui turburi peste-a vremii-mp[r\ie,
 Aiurind]ntreab[lumea: — +i aceia-s muritori?

Colo unde stau Carpa\ii cu de st`nci]nalte coaste,
 Unde paltinii pe dealuri se]n=ir' ca m`ndr[oaste,
 Mun\ii \eap[na lor frunte o suiau-n-albastre bol\i;
 Stau t[cu\i osta=ii Romei, ridic`nd fruntea lor lat[,

Str[Lucitele lor coifuri, la st`ncimea detunat[,
Unde ultima cetate ridica-n nori a ei col\i.

Nori ca de bazalt de aspri se zidesc pe-albastra bolt[,
Parc-auzi a M[rii Negre =i a Dun[rii revolt[
+i a lumii-ncheieture parc[le auzi tr[snind;
R[sculatu-s-a-Universul contra globului din aer?
Stelele-n o=tiri se mi=c[? }mp[ra\ii sori se-ncaier?
Moare lumea? Cade Roma? Surp[cerul pe p[m`nt?

Nu. Din fundul M[rii Negre, din]nalte-ad`nce hale,
Dintre st`nce arcuite]n gigantice portale
Oastea zeilor Daciei]n lungi =iruri au ie=it —
+i Zamolx, cu uraganul cel b[tr`n, prin drum de nouri,
Mi=c[caii lui de fulger =i-a lui car. C[l]ri pe bouri,
A lui oaste luminoas[]l urma din r[s]rit.

Ca o negur-argintie barba lui flutur[-n soare,
Pletele-n furtun[-mflata albe ard ca o ninsoare,
Col\uroasa lui coroan[e ca fulger]mpietrit,
}mpletit cu stele-albastre. R[sturnat]n car cu rune,
Cu-a lui m`n-arat[drumul la o=tirile-i b[tr`ne
+i de dor de b[t]lie crunt e ochiul str[lucit.

Astfel arcul nalt din ceruri el]l urc[cu grandoare.
Mun\ii lungi]=i clatin codrii cei antichi, =i-n r[sunare
Pr[v]lesc de st`nci c[ciule, salut`nd]ntunecat;
Iar hlamida lui cea alb[zv`rle falduri de z[pad[,
C`nd el bra\ul]=i ridic[strig`nd st`ncilor s[cad[,
Mi=c`nd codrii de r[sun[]n imperiul lor urcat.

+i-n zenit opri o=tirea-i peste armia roman[.
 — Decebal! el strig[-n noui —]i detun,]i iau]n goan[
 +i Danubiul o s[beie a lor sacre legiuni.
 Decebal s-arat[palid]n fereasta nalt[-ngust[
 +i coroana =i-o ridic[c[tr-imaginea august[
 +i se uit[cu durere la divinii s[i str[buni.

Iar pe plaiuri verzi de munte o=tile-urbei risipite
 Privesc cerul, zeii dacici, armiile lor pornite —
 Rupt e =irul lor pe-alocuri de al soarelui foc ro=.
 Pe un trunchi]nalt de st`nc[chiar cezarul st[-n uimire:
 — Ridica\i semnele urbei]nspre-a cerului o=tire
 +i striga\i: Cu noi e Roma! — Codri-ad`nci =i-ntuneco=i

Clocotesc de lungul fream[t =i de-a armelor sunare.
 Armia: “Cu noi e Roma!” Acvilele-i ard]n soare.
 `Van din Sarmisegetuza vin s[ge\i]n ro=ii ploi,
 Scuturi se]ndrept spre d`nsa, oprind grindina de-aram[,
 Zeii url[— st`nci se clatin, norii-n f`=ii se distram[
 +i de fulgeri lungi =iroaie curg]n mun\ii rup\i =i goi.

Din apus vin zeii Romei. Pe o stea de vulturi tras[,
 Zeus de nori-adun[torul urc[bolta maiestoa[s[,
 Mart]ncoard[arcul falnic spre Zamolxe a\intit;
 Ca s[scape neamul nobil r[s[rit din a lui coaste,
 }nsu=i el a urbei semne le ridic[]nspre oaste,
 +i de-antica lui turbare tremur norii de granit.

Lumea pare r[sculat[din haotic-ad`ncime.
 Nori se suie-n st`lpi =i-n globuri. Din etern[-ntunecime

Ca s[lupte-acuma Joe pe titani i-a liberat;
 +i tun`nd ei urc[cerul, surp`nd sc[rile de nouri,
 De sub scuturi de fier negru arcurile-ntind]n bouri,
 De se n[ruie v[zduhul de-al s[ge\ilor v[rsat.

Negurile-n st`lpi se-ncheag[, suind v`rful lor]n soare —
 Par un codru sur =i vecinic. Lunci albastre lucitoare
 Se deschid ca loc de lupt[]n p[duri de nori =-argint;
 Printre st`lp[ur]i suri s-arat[coifuri m`ndru a=eazate
 Pe pletoase frun\i divine — pavezi de-aur ridicate,
 L[nci ce fulger[]n soare, arcuri ce se-ntind]n v`nt.

Joe-ncrunt[-a lui sprincean[=i ca un copil tresare
 Vechiul glob — mun\ii se clatin, ceruri tremur, marea moare.
 E semnalul cel de lupt[]ntre-armiile de zei;
 +i Zamolx fr`nele las[cailor lui de jeratic,
 Coama lor se]mfl[-n limbe de-aur — tremur nebnatec,
 Bouri daci r[stindu=-i fruntea surp[norii to\i cu ei.

Lupta-i crud[, lung[, aspr[. Lumin' pavezele dave,
 Sori =i lune repezite printr-a norilor dumbrave
 Ard albastrele armure ale zeilor romani;
 Pa=ii lor amestec' cerul — caii tropot[, iar bouri
 Ca de tunete un secol umplu halele de nouri
 +i se fr`ng cr`=nind]n scuturi spadele-albe-a lui Vulcan.

}n zadar, c[ci ne]nvinse =iruri lungi de b[t]lie
 }=i zdrobesc armele-n scuturi pe a cerului c`mpie:
 Ne]nvin=i =-unii =i al\ii — =-unii =-al\i' nemuritori.
 }n zadar Marte s-arunc[spre a sparge =iruri dace

+i]n van fulger[Joe supra coifelor audace,
Neclintîi stau =-unii =-alii]n m[rea\ [lupta lor.

Pe un arc de cer albastru]n senin[dep[rtare,
Rezima\i pe l[nci =i scuturi, zeei nordici stau]n soare,
O etern[auror[r[core=te lumea lor;
Iar]n fruntea-acelei bolte, pe un tron cu spata mare,
Odin ad`ncit]n g`nduri vede-a luptei lungi grandoare
+i coroana-i de-aur luce pe-a lui frunte arz[tor.

Pletele-albe cad c-argintul pe-umere-n fir]mbr[cate.
Lin]=i neteze=te barba =i priviri]ntunecate
Ochii lui cei mari alba=tri spre lupta=i au]ndreptat;
Freea alb[ca z[pada, zvelt[,]n albastr[hain[,
Capul ei muiat]n aurul pletelor, c-o dulce tain[,
Razim[de-umerii aspri l-al Valhalei]mp[rat.

C`nt[re\ e uraganul pentru lupta care arde,
Bolta lirei lui e cerul, st`lpi de nori sunt a lui coarde.
V`ntur`nd stelele ro=ii prin argintul neguros,
Ele lunec[frumoase prin umflarea s`nt[-a strunii,
G`nduri d-aur pres[rate]n c`nt[rile furtunii,
Codri-antici de v`nt se-ndoaie =i r[spund]ntunecos.

Joe vulturilor las[fr`nele. Cu-a lor aripe
Lungi =i negre ei]ntunec soarele. Iar[]n r`pe
Goale =i ad`nci de nouri e Zamolxe-n a lui car —
El v[zu capul lui Joe, cum l-apus de soare-n vale
Vezi un v`rf de munte negru scris cu raze triumfale,
Pe c`nd el cu]ntuneric peste v[i st[temerar.

Ochii-olimpicului negri a\ntesc carul. Cu fric[,
 Spre-a opri acea privire, dacul manta =i-o ridic[.
 Caili speria\i necheaz[, tremur`nd ei se]nal\];
 C-o strigare rece Joe fulgerul i-nfige-n coaste
 +i a zeilor Daciei crunt[=i m[rea\] oaste
 Orbit[aude glasul p[rintelui lor r[nit

+i-o]ntorc la fug[; caili, carul rupt]n nori r[stoarn[,
 Din titanicele arcuri ploaie de s[ge\i se toarn[,
 Nimerind]n spate goale pe fugarii cei divini;
 +i r[ni\i, url`nd ei bolta o coboar[, =-o color[
 Cu-a lor s`nge care-n r`uri ude, ro=ii, de-auror[,
 Umple-a norilor sp[rture cu mari lacuri de rubin.

Norii fug =i se desf[=ur — bolta limpede se-ndoaie.
]n zenit stau zeii Romei]n auritele lor straie,
 L[ncile =i-ncrucie=eaz[privind armia din v[i;
 A lor chipuri luminoase str[lucesc frumoase-n soare,
 Ei =i-ntorc caili cei falnici =i-auritele lor care
 Spre apus — iar ro=ul soare]i urmeaz[-ncet pe ei.

Zei daci ajung la marea, ce deschide-a ei portale,
 Se reped pe trepte nalte =i cobor]n sure hale.
 Cu lumina, ei]ngroap[a lor trai]ntunecos;
 Dar[ea,]nfiorat[de ad`nca ei durere,
]n imagini de talazuri c`nt-a Daciei c[dere
 +i cu-albastrele ei bra\`e \rmii-i m`ng`ie duios.

Se constel[seara. Ziua a fugit]n lumea m[rii
 +i pe culmile de munte focuri au aprins str[jerii;

Ca =i pete mari de aur 'n-umbra v[ilor ad`nci,
 Ele par suspinse-n nouri. L`ng[foc str[jerii-arunc[
 Pe pere`ii suri de piatr[umbra lor fantastic-lung[.
 Armia doarme pe paji=ti ridicata =i sub st`nci.

Sub o st`nc[l`ng[focul ce pere`ii li afum[,
 Cezaru-i culcat pe paie, singur, cu-a lui grije numa';
 Sub el, v[ile ad`nce pline de neguri =i somn.
 El privea la focuri ro=ii =i la st`nci de umbr[pline;
 Ca un clopot clar albastru =i stropit cu mii lumina
 Cerul lumea o cuprinde cu sinistru-i m`ndru domn.

Amor`it el mi=c[limba lui de tunet printre nouri,
 Trezea, sc[p[r`nd printr-]n=ii, ale v[ilor ecouri,
 Iar]n c`rduri cuvioase stelele se mi=c[-ncet,
 Intr[-n domele de neguri argintii, multicolore;
 De-a lor rug[-i plin[noaptea. A lor dulci =i moi icoane
 Umplu v[ile de lacrimi, de-un sclipit]mpr[=tiet.

Ale focurilor raze cearc[neguri s[str[bat[
 +i de dunge de lumin[umbra v[ii e t[iat[,
 Cari trec prin]ntuneric r`uri =i izvoare-albind;
 Lumin`nd]n ochi de codri, sc[p[r`nd pe repezi unde,
 V`ntul c-o suflare pl`ns[codrii negri]i p[trunde
 +i vr[je=te lin din frunze, =i vorbe=te aiurind.

Pe un v`rf de munte negru rari]n lun[stau stejarii,
 Iar Traian pare c[vede r[s[rind prin ei cezarii,
 Salut`nd a Romei semne cu-a lor mort, ad`nc sur`s;
 +i]ncet ei trec prin aer, privind lung cetatea dac[.

Binecuv`nt`nd o=tirea spre apus ei iar[=i pleac[,
A lor =iruri luminoase umplu aerul de vis

}nr[d[cinat[-n munte cu trunchi lungi de neagr[st`nc[,
Repezit[nalt]n aer din pr[pastia ad`nc[,
Sarmisegetuza-ajunge norii cu-a murilor col[i;
+i prin arcurile-nguste, f[clii ro=ii de r[=in[
Negrul nop`ii]l p[teaz[cu bolnava lor lumin[.
R[nind asprul]ntuneric din a halelor lungi bol`i.

+i prin arcuri]ndoite la lumini de ro=ii tor`ii,
Aduna`i v[zu cezarul la cumplita mas-a mor`ii:
Ducii daci. F[clii de smoal[sunt]nfipte-n st`lpi =i-n muri,
Lumin`nd halele negre, armuri albe =i curate,
At`rnate de colonne,]lnci =i arcuri r[zimate
De p[re`i — pavezi albastre str[lucind pe st`lpii suri.

Ducii-s nal`i ca brazi de munte, tari ca =i s[pa`i din st`nc[.
Crunt e ochiul lor cel mare, trist[-i raza lor ad`nc[,
Pe-a lor umeri sp`nzur ro=ii piei de tigru =i de leu,
Tari la bra` =i drep`i la suflet =i piepto=i, cu spete late,
Coifuri ca granit` de negre au pe frunte a=ezate
+i-a lor plete lungi =i negre pe-umeri cad de semizeu.

Cupele — \este de du=man — albe, netede, uscate,
}n argint, cu toarte de-aur prea maestru cizelate —
+i cu ele-n m`n[-nconjur lunga mas[de granit;
Vor mai bine-o moarte crud[dec`t o via\ sclav[
Toarn[-n \estele m[re`e vin =i peste el otrav[,
+i-n t[cerca s`nt-a nop`ii ei ciocnesc, vorbesc =i r`d.

R`d =i r`sul]nsenin[ad`ncita lor paloare.
 Se sting una c`te una faclele mirositoare,
 Se sting una c`te una vie`ile ducilor daci;
 De pe scaune cad pe piatra rece, sur[, ce pode=te
 Sala. — To`i, to`i p`n` la unul. Unul]nc[tot tr[ie=te,
 Arde s`nta lui coroan[, fulger' ochii lui audaci.

Luna-n oceàn albastru scald[corpul ei de aur,
 Lumin`nd culmile sure =i ad`ncul colc`ntaur,
 Dintru care-ie=it se v`r[-n nourii anticul castel;
 Decebal (palid ca murul v[ruiet]n nop`i cu lun[)
 Se arat[]n fereast[=i=i]ntinde alba m`n[
 Moart[din flamida neagr[ce-l acopere pe el.

El vorbe=te. +i profetic glasu-i secolii p[trunde:
 Sufletu-i naintea mor`ii lumineaz-a vremii unde;
 G`ndul lui — o prorocie, vorba lui — m[rg[ritar;
 +i l-aude valea-ad`nc[=i l-aud stelele multe.
 De pe st`nca lui cezarul st[-n uimire s[-l asculte,
 Vorbele-una c`te una lunec[-n ureche-i clar:

— Vai vou[, romani puternici! Umbr[, pulbere =i spuz[
 Din m[rirea-v[s-alege! Limba va muri pe buz[,
 Vremi veni-vor c`nd nepo`ii n-or pricepe pe p[rin`i —
 C`t de nalt[vi-i m[rirea tot a=a de-ad`nc' c[derea.
 Pic cu pic sec`nd paharul cu a degrad[rii fiere,
 }mb[ta-se-vor nebunii — despera-vor cei cumin`i.

Pe-a istoriei mari p`nze, umbre-a sclavelor popoare
 Priz[rite, tremur`nde trec — o lung[acuzare —

T`r`nd sufletul lor ve=ted pe-al corup\iei noroi.
 Voi nu i-a\i l[sat]n voia sor\ii lor. Cu putrezirea
 Sufletului vostru propriu a\i umplut juna lor fire,
 Soarta lor v[e pe suflet — ce-a\i f[cut cu ele? Voi!

Nu vede\i c[]n furtune v[blestem[oceàne?
 Prin a craterelor gure r[zbunare strig vulcane,
 Lava de evi gr[m[dit[o reped ad`nc]n cer,
 Prin a evului nori negri — de jeratic crunt[rug[
 C[tre zei — ca neamul vostru cel c[zut, ei s[-l distrug[—
 Moartea voastr[: firea-ntreag[=i popoarele o cer.

Va veni. St`rn\i din pace de-a prorocilor c`ntare,
 Din p[duri eterne, hale verzi, vor curge mari popoare
 +i g`ndiri de predomnire vor purta pe fruntea lor;
 Constela\ii s`ngeroase ale boltelor albastre
 Zogr[vi-vor a lor cale spre imperiile voastre,
 Fluvii cu de pavezi valuri]nspre Roma curg[tori.

De pe Alpi ce stau deasupra norilor cu fruntea nins[,
 De prin bol\i de codru verde, de prin st`ncile suspinse,
 Pe a pavezelor s[nii cobor]-vor]n =ivoi;
 Cu cenu=a poc[in\ei =i-a umplea p[m`ntul fruntea,
 Cu cenu=a Romei voastre — moarte legioane — punte
 Peste r`uri. +i nimica nu se v-alege din voi.

Ve\i ajunge ca-n t`mpire,]n sclavie, degradare.
 Pas cu pas cade-n ru=ine neamul vostru s`nt =i mare:
 C[-n ilo\i se va preface gintea de-n\elep\i =i crai,
 C`nd barbarii vor aduce delta s`ntelor lor vise,

}mbr`ncind]n]ntunec toate cele de voi zise.
Vai vou[, romani puternici, vai vou[, de trei ori vai!

Astfel zise. }n blestemu-i m`na-i alb[=i uscat[
El o scoate pe fereast[=i coroana-ntunecat[
De pe frunte o arunc[]n abisul v[ii-ad`nci;
Palid, ad`ncit ca moartea, ca o umbr[st[]n lun[,
P[rul lui de v`nt se umfl[, iar[vorbele-i r[sun[
+i blestemu-i se repet[repezit din st`nci]n st`nci!

+i uimit stetea cezarul... Cuge\i tu, p[m`nt? — el zise —
Avem noi]n m`ini a lumii soarte sau cortegi de vise?
Hot[r`i de-a ta g`ndire urm[m azi ziua de ieri?...
+i]n ordinele-eterne mi=c-asupra-i universul
Oceànele-i de stele. Ce ironic le e mersul!
Cezare! c`t pai de mare — =i ce mic]n adev[r!

S`mburele crud al mor`ii e-n via\ [... +i-n m[rire
Afli germeii c[derei. Astfel toate sunt]n fire,
Astfel au c[zut romanii, mari]n bine, mari]n r[u.
Da-i cumplit s[vezi un popul os`ndit s[fie mare
Chiar]n r[u, c[mereu cre=te ru=inoasa-i degradare
+i nici moartea nu-i trimite ne`nduratul Dumnezeu.

C[ci a mor`ii bra\ puternic, c`nd st[via\ a s-o despart[,
Nu se-ndur[s[ridice s`ngeroasa-i lung[bard[,
Cum c[l[ul greu se-ndeamn[la un cap d-imperator;
Zei preget[s[=i deie-a lor sentin\ [... +i-n uimire
Cuget[— de au fost popul destinat spre nemurire,
Au fost ei — =i dac[mor ei — suntem noi nemuritori?...

Str[nepo\ii?... Rup\i din trunchiul ce ne da via\[fertil[,
 Pe noi singuri ne uitar[m printre secolii f[r' de mil[.
 Ei purtau coroane de-aur, noi ducem juguri de lemn...
 Exila\i]n st`nci b[tr`ne au umplut ei cu noi lumea,
 Am uitat m[rirea veche, cu ru=ine chiar de nume,
 Multe semne de pieire =i de via\[nici un semn.

Au fost vremi c`nd pe p[m`ntul lor n-aveau loc s[-nmorm`nte
 Mor\ii lor... P-inimi regale =i pe membrele lor sfinte
 Sp`nzura zdren\e umilice de sclavi, de cer=itori —
 C[ci sim\ir[-n ei sc`nteia care secolii aprinde.
 }ntrona\i au fost]n tronuri arse-n foc... +i pe-a lor frunte
 Pusu=-au de fier coroane arse-n foc sf[=iitor.

+i de=i-n inima noastr[sunt semin\e de m[rire,
 Noi nu vrem a le cunoa=te; c[ci *str/ina-ne* g`ndire
 Au zdrobit a vie\ii veche uria=, puternic lan\;
 Secoli lungi ce-au r[mas v[duvi de a Romei spirit mare
 L-au creat... }n noi *el este*, noi]l stingem. Dac[moare,
 Noi murim... ramul din urm[din trupina de gigan\i.

C`nd]i cuge\i, cugetarea sufletu\i divinizeaz[.
 }n trecut mergem, cum zeii trec]n cer pe c[i de raze.
 Peste ad`ncimi de secolii ne ridic[curcubeii;
 Un popor de zei le trecem, c[ci prin evi de vecinicie
 Auzim cetatea sf`nt[cu-nmiita-i armonie...
 +i ne sim\im mari, puternici, numai de-i *g`ndim pe ei..*

*

Miaz[noaptea-n visuri d-iarn[]=i petrece-a ei via\[.
 Doarme-n valurile-i sfinte =i-n ruinele-i de ghea\[,

}nso\it[de-ani o mie cu b[tr`nul rege Nord,
 Ce, superb]n haina-i alb[, barba-n v`nturi, fruntea nins[,
 Rece sufl[, -n nori arunc[vocea-i turbure =i pl`ns[,
 }mb[tat de m`ndre stele =i c`ntat de-al m[rrii-acord.

Reci =i tri=ti petreceau so\ii; iarna-n zilele-i eterne
 V[l de-argint peste pustiuri ca lin\oliu]l a=terne.
 V`nturi reci]s respirarea undelor ce-au amor\it;
 Arfa lui prin nouri strig[— inima-i e ger =i ghea\ [—
 Marea, ca s[delireze, v`nturi s[mugeasc[-nva\ [—
 Stelele s-oglund[-n neau[pe pustiul nesf`r=it.

Dar atuncea c`nd sose=te bl`nda miezenop\ii or[,
 Ceru-albastru ca saphirul m`ndre raze]l color[
 +i din a Nordului frunte plin se nal\[-astrul polar —
 Atunci marea nu r[sare printre st`nci de v`nt gonit[,
 V`ntul pe-aripi nu mai duce pulberea iernei-aurit[,
 Toate trec c`nd raza-i alb[cade-n marea de amar.

+i c`nd steaua se]nal\ [de pe fruntea lui de rege,
 Nordu-atunci cu visuri m`ndre noaptea lung[=i-o petrece.
 De pe st`nca-n care tron[, el picioare de granit
 Le]ntinde-n fundul m[rrii cel amar =i f[r[fine.
 P[ru-i alb flutur[-n v`nturi, stof de raze lungi, senine,
 Umerii, dealuri de neau[se]nal\[-n infinit.

Iar[fruntea lui uscat[st[prin viscole rebele,
 Surp`nd nourii cei aspri =i amesteca\i cu stele —
 Jos e-nmorm`ntat de mare, sus e-ncununat de cer;
 Atunci luciul m[rrii turburi se aplan[, se-nsenin[

+i din fundul ei s[|batec auzi c`ntec, vezi lumin[—
Visul unei nop\i de var[s-a amestecat]n ger.

+i]n fundul m[r]ii aspre, de safir m`ndre palate
Ridic bo\ile lor splendizi, =-a lor hale luminate,
Stele de-aur ard]n facle, pomi]n floare se]n=ir;
+i prin aerul cel moale, cald =i clar, prin dulci lumine
Vezi plutind copile albe ca =i florile vergine,
}mbr[cate-n haine-albastre, blonde ca-auritul fir.

Albe sunt ca neaua noaptea, fa\ a]necat[-n raze —
Priive-te]nsu=i cerul dintre nouri s[le vaz[:
Despletit flutur[pe-umeri, moale, dulce, p[rul blond.
Noaptea-n nori viseaz[stele =i se uit[-n fund de mare,
Luna lin ro=e=te-n fa\[de amor =i de mirare,
Se aplan[de uimire valu-albastru vagabond.

Dac[*una-i* fiica m[r]ii ca o lacrim[de aur.
P[ru-i curge la c[|c`ie ca un lung =i scump tezaur:
E a stelelor regin[, e al nop\ii meteor.
Ades alb[dintre valuri de-a]not marea desp[ic[
+i albastrul bl`nd al m[r]ii albul s`nilor ridic[,
Valurile-n c`nt salut[s`ntul apelor odor.

Acolo]n fundul m[r]ii,]n]nalte-albastre hale,
+ed la mese lungi de piatr[zeii falnicei Valhale;
Odin st[-n frunte — cu p[rul de ninsoare]nc[rcat;
Acolo decid ei moartea Romei =i o scriu]n rune,
Presun de argint =i zale pun pe caii ca furtune —
Astfel se g[tesc de duc[pentru drumu-ndelungat.

+i atunci furtuna m`ndr[dezr[d[cinat-a marea.
 Ea zv`rlea frun`i de talazuri c[tre stelele-arz[toare,
 Ridica sloiuri de ghea\[, le-arunca]n =an\ de nori,
 Vr`nd s[sparg[cu ei cerul. — }ntr-un col\ de cer e var[
 +i pe sc[rile de-ivoriu unii dintre zei coboar[—
 Str[lucea-n noaptea b[tr`n[fe\ele ca palizi sori.

Prin a valurilor vaiet, prin a norilor strigare,
 Deschidea portale-albastre m`ndra =i b[tr`na mare.
 Desf[cu apele-n dou[dumnezeilor c[l]ri
 +i la \[rm cu st`nce rupte de a undelor b[taie
 S-adun to`i. Aurul din plete lucea-n luna cea b[laie,
 Coifuri str[luceau albastre ca lumina sfintei m[ri.

+i pornesc. Odin =-arunc[sulia prin nori de-aram[,
 Care trece-un ac de aur]ntr-a cerului maram[,
 Ar[t`nd pe neau[drumul l-al Italiei p[m`nt.
 Ei se duc, se duc prin c`mpii a=ternu`i cu-alb[ninsoare,
 Str[lucea albastru-o\elul de pe membrele barbare,
 Pletele le-umfla furtuna, b[rbile sclicheau]n v`nt.

Ei apar pe-un d`mb al Romei — ea dormea sf`nt[=-antic[.
 Peste lumea-i adormit[c`te-o stea din ceruri pic[,
 Secoli gr[m[di]]ntr-`nsa dorm ca =i c`nd n-ar fi fost.
 Cugetat-a`i vre odat[noaptea ce-i lumea]ntins[?
 Visurile Omenirei, dorurile ei ne`nvinse
 Dorm... dac[ar dormi vecinic — cine-ar =ti c[ele-au fost?

|ara pare-a fi a lunei m`ndr[, vesel[gr[din[.
 Luminà un g`nd de aur, sus prin nori, luna cea plin[,

Roma-n stele str[luce=te pe-a ei d`mburi, l`ng[r`u;
 Ei privesc urbea etern[, ce pe dealuri lin str[luce,
 Suli\va pe loc s-opre=te, se preface-n d-aur cruce.
 Odin moare — Tibrul este a Credin\ei lui sicriu.

*

Cum sub st`nci,]n]ntuneric, m[runtaiele de-aram[
 A p[m`ntului,]n lan\uri \in legat =i f[r[team[
 Sufletul muiat]n fl[c[ri a vulcanului grozav,
 Astfel secolii de-ntuneric \in]n lan\uri d-umilire
 Spiritul, ce-ad`nc se zbate]ntr-a populilor fire,
 Spiritul, ce-a vremei fapte, de-ar ie=i, le-ar face prav.

Dar de secolii fierbe lumea din ad`ncuri s[se scoale.
 Cum vulcanul, ce irumpe, printre nori]=i face cale
 +i]ngroap[sub cenu=[crea\iunea unei \ri,
 Astfel fiii tari =i tineri unor secole b[tr`ne
 Lumea din]ncheieture vor s-o scoa\[, din ``\`ne
 S[o smulg[, s-o arunce]n zbucnirea noii eri.

Tricolorul plin de s`nge e-mpl`ntat]n baricade,
 Clopotele url-alarm[pe Bastilia ce cade
 +i poporul muge falnic, ca un ocean trezit;
 Sfarm[tot =i pe-a lui valuri, ce le urc[cu m`ndrie,
 El]nal\ firi cumplite, care-l duc, o vijelie,
 S[]ngroape sub ruine, ce-n picioare a strivit.

+i prin negrele icoane unor zile f[r[fr`uri,
 Unde via\va e-o sc`nteie, unde s`nge curge-n r`uri,
 Palid, ad`ncit, sinistru, trece tigrul Robespierre:
 +i privirea-i s`ngeroas[s-alinteaz[ca spre p`nd[:

C[ci ce scrie e-o sentin\[, ce g`nde=te e-o os`nd[—
 }ntr-un cran s[pat ca-n piatr[fierb g`ndirile-i de fier.

Dar el cade — =i s-a=az[ale m[rrii nalte unde.
 A drept[\ii aspr[raz[]n popor ad`nc p[trunde,
 Zilele de]ngrozire s-a contras]ntr-un fantom;
 Dar puteri nelini=tite, ce tr[iesc]n ad`ncime,
 Ar vrea \[rmul s[-l evad[, s[]nece cu m[rime
 Lumea. Ele se concentr[]n suflarea unui om,

Mare, c[-i purtat pe umeri de ad`nci =i m`ndre vremuri:
 C[ci g`ndiri, care ie=ise dintr-a lumii lung cutremur,
 El le poart-unite-n frunte =i le scrie pe stindard;
 C`nd]n lumea subjugat[pentru drepturi ridic-arma,
 Ar[tarea-i salutat[de popoare... regi se sfarm[
 +i a gloriei m`ndre stele]ntr-a lunei noapte ard.

+i de-aceea a lui flamuri le-nso\esc cu-nsufle\ire.
 El]i duce la]nvingeri, el]i duce la pieire.
 Cine moare — moare-n cuget c-a r[mas tr[ind]n el;
 Tot ce-i nobil =i puternic]n [st secol de m`ndrie
 }l urmeaz[... C[ci prin noaptea unei lumi]n b[t]lie
 Lin luce=te-*eterna pace*, luminos =i m`ndru \el.

C[tr[\elul care-n noapte le luce=te ca un soare
 Ei se duc prin zeci de lupte, urm[rindu-l cu ardoare,
 Zeci de mii cad, pe-a lor urme r[sar alte zeci de mii,
 Steaua-i duce, ei urmeaz[printre veri =i printre ierne,
 P`n[unde-eterna iarn[mun\i de neau[-n c`mpi a=terne,
 Unde criv[\ul viseaz[uria=e vijelii.

+atunci Nordul se st`rne=te din ruinele-i de ghea\[,
 Mun\ii plutitori =i-i sfarm[=i pe-a c`mpurilor fa\
 El ridic[visuri nalte... volburi mari de frig se v[d
 +i trec`nd peste o=tire o]ngroap[... +i cu fal[
 El ridic[drept f[clie aurora-i boreal[
 Peste-o=tirea-ntroienit[]n pustiul... de om[t.

Nordul m-a]nvins — *ideea m-a l/sat*. +i ca un soare
 Vezi c[-ncepe a apune]ntr-a secolilor mare,
 Arunc`nd ultima-i raz[peste domul d-invalizi.
 La apus prive=te lumea]n duioasa ei uimire.
 N-a fost om acel ce cade, ci a veacului g`ndire
 A tr[fit]n el... Cu d`nsul cartea lumii iar s-a-nchis.

Exilat]n st`nce sure =i-n titanica-i g`ndire,
 Ca Prometeu ce-a-adus lumii a luminei fericare,
 De pe-o piatr[el prive=te lingu=irea m[rii-ad`nci;
 Acolo, gonit de soarte =i de g`nduri el adoarme,
 Cu durere-ad`nc[marea vrea p[m`ntul s[-l r[stoarne —
 +i izbea mugind de doliu]n morm`ntul lui de st`nci.

Sori se sting =i cad]n haos mari sisteme planetare,
 Dar a omului g`ndire s[le m[sure e-n stare...
 Cine-mi m[sur-ad`ncimea — dintr-un om?... nu —
 dintr-un g`nd

Neaprofundabil. Van[e-a-nv[\a\ilor ghicire.
 Cum]n fire-s numai margini, e]n om nem[rginire.
 C`t geniu, c`t putere —]ntr-o m`n[de p[m`nt.

}ntr-un cran uscat =i palid ce-l acoperi cu o m`n[,
 Evi]ntregi de cugetare tr[iesc pacinic]mpreun[,

Univers, r`uri de stele — fluvii cu mase de sori;
 Via\a turbure =i mare a popoarelor trecute,
 A veciei v[i deschise-s cu-ad`ncimi necunoscute,
 Vezi icoana unui secol l`ng[chipul unei flori!

Tu, ce]n c`mpii de haos semeni stele — sf`nt =i mare,
 Din ruinele g`ndirii-mi, o, r[sari, clar ca un soare,
 Rupe v[lur'le d-imagini, ce te-ascund ca pe-un fantom;
 Tu, ce scrii mai dinanite a istoriei g`ndire,
 Ce \ii bol\ile t[riei s[nu cad[-n risipire,
 Cine e-ti?... S[pot pricepe =i icoana ta... pe om.

Fulger[-n norii de secolii unde-ngropi a ta m[rime,
 Printre bol\ile surpate s[m[uit]n ad`ncime:
 De-oi vedea a ta comoar[, nu regret chiar de-oi muri.
 Oare via\a omenirei nu te caut[pe tine?
 Eu un om de te-a=cunoa-te, chiar s[mor mi-ar p[rea bine.
 Dar s[=tiu — semeni furnicei ce cuteaz-a te g`ndi?

Cine-a pus aste semin\e, ce-arunc ramure de raze,
 }ntr-a haosului c`mpuri, printre veacuri numeroase,
 Ramuri ce purced cu toate dintr-o inim[de om?
 A pus g`nduri uria=e]ntr-o \east[de furnic[,
 O voin\[-at`t de mare-ntr-o putere-at`t de mic[,
 Gr[m[dind nem[rginirea]n sclipitu-unui atom.

Vai!]n van se lupt[firea-mi s[-n\eleag[a ta fire!
 Tu cuprinzi]ntregul spa\iu cu a lui nem[rginire
 +i icoana-\i n-o invent[omul mic =i-n margini str`ns.
 Juc[ria sclipitoare de g`ndiri =i de sentin\e,

}ncurcatele sofisme nu explic a ta fiin\[,
+i asupra cuget[rri-\i pe mul\i moartea i-a surprins.

Oamenii au f[cut chipuri ce ziceau c[-\i seam[n \ie,
Te-au s[pat]n mun\i de piatr[, te-au sculptat]ntr-o cutie,
Ici erai zidit din st`nce, colo-n a=chii de lemn sf`nt;
+-apoi vrur[ca din chipu-\i s[expliche toate. Mut[
La rugare =i la hul[idola de ei f[cut[
R[m`nea!... Un g`nd puternic, dar nimic — dec`t un g`nd.

}n zadar trimit prin secolii de-ntreb[ri o vijelie,
S[te cate-n hieroglif din Arabia pustie,
Unde Samum]=i zide=te vise-n aer, din nisip.
Ele trec pustiul m`ndru =apoi se coboar[-n mare,
Unde mitele cu-albastre valuri lungi, str[lucitoare,
}nec`nd a mele g`nduri de lungi maluri le risip.

Pref[cute-n vulturi ageri cu aripi fulger[toare,
C-ochi ad`nci =i plini de mite, i-au trimis]n cer s[zboare,
Dar orbite, cu-aripi arse pe p[m`nt cad]nd[r[t;
Pref[cute-n stele de-aur merg p`n` l-a veciei u=[,
Dar[arse cad din ceriuri =i-mi ning capul cu cenu=[
+i c`nd cred s-aflu-adev[rul m[trezesc — c-am fost poet.

Ca s-explic a ta fiin\[, de g`ndiri am pus popoare,
Ca idee pe idee s[cl[deasc[p`n-]n soare,
Cum popoarele antice]n al \siei p[m`nt
Au unit st`nc[pe st`nc[, mur pe mur s-ajung[-n ceruri.
Un gr[unte de-ndoial[mestecat]n adev[ruri
+i popoarele-mi de g`nduri risipescu-se]n v`nt.

Cum e-ti tu nimeni n-o =tie. }ntreb[rile de tine,
 Pe-a istoriei lungi unde, se ridic[ca ruine
 +i prin valuri de g`ndire mitici st`nce se sulev;
 Nici un chip pe care lumea \i-l atribuie-te \ie
 Nu-i etern, ci cu mari cete d-]ngeri, de fiin\i o mie,
 C-un cer]nc[rcat de mite asfin\e-ti din ev]n ev.

Timp, c[ci din izvoru-\i curge a istoriei g`ndire,
 Po\i r[spunde la-ntrebarea ce p[trunde-a noastr[fire,
 La enigmele din care ne sim\im a fi compu=i?
 Nu!... Tu m[suri intervalul de la leag[n p`n' la groap[.
 }n [st spa\` nu-i adev[rul. Orologiu e-ti [ce sap[...]
 Tu ned`nd vo dezlegare, duci l-a dezleg[rii u-i.

+ast[zi punctul de solsti\iu a sosit]n omenire.
 Din m[rrire la c[dere, din c[dere la m[rrire
 Astfel vezi roata istoriei]ntorc`nd schi\ele ei;
 }n zadar palizi, sini=tri, o privesc cuget[torii
 +i vor cursul s[-l abat[... Combina\ii iluzorii —
 E apus de Zeitate =asfin\ire de idei.

Nimeni soarele n-opre=te s[apuie-n murgul serii,
 Nimeni Dumnezeu s-apuie de pe cerul cuget[rii,
 Nimeni noaptea s[se-ntind[pe-a istoriei morm`nt;
 Mul\i copii b[tr`ni crezut-au cum c[ei guvern[lume,
 Nesim\ind c[-s du-i ei singuri de un val f[r[de nume,
 C[planetul ce]i poart[cuget[ad`nc =i sf`nt.

Se-nmul\esc semnele vremei, iar[cerul de-nserare
 Ro=u-i de r[zboaie crunte, de-arderi mari, de disperare

+i idei a zeci de secolii sunt reduse la nimic;
 Soarele divin ce-apune vars[ultimile-i raze
 Pe-a istoriei c`mpie mult iubit[=i se las[
 }n oceanul de-ntuneric, ce s-arat[inamic.

Spune-o veste cum c[-n \ara unde fug a lumii zile
 S[tr[iasc[mai departe, str[lucite =i copile,
 }ntr-a nop\ilor gr[dine stele cresc }n loc de flori;
 Unde-n codrii de aram[c`nt[-n crengi arfe-at`rnate,
 Zmeii=-i fac din c`te-un munte uria=ele palate —
 E un loc cu *ap/ vie* }ntr-un =es }nc`nt[tor.

Cine bea din el nu moare... O, a= bea, s[v[d anume
 C-a venit domnia mor\ii, sf[r`m`nd b[tr`na lume —
 Stele cad =i }n c[dere alte lumi rup cu lovire;
 }ntr-a cerurilor dom[tunetele s[vuiasc[
 Ca mari clopote de jale, fulgere s[str[luceasc[
 Ca f[clii curate, sfinte pe p[m`ntu-nmorm`ntat.

Marea valur`le s[-i mi=te =i s[tremure murind[,
 Norii, vulturii mariumbrii, a lor aripi s[-i aprind[,
 Fulgeri r[t[c]i s-alerge spintec`nd aerul mort;
 }n catapeteasma lumii soarele s[-ng[lbeneasc[,
 Ai pieirii palizi }ngeri dintre flac[re s[creasc[
 +i s[rup[p`nz-albastr[pe-a cerimei }ntins cort.

Fulgeretele s[}nghe\ele sus }n nori. S[amor\easc[
 Tunetul =i-ad`nc s[tac[. Soarele s[p`lp`iasc[,
 S[se sting[... Stele-n ceruri tremur`nd s[cad[jos:
 R`ur`le s[se-nfioare =i-n p[m`nt s[se ascunz[

+i s[sece-a lumei fa\[, s[se fac[neagr[. Frunze
Galbene, uscate, cerul lumile s[-i cearn[jos.

Moartea-ntind[peste lume uria=ele-i aripe:
}ntunericul e haina }ngropatelor risipe.
C`te-o stea }nt`rziat[stinge izvorul ei mic.
Timpul mort =i-ntinde membrii =i devine ve=nicie.
C`nd nimic se }nt`mpla-va pe }ntinderea pustie
Am s[-ntreb: Ce-a r[mas, oame, din puterea ta? — Nimic!

Dar la ce s[beau din lacul ce d[via\[\ nesf`r=it[,
Ca s[v[d istoria lumii dinainte-mi repe\it[,
Cu acelea=i lungi mizerii s-obosesc sufletu-mi mut?
+i s[v[d cum nasc popoare, cum tr[iesc, cum mor. +i toate
Cu virtu\i, vicii acelea=i, cu mizerii repetate...
Vrei viitorul a-l cunoa=te, te }ntoarce spre trecut.

Din agheazima din lacul, ce te-nchin[nemuririi,
E o pic[tur[-n vinul poeziei =-a g`ndirii,
Dar o pic[tur[numai. Dec`t altele, ce mor,
Ele \in mai mult. *Umane* vor pieri =i ele toate.
}n zadar le scrii }n piatr[=i le crezi eternizate,
C[ci etern[-i numai moartea, ce-i via\[-i trec[tor.

+i de-aceea beau paharul poeziei }nfocate.
Nu-mi mai chinui cugetarea cu-ntreb[ri nedezlegate
S[citesc din cartea lumii semne, ce mai nu le-am scris.
La nimic reduce moartea cifra vie\ii cea obscur[—
}n zadar o m[sur[m noi cu-a g`ndirilor m[sur[,
C[ci g`ndirile-s fantome, c`nd via\a este vis.

Povestea magului c[1][tor]n stele

}n vremi de mult trecute, c`nd stelele din ceruri
 Erau copile albe cu p[rul blond =i des
 +i cobor`nd pe raz[\ara lor de misteruri
 }n marea cea albastr[se cufundau ades;
 C`nd basmele iubite erau]nc-adev[ruri,
 C`nd g`ndul era paz[de vis =i de eres,
 Era pe lumea asta o m`ndr[-mp[r\ie
 Ce-avea popoare m`ndre, m`ndre cet[\i o mie.

Domnea]n ea atunci un]mp[rat prea mare,
 B[tr`n, cu ani o sut[pe fruntea lui de nea,
 +i m`na lui zb`rcit[, uscat[]ns[tare,
 A \[rilor lungi fr`uri puternic le \inea.
 +i \[rile-nflorite =i-ntunecata mare
 La glasul lui puternic gigantic se mi=ca.
 Dar nu se mir[lumea de bra\u-i ce supune,
 Ci de a lui ad`nc[=i dreapt[-n\elepciune.

}n sala cu muri netezi de-o marmor[de cear[,
 Pe jos covoare m`ndre, cu st`lpi de aur blond,
 Cu arcuri ce=i ridic[boltirea temerar[,
 Cu stele, ca flori ro=ii pe-albastrul ei plafond,
 Cu arbori ce din iarn[fac bl`nd[prim[var[
 +i-ntind umbre cu miros pe-a salei]ntins rond,
 Acolo sta-mp[ratul... — boierii lui de sfat —
 Pe tronu-i de-aur ro=u sta mut =i nemi=cat.

Ca aripe de lebezi mari, albe, unduioase,
 Pletele argintoase pe umerii-i c[dea

+i barba lui cea lung[pe piept]i c[dea deas[,
 Dar ochii, stele negre,]ntuneca\i sclipea;
 Spr`ncenele-i b[tr`ne se-ntunecau stufoase,
 }n m`n[sceptru de-aur, povara lui cea grea,
 Pe fruntea lui cea nins[de aur diadem —
 P[rea c-a=teapt[-a mor`ii]ntunecos problem.

Boierii dimprejuru-i pe scaune de-onoare
 P[reau c[-s zile stinse pierdute]n trecut,
 Cu fe\ele lor palizi ca raza cea de soare,
 C[run\i, cu barbe albe pe pieptul cel t[cut;
 Pe frun\i ce gr[m[dise a anilor ninsoare,
 Pe umerii lor vremea cu pa=i mari a trecut.
 Ca zilele alb stinse, ei din trecutul lor
 Priveau la acel soare ce le-a lucit cu dor.

Deodat[]mp[ratul din tronul lui se scoal[
 Ca regele pustiei din st`nca de granit;
 }n curte oastea sun[c`ntarea triumfal[.
 Poporul o aude mi=c`ndu-se 'miit.
 Din muri, din st`lpii netezi, stindardele de fal[
 Desf[=urate tremur la zgomotul ivit.
 Lui glasul]i tremur[... dar r[spicat =i bl`nd
 Vorbe m[rg[ritare le-n=ir[tremur`nd.

— Vremea pe ai mei umeri s-a gr[m[dit b[tr`n[.
 Din oase =i din vine a stors a vie\ii suc
 +i slab[=i uscat[e-mp[r[teasca-mi m`n[.
 Brad]nvechit prin st`nce pe tronu-mi m[usuc,
 Cur`nd va-ntinde moartea mantaua ei cea brun[

Pe mine... +i suflarea-mi aripile-i o duc.
 Cu rece-agheazm[moartea fruntea mea o sfin\=e-te
 +i inima-mi b[tr`n[b[t[ile=-i r[re=te.

+i sufletu-mi p`n` n-a-ntins umflatele-i aripe
 Spre-a stelelor imperiu]ntins ca =i un cort,
 Nainte p`n[corpu-mi s[cad[]n risipe,
 Nainte de-a se rupe a vie\ii mele tort,
 Rog cerul s[-nmul\easc[hotarnicele clipe,
 S-urnesc pe umeri tineri imperiul ce-l port —
 Pe-a fiului meu umeri voi pune p`n` tr[iesc
 Imperiul gigantic, purpuru-mp[r[tesc.

Dar via\a are multe alunecu=uri rele,
 Prea-mbie pe oricine cu chipul ei cel drag
 +i fr`urile lumii s[i se par[grele,
 Din m`ini el s[le scape la al domniei prag;
 C[ci zilele-unui rege primejdii au]n ele —
 El poate s[aleag[-a pl[cerilor =irag
 +i-atunci devine umbr[— pe m`n[de mi=ei
 Cad fr`iele =i d`n=ii duc lumea cum vor ei.

Nainte de a pune pe brunele lui plete
 Coroana mea de aur — eu voi ca s[-l]ncerc.
 Nu voi ca s[se lase pl[cerilor =irete
 Ce str`ng]n lan\ de roze a cuget[rii cerc;
 Nu voi ca lumea asta cu visuri s[-l]mbete,
 C[ci cei mai mul\i din oameni dup[nimic alerg —
 S[vad[-n cartea lumii un]n\eles deschis,
 C[ci altfel via\ a-i umbr[=i zilele sunt vis.

De-aceea]nainte de-a mor\ii-mi s`nt[or[
 V-am adunat, pe-al vie\ii-mi mintos areopag,
 De-acolo de-unde r`uri spumoase se coboar[
 }n umbra-ntunecoas[a codrilor de fag,
 Pe muntele gigantic ce fruntea =i-o strecoar[
 Prin nori p`n[la soare — tr[ie=te-un b[tr`n mag.
 C`nd]nc[eram t`n[r, el tot b[tr`n era:
 Al vremilor curs vecinic nu-l poate turbura.

}n fruntea lui e str`ns[un ev de-n\elepciune,
 Via\ lumii toate]n minte-i a-nc[put.
 Trecutul... viitorul el poate-a \i le spune;
 B[tr`nu-i ca =i vremea cea f[r[de-nceput
 +i soarele din ceruri la glasu-i se supune,
 Al a=trilor mers vecinic urmeaz[ochiu-i mut.
 De-aceea voi ca d`nsul pe fiul meu s[-nve\e
 Care c[r]ri a vie\ii-s de=arte, care m[re\e.

Dar el din a lui munte]n veci nu se coboar[,
 C[ci nu vrea ca s[piard[din ochi a lumii c[i,
 Ca nu cumva m[șura, cu care el m[soar[,
 }n lipsa-i s[se schimbe... =i el,]ntors din v[i,
 Silit ca s[]nceap[din]nceputu-i iar[,
 S[nu poat[s-opreasc[g`ndirea celor r[i.
 +i cine-enigma vie\ii voie=te s-o descuie,
 Acela acel munte pe jos trebui' s[-l suie.

Cu buclele lui negre, ce m`ndre str[lucite!
 Cu fa\ a lui cea tras[, ce dureros de pal!
 Cu ochii mari ce-=i primbl[privirile-i unite,

C-o frunte-n bucle=-i pierde puternicu-i oval —
 Astfel feciorul t`n[r pe cugetu-i [vintit e].
 St[rezemat de pragul auritului portal:
 A tat[lui s[u vorb[aude =i se-nchin[—
 Un semn c[se supune m[surii ce-o destin[.

S-apropie cu pasuri modeste, line, rare
 +i ùmil]ngenunche pe treapta de la tron:
 — Pe m`ine, pe c`nd noaptea v-aprinde bl`ndu-i soare
 C`nd clopotul va pl`nge cu-al serii dulce ton,
 Atunci eu m[voi duce, pe calul pag c[lare,
 M-oi duce p`n' la poala a muntelui Pion
 +-apoi pe jos de-acolo eu muntele-am s[sui,
 Ca g`ndurilor mele aripe s[le pui.

Aripe, ca s[=tie ce e de=ert[ciunea:
 S[treac[ale lumii curs mizer =i meschin,
 Ca pasul vie\ii-mi toate s[-l duc[-n\elepciunea,
 Ca sigur s[calc calea vie\ii cea de spini,
 Ca tot ce eu voi face s[fie fapte bune,
 S[n-ascult dec`t glasu-adev[rului senin;
 +i sarcina vie\ii-mi s[-mi fie c`t de grea,
 Voi =ti s-urmez, p[rinte, cu r`vn[calea ta.

II

]n mun\i ce puternici din codri s-ardic[,
 Gigan\i cu picioare de st`nci de granit,
 Cu fruntea tr[snit[ei norii desp[ic[
 +i vulturii-n creieri palate=-i ridic[
 +-uimi\i stau]n soare privindu-l vintit.

Acolo prin ruini, prin st`nci gr[m[dit
 E pe=tera neagr[z[hastrului mag;
 Stejari pr[v[li\i peste r`uri cumplite
 +i stanuri b[tr`ne cu mu=chi coperite;
 }ncet se cutremur copacii de fag

Vuind furtunoasa-i =i stra=nic[arp[
 Trec v`nturi =i clatin p[durea de brad,
 Pr[val pietre mari din culmea cea stearp[,
 Arunc[buc[\i cu pomi =i cu iarb[,
 Ce-n urlet de r`uri se n[ruie, cad.

Furtuna la caru-i lungi fulgere-nham[
 +i-i m`n[cu glasul de tunet ad`nc,
 Vuie=te a v`ntului arf[de-aram[
 +i vulturu-n doliu copiii =i-i cheam[,
 Prin nouru cad stele =i-n `abis se sting.

+i grindini cu ghea\ cu ghemuri ca rodii
 Se sparg de a st`ncelor coaste de fier
 +i-n ceruri se-ncurc[auritele zodii
 +i dracii la r`uri adun licapodii
 +i iarna muge=te c[lare pe ger.

Deasupra-[stui munte cu fruntea sterpit[,
 Deasupra de lume, deasupra de nori,
 St[magul; prive=te furtuna pornit[:
 Deasupra lui, soare cu raz[iubit[,
 Desupt, iarn[, ploaie, z[pad[, fiori.

El cartea=î deschide, la ceruri prive=te
 +î zodii descurc[]n lungul lor mers.
 E-o carte ce nimeni]n veci n-o cite=te,
 Cu semnele str`mbe]ntoarse-arabe=te:
 Sunt legile-n semne din [st univers.

Cu barba lui alb[de v`nt r[scolit[,
 Arunc[pe lume el ochii lui suri
 +î chiuie v`ntul cu-aripea zburlit[,
 Adun[=î sparge o turm[cumplit[
 De nori ce alearg[tr[snind]n p[duri.

Prin noaptea b[tr`n[, ursuz[, voinic[,
 Prin nori ce se clatin, se lupt[, se sparg,
 Feciorul de rege trecea f[r[fric[—
 Pe munte luce=te o flac[r[mic[
 Cu raze ce taie-ntunerecul larg.

]n van la picioare-î fug r`uri spumate
 +î st`ncele rupte]n cale-î s-a`in,
 Nimic nu-î]n stare s-opreasc[vodat[:
 Cu pasul lui sigur prin r`uri]noat[,
 Se-ndreapt[spre \elul cel mic =î senin.

Stejarii cei rup`i sunt pode\le pe r`uri,
 Lumine de fulger c[r[ri]i arat',
 De-î cerul las[a v`ntului fr`uri
 S-azv`rle to`i norii de-a muntelui br`uri,
 El trece la astrul ce luce curat.

Retras]n sal[mare de marmur[trandafirie,
 }ncins]n str[lucitul =i negrul lui talar,
 Privirea lui o nal\[pe-a cerului c`mpie
 +i cugetul lui zboar[]n lumi f[r[hotar.
 +i g`nd cu g`nd se-mbin[]n lung[reverie,
 +i buzele-i se mi=c[c-un z`mbet bl`nd, amar,
 +i sufletul]l umplu dorin\i nem[rginite,
 Ca marea de ad`nce cu valur`le uimite.

Ce sufletu-i dore=te se-ntreab[=i nu =tie,
 Se uit[-n stele,-n lun[, ce ca un vis de-argint
 Cu fa\`a ei cea blond[lungi nourii sf`=ie
 +i visuri lungi g`ndirea i-o-mbat[=i i-o mint.
 Aripa unui]nger el simte c[-l m`ng`ie
 +i neteda lui frunte o-atinge tremur`nd —
 +i g`tul [stui]nger ar vrea ca s[-l cuprinz[,
 Cu el s[zboare-n \ara steloas[=i]ntins[.

“Spun mite — zice singur — c[orice om]n lume
 Pe-a cerului nemargini el are-o bl`nd[stea,
 Ce-n cartea vecinicii e-unit[cu-a lui nume,
 C[pentru el s-aprinde lumina ei de nea;
 De-aceea-ntreb g`ndirea-mi ca s[-mi r[spund-anume
 Din marea cea albastr[, care e steaua mea?
 E-acel trandafir ro=u, ce mut-duios-uimit
 Luce=te-un g`nd de aur deasupra-mi]n zenit?

Un om se na=te — un]nger o stea din cer aprinde
 +i pe p[m`nt coboar[]n corpul lui de lut,
 A g`ndurilor aripi]n om el le]ntinde

+i pune graiul dulce]n pieptul lui cel mut.
 O candel[a vie\ii, de cer steaua depinde
 +i umbl[scriind soartea a omului n[scut.
 C`nd moare a lui suflet, aripele =i-a-ntins
 +i re`nturn`nd]n ceruri pe drum steaua a stins.

Dar ce e acea steau[? E-o candel[aprins[,
 De-a cerului mari valuri e dus[pe-al ei drum?
 E-o par[aurit[de-a firii pom suspins[
 Ce cade scuturat[de-a mor\ii lung samum?
 +i dac[e o lume puternic[,]ntins[,
 De via\ a mea-i legat[via\ a unei lumi?
 Pe capul meu =i-ntoarce destinurile sale,
 C`nd mor ea cade stins[-ntr-a haosului vale?

De ce de-a mea via\ o lume e legat[,
 De ce un]nger palid din cer s-a cobor`t,
 Ca trupul meu s[-nvie cu flac[ra-i curat[,
 De ce-un geniu coboar[]n corpul cel ur`t,
 De ce orice fiin\ din cer e condamnat[
 O via\ s[petreac[]n scutece v`r`t?
 Cine prescrie legea la orice]nger bl`nd
 Ca-n via\ a-i s[coboare o dat[pe p[m`nt?"]

+i murii netezi, ro=ii, de marmur[curat[
 Lumina lunii bl`nde]n sal[o resfr`ng.
 +i aeru-mprejuru-i, lumina-i colorat[,
 C[ci razele se-mbin[, se turbur[, se fr`ng.
 +i-n dulcea atmosfer[uimit[, purpurat[
 S-aud glasuri u=oare ca arfe care pl`ng.

Dar nu-i sunet aievea... ci-a g`ndurilor sale
 Glas tremurat =i dulce]i r[spundea cu jale:

“C`nd Dumnezeu creeaz[de geniuri o ceat[
 S[cerce vrea p-oricare de-i r[u ori de e bun,
 C[ci nu vrea s[mai vad[cum a v[zut odat[
 C[cete rele d-]ngeri la glas nu se supun,
 C[cerul]l r[scoal[cu mintea turburat[
 P`n' ce tr[snìvi se pr[v]l]n haosul str[bun;
 De-aceea-]n om ce na=te, din]ngeri ori=icare
 Odat[-n vecinicia-i coboar[spre cercare.

C`nd sun[-n via\ a lumii a miezenop`ii or[,
 Atunci prin ceruri umbl[z`mbind amorul orb,
 De]ngeri suflete-albe v[z`ndu-l se color[
 +i ochii lor alba=tri privirea lui o sorb:
 Plec`nd spre p[m`nt ochii ei timizi se-namor[
 }n p[m`nte=ti fiin\ e cu fragedul lor corp,
 +i prin a lumii vam[cobor bolnavi de-amor
 }n corpurile de-oameni ce-a=tept venirea lor.

Dar p`n' ce corpu-n lume un]nger]l cuprinde,
 Deasupra v[mii lumii pe luminoase c[i
 Imperiul lui cel mare o stea]n cer aprinde —
 Acolo el domne=te, l[s`nd a lumii v[i.
 Dar de via\ a-i lumeasc[domnia-n cer depinde:
 De-i r[u, steaua s-arunc[]n noaptea celor r[i
 +i lumile nestinse pe-a cerului cununi
 Imperii sunt]ntinse a]ngerilor buni.

Abia p[r[sesc unii a domei mari pilastru,
 Abia p[r[sesc cerul =i]nfloritu-i cort,
 Abia au vreme-a pierde puternicii lor astri.
 Coboar[-n lume, afl[amorul lor c[-i mort.
 Atunci]l iau]n bra\ e =i lumin`nd albastru
 }n lumea lor bogat[cu lacrimi ei]l port —
 Sunt]ngeru bl`nzi =i tîmizi, a=a nevinova\i
 }nc` t]n ast[lume nu trebuiesc cerca\i.

A unui]nger palid ursita p[m`nteasc[
 Legat[e de soarta corpului ce-l aleg,
 At`rn[de via\ domnia lor cereasc[:
 Ce sam[n[]n lume,]n stele ei culeg;
 Neferici\i adesea, ce-o soarte-mp[r[teasc[,
 Un om ce-i n[scut mare]n lume]=i aleg;
 Un]mp[rat puternic dar]nfocat c`nd moare:
 O stea urie=asc[]n haos se coboar[.

Dar]n acest cer mare ce-n mii de lumi luce=te
 Tu nu ai nici un]nger, tu nu ai nici o stea,
 C`nd cartea lumii mare Dumnezeu o cite=te
 Se-mpiedic[la cifra vie\ii-\i f[r' s[vrea.
 }n planu-eternit[\ii via\ a-\i gre=al[este,
 De zilele-\i nu este legat-o lume-a ta.
 Genii beau vinu-uit[rii, c`nd se cobor din ceruri;
 Deschise-\i-s, neb`ndu-l, a lumilor misteruri.

Gre=eli de astea-n lume se-nt`mpl[-adesea multe
 +i-ncurc[-a vecinicii mult]n\eleptul plan.
 G[se=ti]n lume oameni cu min\ile oculte

Care cunosc a lumii g`ndire de titan;
 S [=tii]ns[c [oamenii]n veci nu vor s-asculte
 +i-n basme au un nume: le zice n [zdr[van.
 La g`nduri uria=e a lor minte asud[,
 Da' oamenii-i]nconjor =i nu vor s[-i aud[.

De=i rari =i pu\ini-s, lumea nu va s[-i vaz[,
 Via\a lor e lupt[, c`nd mor se duc nepl`n=i.
 Ei n-au avut la leag[un un bl`nd]nger de paz[
 +i-a lor ochi de durere sunt turbure, =i stin=i:
 Dar[de=i bl`nzi]ngeri nu=i vars[a lor raze
 }n sufletul lor, totu=i ei mari]s =i distin=i,
 C[ci Dumnezeu]n lume le \ine loc de tat[
 +i pune pe-a lor frunte g`ndirea lui bogat[.

Dar — e un]nger palid cu lungi aripi =i negre,
 }n aste firi m[re\ e]n veci e-namorat.
 P[cat numai c-amoru-i stinge sisteme-ntegre,
 }ntorsu lui omoar[p-oricine l-a-asculat,
 Seduc[tor trimite pl[cerile alegre
 +i de ascul\i c`ntarea-i geniu-\i e sf[rmat.
 A celor trec[toare]n m`na lui e soarte,
 Frumosu-i ca neal\ii =i numele-i e: *Moart!*

De-aceea s[n-ascul\i tu sublima lui c`ntare,
 C[ci mor\i-s pe vecie acei ce o ascult,
 }n fiecare secol un alt amant el are
 +i cel care-l iube=te r[m`ne-n veci oculat.
 Ascult[glasu-mi rece: eu sunt un seraf mare.
 De Domnul eu trimisu-s, c[ci te iube=te mult,

S[scap a ta fiin\[de haosu-i imens —
Eu]n glasul g`ndirii-\i am pus acesta sens.

C[dincolo de groap[imperiu n-ai o lume,
De asta \ie n-are de ce s[-\i par[r[u;
A geniului imperiu: g`ndirea lui — anume;
A sufletului spa\iu e]nsu=i el. Ca gr`u
Vei s[m[na]n ceruri a g`ndurilor sume
+i-atunci realizate vor fi, vor sta mereu.
C[-n lumea dinafar[tu nu ai mo=tenire,
A pus]n tine Domnul nemargini de g`ndire.

}n aste mari nemargini unde g`ndiri ca stele
Lin]nfloresc, miriade s-amestec[, contrag;
Zidite-n dome m`ndre, de cuget[ri castele
Se darm[la suflarea-\i =i-n tain[se desfac
Sau la dorin\a-\i numai se mi=c[ca m[rgele
+i sun c`nt[ri, ce vibr[— se-ntunec[=i tac;
Ast[nem[rginire de g`nd ce-i pus[-n tine
O lume e]n lume =i]n vecie \ine.

C`nd mintea va cuprinde via\ta lumeasc[,
C`nd corpul t[u c[dea-va de vreme risipit,
Vei cobor] tu singur]n via\ta-i sufleteasc[
+i vei dura]n spa\iu-i stelos nem[rginit;
Cum Dumnezeu cuprinde cu via\ta lui cereasc[
Lumi, stele, timp =i spa\iu =atomul nez[rit,
Cum toate-s el =i d`nsul]n toate e cuprins,
Astfel tu vei fi mare ca g`ndul t[u]ntins.

De-ast[via\[m`ndr[de vrei s[ai o =tire,
 G`nde=te num-atuncea la visuri =i la somn,
 Ca mort e corpul rece }n noapte, nesim\ire,
 Pe crea\iuni bogate sufletul este domn;
 }n oceàn de stele, prin sori, nem[riginire,
 El umbl[, risipe=te g`ndirile prin somn;
 De=i nu sunt aievea aceste lumi solare,
 El tot le vede, simte, le-aude =i le are.

C`nd omul risipitu-i, un lut f[r[suflare,
 Sufletul }n afar[r[m`ne surd =i orb:
 Un c`ntec f[r[arp[, o raz[f[r[soare,
 Un murmur f[r[ape, e suflet f[r[corp,
 Dar }n[untru-i este o lume-ntins[mare,
 Aievea-i pentru d`nsul. Cum pic[turi ce sorb
 Toate razele lumii }ntr-un gr[unte-uimit,
 }n el }s toate, d`nsul e-n toate ce-a g`ndit.”

Seraful }i sf`r=ise vibrata-cugetare,
 G`ndirea tace-asemeni }n fiul de-mp[rat,
 +i galben[ca ghea\ã rupt[din nori r[sare
 Luna =i trece moart[pe cortu-nnourat
 +i cerul nori g`nde=te, nori mari de r[zbunare,
 Ce vor s[bicuiasc[p[m`ntul r[sculat
 +i noaptea-}n=ir[ceasuri pe firu-i incolor
 Ca r`ul care=i m`n[trecutu-n viitor.

Deodat[vede c[nori se desp[ic[
 }n dou[=i cale }i fac printre ei.
 Ajunsu-i }n culme, sub d`nsul o clic[

De v`nturi s-alung[prin nouru =i=i stric[
Aripa de st`nce, se clatin]n v[i.

Sub el vijelia cea neagr[, turbat[,
Cu caii de fulger cutreier nebuni
+i bate]n v`nturi, pe nori r[sturnat[,
Ea st`ncile-ndoaie =i grindin[fat[,
Amestec[lumea, fr[m`nt[furtuni.

Deasupra-i pe bolta albastr[, senin[,
Cald soare luce=te =i umbl[cu drag.
Pe-a muntelui stre=n[de st`nci]n ruin[,
Pe-o stea pr[v[lit[, cu cartea]n m`n[,
Ad`nc se g`nde=te puternicul mag.

— P[rinte — el zice — =i-ad`nc i se-nchin[,
B[tr`nul meu tat[aici m-a trimis.
— Venit-ai? — b[tr`nul r[spunde — suspin[,
Pe fa\`a lui trece z`mbire senin[,
C-o m`n[el cartea cea veche a-nchis. —

V[zut-am din carte-mi c[via\`a b[tr`n[
Cur`nd se sf`r=te — =-asupra-[stui g`nd
Uitat-am eu lumea — durere str[in[
}n suflet p[trunse, cu-aripi de lumin[—
+i p`n' m[uitasem sc[p[din p[m`nt

Furtuna turbat[... Din mii de furtune
Ce-asupra p[m`ntului umbl[zbur`nd,
Sunt c`teva care de mult]s nebune,

De-aceea legate de pietre b[tr`ne
Le \in]ncuiate-ntr-a muntelui fund.

+i p`n` m-apucase de tat[l t[u jele,
Bag seama c[una din ele-a sc[pat,
A rupt cu aripa vo c`teva stele,
Tr`ntitu-le-a-n nouri =i-n v`nturi rebele
+i codrii mei vecinici i-a mai m[turat.

A=teapt[, copile, s[caut o vraj[
}n carte... S[chem eu giganticul v`nt,
Pe aripi s[-i puie o mie de maje,
S-o lege de st`nce, s[-i steie de straj[
}n neagra-nchisoare]n fund de p[m`nt.

+opte=te; v`nt falnic furtuna o-nha\[,
Aripele-i leag[— o bag[]n st`nci,
Acolo cu lan\uri o leag[de bra\e;
Cu-ncetul a cerului nori se desfa\[,
}ncet se-ncre\esc peste v[ile-ad`nci.

— Copile, acum a pericol nu este —
Urmeaz[-mi]n munte,]n salele-mi mari,
Acolo-mi vei spune de tat[l t[u veste.
}n via\ a-ne fost-am Pilad =i Oreste —
El moare — =i-n lume r[m`n singur iar.

Nainte de moarte trimis-a pe tine,
Ca vie\ii-\i s[dau eu b[tr`nul meu sfat
+i asta desigur f[cut-a el bine:

Primejdii te-a=teapt[=i, f[r[de mine,
Se poate de ele c[n-ai fi sc[pat.

De-ai fi ca al'i oameni, atuncea se poate
Ca soarta ta-n bine din r[u a= schimba,
Dar semnul t[u nu st[]n cartea mea toat[.
A sor\ilor stele de mine-s purtate,
Da' tu]n tot cerul nu ai nici o stea.

De-aceea eu nu pot nimic pentru tine.
Scrisoarea-\i venit[eu nu pot s-o schimb.
Ce e pot preface... Ce-n stele senine
Nu-i scris — eu nu pot =ti. Sunt scrieri streine
G`ndite de Domnu-ntr-a sorilor nimb.

Dar pot s[-\i ar[t a pierz[rilor cale,
Ca-n ea s[n-aluneci, ca neademenit
De-un]nger c-ochi verzi cu tr[surile pale,
Ce lumii aduce durere =i jale
De moarte, de care ad`nc e=ti iubit.

El zice =-alene coboar[la vale,
La por\i uria=e ce duc]n spelunci.
De st`nci pr[bu=ite gigantici portale
Descuie =i intr[]n m`ndrele hale
De marmur[neagr[,]ntinse =i lungi.

Pilastri de aur pe muri se coboar[,
Pe jos sunt covoare \esute-n flori vii
+i stele]n candeli dulci raze presar[

+i aeru-i dulce ca-n noaptea de var[
+i razele-s calde =i trandafirii.

Prin hala cea mare cu pasure line
Ei trec =i prin bolte s[pate-n granit
Ei intr[-ntr-o sal[cu miroase plin[
A murilor marmuri lucind ebenine
Ca negre oglinde de tuci lustruit.

B[tr`nul]n urm[-i el poarta o-nchide.
Ad`nc]ntuneric i-nconjur-atunci —
Pe masa cea mare]ncet el aprinde
Potirul albastru viorelei cei bl`nde,
Ea-arunc[-n negru-aer raze, vinete dungi.

Pe-un tron,]mp[ratul, de ro=[m[taș[
S-a=az[, se uit[-n marmoreii muri,
B[tr`nul al[turi pe-un scaun se las[
+i flori r[sp`ndesc adormite miroase
Ca mirosul proasp[t a verzii p[duri.

+i razele-albastre prin sal[alearg[.
Fantastic b[tr`nul s-ardic[=i bl`nd
]n aer]nal\ [puternica-i varg[.
Pe-oglinde cea neagr[, profund[=i larg[
]ncet-]ncet pare o umbr[de-argint.

E v`n[t la fa\ [ca m[rg[ritarul,
Pe albiu lui umeri aripi se desfac
+i luciu c-argintul]i este talarul;

}n m`na lui mic[el \ine paharul
Somniei... Pe frunte-i flori ro=ii de mac.

Cad pletele, blonde =i lungi spice de-aur,
}nchis[-n lungi gene privirea lui st[;
O cup[cu versuri, cu cifre de maur
Ia-n m`n[b[tr`nul — ca s`nge de taur,
Un vin ro=u toarn[=i regelui d[.

V[z`nd umbra alb[pe negrul perete,
Din tron }mp[ratul genunchie uimit,
}n vis umbra r`de — =i lungile-i plete
Ca aurul blonde se las r[schiete
Pe netezii umeri, pe albul ei g`t.

— E somnul — b[tr`nu-n ureche }i spune —
O vorb[s[nu spui, c[ci dac[nu taci,
Ca visul el piere — cu greu se supune
La magica-mi vorb[— las stele s[sune,
Ca-n tabla cea neagr[s[-l prind. — Tu s[faci

Ce-oi spune. O cup[pe margini cu aur
El ia =i-n ea vars[cristalicul vin.
Stau }n jurul cupei cu cifre de maur
Obscunse vr[}i scrise... Ca s`nge de taur
E vinul =i totu=i e clar ca rubin.

— Bea — zice — atunci somnul din muri se coboar[
+i ochii-\i s[rut[cu dulce sur`s;
Atunci tu grumazu-i cu bra\u-nconjoar[,

El aripa lui =i-o ridic[=i zboar[,
Te duce cu d`nsul]n lumea de vis.

+i junele bea =i adoarme. Deodat[,
Pe ochi buze calde =i moi a sim`it.
El bra`ul =i-ntinde =i-nl[n`uie-ndat[
A umbrei dulci umeri =i netezi... Umflat[
El simte aripa c[-n sus a pornit.

Pe umerii umbrei el fruntea =i-o las[
+i-aude suflarea-i cea cald[b[t`nd
+i dus el se simte]n lumi luminoase,
}n corure sfinte, prin stele-auroase
Aude cum sun[aripa de-argint.

El ochii=i deschide, deasupra lui vede
Doi ochi mari alba=tri, ad`nci vis[tori.
A lui fericire el mai c[n-o crede,
El gura =i-apas[pe blondele-i plete
+i fa`a cea pal[i-o m`ng`ie-n dor.

E beat de a visului lung[magie,
}n bra`e-i pe]nger mai tare-a cuprins
+i umbra sur`de, cu-aripa-l m`ng`ie
+i gura=i apleac[]n dulce be`ie,
I-apas[pe buze-i s[rutu-i aprins.

— Vezi tu — zice umbra — pe-a h[ului vale:
P[m`ntul cu mun`ii-i ce fumeg[stins,
Cu m[ri adormite ce murmur[-n jale;

Dorm populii, \[ri =i cet[\vile sale.
Deasupr[-\i, oceanul de stele]ntins.

P[m`ntul departe-ntr-un punct s-a contrage,
C[ci lumi de departe]n puncte se schimb,
Dispar a p[m`ntului viziune vage,
A stelelor \ar[curat[se trage,
Alearg[, tr[ie=te a a=trilor timp.

O stea, un imperiu]ntins e =i mare,
Cu sute de \[ri =i cu mii de fiin\i.
Cet[\vile mari r[sp`ndite-s]n soare,
Palate de-argint se ridic g`nditoare
+i regii sunt]ngeri cu aripi de-argin\i.

+i sufletul liber privirea-i s`n\it[
O nal\[pe stelnicul, marele plai:
O patrie nou[sublim[, iubit[,
De c`ntece plin[din veacuri fugite —
Aici lumea-antic[urmeaz[-a ei trai.

Vezi steaua c[mun\ii =i-ntoarse =i marea
Umbl`nd neclintit[]n vecinicu-i mers.
A anilor spa\ le destin[un soare:
La una-i mai mic =i la alta mai mare
C[ci sorii scriu timpu-n acest univers.

Cur`nd vom ajunge pe steaua senin[,
Pe care]n ceruri numesc-o a mea.
De visuri, de umbre, de c`ntec e plin[.

Cur`nd vom intra]n c`mpia ei lin[
+i-n urm[-\i p[m`ntul r[m`ne — o stea.

III

Magul r[mas]n munte, din el ie=i afar[,
Pe-o piatr[detunat[el =ede peste v[i,
Prive=te. — Codrii m`ng`i cu v`nt de prim[var[
A lui frunte uscat[, ad`ncii ochi ai s[i.

Se suie-n v`rf de munte, o stea din cer coboar[—
O stea, vultur de aur, cu-aripele de foc,
Pe ea =ez`nd c[lare,]n infinit el zboar[,
Stelele scliceau sfinte =i-n cale-i f[ceau loc.

+i r[sfira\i]n spa\iu]ngeri duceau]n poale
A lumilor ad`nce =i bl`nde rug[ciuni
+i]ntinz`nd]n v`nturi aripele regale
L-a lumii trepte-albastre le duc =i le depun.

Pe magul cel puternic ei]l salut[-n cale,
El trece dus pe steaua ce zboar[ca un g`nd
+i c`nd veni s`nt, mare, pe-a haosului vale
D[drum stelei, s-arunc[]n h[ul f[r[fund.

Deasupra vedea stele =i dedesuptu-i stele,
El zboar[f[r[preget ca tunetul r[nit;
]n sus,]n dreapta,-n st`nga lanurile de stele
Dispar. — El cade,-un astru]n haos azv`rlit.

C[ci la un punct albastru privirea-i a\intit[:
L-a haosului margini un astru bl`nd u=or;

Cale de mii de zile el cade-ntr-o clipit[,
Zboar[ca g`ndul care l-arunc[-]n viitor.

Din ce]n ce s-apropie de lumea dep[rtat[,
O zi mai are]nc[=-ajunge-n luna lui.
Acolo el r[sufl[de calea-i dep[rtat[—
De pe-un munte a lunei arunc[ochii lui.

Cu ochii plini de lacrimi la acea stea prive=te,
Ce luminà albastr[merg`ndu=-i drumul s[u:
— Ce lini=tit[-i d`nsa,]n pace ea p[=e=te,
O, cum iubesc eu steaua, unde m-am n[scut eu.

Mai e-n tot universul o stea plin[de pace,
Neturburat[vecinic de ur[, de r[zboi;
}n toate Crea\iunea gura ei vecinic tace,
N-o b`ntuie griji rele, n-o b`ntuie nevoi.

E-*un* om, care pe d`nsa nefericit se \ine,
Dar nu-i nefericirea]n stea, ci e]n el,
Dar soartea lui schimba-voi, din r[u oi face bine —
Cobor acum la astru-mi s[-l m`ng`i =i pe el.

Din v`rf de munte-n lun[]n spa\iu iar s-arunc[,
}n clip[-ajunge-n norii ai astrului natal,
Cu-amor el]l prive=te, cu o privire lung[,
}n funii lungi el rupe al nourilor voal.

L-]ntinde, l-]mplete=te, din el]=i face scar[,
O-arunc[-]n zarea lung[de flutur[]n v`nt,

Apoi pe ea cu-ncetul b[tr`nul se coboar[
Pe mare, care=-i mi=c[mii valuri tremur`nd.

Din norii cei mai de=i el luase o bucat[,
}=i face din ea luntre, ce lunec[pe val,
A m[rei unde-albastre alunec[-nspumate
+i-l duc]n leag]n dulce, prin c`nturi de pe mal.

Din insule bogate cu mari gr[dini de laur,
Lebede argintoase aripele-ntinz`nd
Veneau sf`iind apa la luntrea lui de aur
+i se-nh[mau la d`nsa =i o tr[geau c`nt`nd.

B[tr`nu-n manta-i alb[]nf[=urat viseaz[
Iar lebede-argintoase luntrea bogat[trag,
Al valurilor c`ntec pe el]l saluteaz[—
Pe fruntea-i]mpletit[e-o ramur[de fag.

Plutind cu repejune sub palida lumin[
A lunei, \i se pare al m[rii Dumnezeu,
C`ntat de]nmiirea valurilor senin[
+i]ng`nat de lebezi]n dulce visul s[u.

Luntrea, un vis de aur, p`nza albastr[-n m[rii
O sf`ie — =i-aproape ea vine-acum de mal,
Un mal de pietre suie, de st`nci fr`nte rebele,
Ce stau lovind cu poala]n]nspumatul val.

Acolo printre st`nce b[tr`ne =i schelete,
Un templu]n ruin[, de ap[]necat,

Pe jum[tate murii =i st`lpii =i-i]nclin[
+i st[-n cur`nd s[cad[de vreme sf[r`mat.

}n scorburi de p[rete tr[ie=te-un biet c[lug[r
T`n[r, frumos — dar]ns[ca umbra el e slab.
Din st`nce n[ruite, din pietre =i din bulg[ri
F[cu c[r[ri spre fundul al templului arab.

Acolo prigonit st[de visuri =i de g`nduri.
Ce vrea nici el nu =tie, se chinuie-n zadar,
Doarme pe-un pat de tren\ e ce-i pus pe dou[sc`nduri,
Nu bea ap[d-izvoare, ci valul m[rei-amar.

Astfel el vrea via\ a s-o sfarme, s-o scurteze.
De ce? =i pentru cine, el singur n-a =tiut.
Astfel se chinuie=te]n rug[ciuni asceze
}n c`te-o biat[arf[din arcul sf[r`mat.

O arf[de aram[cu coarde ruginite,
El zb`rnie pe d`nsa un c`ntec dezolat.
Strune-amor\ite tremur de m`na lui trezite...
El cheam[cu c`ntarea-i o umbr[ce-a visat.

+acum el sta]n lun[pe-o piatr[risipit[
+i c`ntecu-i]n noapte zburat mult dureros,
P[rea c-a=teapt[-n aer pe umbra lui iubit[
S-o vad[, astfel ochiu-i \ntea]ntunecos.

Magul pe-o piatr[seac[din luntre se coboar[.
Pe-a valurilor fug[el drumu-apoi]i d[—

Pe-o st`nc[-apoi se suie — pe-ascetul]l m[soar[
Cu ochiul. Ca geniul v[zduhului el st[.

C[lug[rul]l vede, arfa scap[din m`n[,
Pe buze-i trece-un z`mbet ascet, sl[bit, amar.
El st`nca lui o las[, la mag]ncet el vine
+i m`na lui o prinde =i-ntreab[cu glas rar:

— Ce-ai mai f[cut, p[rinte... iar ai venit la mine,
Crezi tu c-o s[m[m`ng`i pe mine? nu,]n veci
Surd este al meu suflet l-a tale vorbe line
Cum st`ncele la glasu-mi surde r[m`n =i reci.

O, vino colo-n scorburi ca s[-]i ar[t fereasta
Pe care umbra bl`nd[ieri noaptea a venit
Prin st`lpii-n pr[bu=eal[... prin arcuri sparte... Asta...
Pe-aici pe-o scar[de-aur ea bl`nd[a intrat.

— De-aceea te-ai retras tu,]i zise magu-atuncea,
S[tr[ie=ti]n asceze g`ndind la Dumnezeu,
B`nd apa m[rrii-amar[]n negrele spelunce —
Ca s[domini]n tine ispita, geniul r[u]!...

— Ispit[neagr[d`nsa? un geniul r[u, o, nu e!
R[spunse trist =i dulce fantasticul ascet.
De-ar veni ceriul]nsu=i aceasta s[mi-o spuie,
De-ar spune-o d`nsa]ns[=i — eu totu=i nu o cred.

A= crede mult mai iute c[vrea s[m[]n=ele,
C[vrea s[-mi cerce-amorul ad`nc]ns[fatal,

De-a= spune numai chipul cum privirilor mele
S-arat[— n-ai mai crede c[-i geniu infernal.

C`nd ca un vis argenteu plute=te blonda lun[
Prin marea-albastr[-n ceruri, prin somnoro=i nori,
C`nd noaptea-i o regin[lunatec[=i brun[,
C`nd valuri lovesc \[rmii cu spumele r[cori,

Eu de pe st`lpul negru iau arfa de aram[,
Arfa a c[rei sunet e turbur, tremurat,
Arfa care din pietre durerile le cheam[,
Din st`ncile st`rpite, din valu-nfuriat...

+i c`nt... Din valuri iese c`te o raz[fr`nt[
+i pietrele din \[rmuri]mi par a suspina.
Din nori str[bate-o raz[molatec[=i bl`nd[,
O raz[diamant[cu-albea\ a ei de nea.

+i raza m[iube=te, m`ng`ie a mea frunte
Cu-a ei lumin[bl`nd[— o muzic[de vis
Din aer =i din mare c`ntului meu r[spunde,
C`ntec n[scut din ceruri =i-al m[rii crunt abis.

La mijlocul de aer,]n sfera de lumin[,
Din frunte-mi se retrace raza cea de cristal,
Ea prinde chip =i form[, o form[diafanin[,
}nger cu aripi albe, ca marmura de pal.

+i se coboar[palid pe drumul razei sale
+i se coboar[-alene, cu c`ntecu-mi l-invoc

+i haine argintie cuprind membrele sale,
Prin p[ru-i flori albastre, pe frunte-o stea de foc.

Eu stau uimit =i palid... m`na-mi involuntar[
Se mi=c[tremur`nd[pe coardele de fier,
Ce caut[-al meu suflet]n acea sf`nt[oar[
De la turburii creieri]n van eu sam[cer.

Cine-ar fi oare umbra aceea argintie
Ce vine la c`ntarea-mi c`nd cu o rug[-o-nvoc,
C`nd provoca\i de arf[-mi r[spund valuri o mie,
]n nop\i c`nd pricep scrisul al stelelor de foc?

C`nt`nd pe a mea arf[s[lbatec[, vibr`nd[,
Am pus]n ea o parte a sufletului meu.
E partea cea mai bun[, mai pur[=i mai sf`nt[
Ce]ntr-o noapte alb[, pe-o raz[tremur`nd[
P[r[si lemnul putred, zbur`nd la Dumnezeu.

C`nd noaptea]ns[-i cald[, molatec[=i brun[,
Atunci o chem din mare, atunci o chem din lun[
Pe-acea parte iubit[a sufletului meu,
+i ea venind prin noapte ca o raz[de soare
Coboar[pe-a mea frunte nebun[vis[toare,
P`n`se preface-n chipul ce l-am visat mereu.

Nu e vre o fantasm[nebun[=i de=art[,
E o f[ptur-aievea, cu g`nd din g`ndul meu,
Dintr-un noian de raze am]ntrupat-o eu
+i inima-mi o cheam[, g`ndirea-mi o desmiard[
+i sufletul din mine e =i sufletul s[u.

Tot ce-am g`ndit mai t`n[r, tot ce-am c`ntat mai dulce,
 Tot ce a fost]n c`ntu-mi mai pur =i mai copil
 S-a-mpreunat]n marea aerului steril
 Cu razele a lunii ce-n nori st[s[se culce
 +i a format un]nger frumos =i juvenil.

— Nebun ori e=ti lunatec — b[tr`nul murmureaz[...
 E visul tinere\ii, e sete de amor.
 }ngerul t[u e-o raz[=i trupul ei un nor...
 La c`ntecul t[u èo r[spunde pl`ng[tor
 +i tu-mpopulezi marea cu suflete de raze
 +i stelele de c`ntec le umpli vis[tor.

Ia una c`te una icoanele p[lite,
 Ia una c`te una o und-,o stea de foc
 +i toate sunt nimica... c`nd toate launloc
 Pot]n tine visarea =i c`ntul s[-l excite,
 Minteal s[-\i strice poate al razelor bl`nd joc,
 Ce se-mpreun[-n aer, care se sparg]n nori,
 Care r[sfr`ng]n valuri spum`nzi =i gem[tori.

— +i dac-ar fi, ce-mi pas[? Chiar pala nebunie
 Se poate c[trezit[a-nfipt ochii cumpli\i
]n fruntea-mi ve=tezit[,]n creieri r[t[ci\i
 +i-n jurul ochilor mei grav[ca la stafie
 Afunde =i teribile, lungi cearc[ne de plumb —
 Fie a=a — eu nu zic... +i totu=i, nebunia
 Cum e, cu chipul dulce, cu care m-a cuprins
 }mi place — cum]mi place visul de raze nins,
 }mi place cum]mi place o umbr[argintie.

Tu cuge\i. Cugetarea cu raze reci p[trunde,
 Love=te chipul dulce creat de fantazie
 +i acest chip devine palid ca o stafie
 +i-ndat[ce-l prive=ti tu el st[s[se confunde
 Cu locul de-unde vine, cu norii ori cu unde.
 Dar eu... eu nu sunt astfel... Mie-mi place visarea.
 Fie ea chiar un basmu, numai fie frumos,
 }nger c-ochi mari alba=tri, cu chipul luminos...
 +i iert c[el se stinge, cum aprind lum`narea.
 C[ci n-o aprind... din contr[... Ca cel ce-i place-un vis
 +i chiar trezit de friguri el \ine ochiu-nchis,
 Ca mai departe visul frumos s[] viseze,
 Asemenea uit lumea =i eu... sunt bucurosi
 De pot prelungi }nc[visul meu radios.
 De n-ar fugi-nfidelul... O, de ar sta mereu
 S[oglindez }ntr-`nsul ad`nc sufletul meu,
 Cu c`ntecu-mi ferice sim\irea s[-i desmierd
 +i-n ochii mari =i bolnavi fiin\ a s[mi-o pierd...
 De n-ar fugi!... dar fuge... Fuge cum luna plin[
 }ncearc[dup[codri greu capul de-l }nclin[
 +i fuge =i se duce pe-o raz[iar }n sus,
 Se pierde }n ruina castelului zdrobit...
 E sufletul meu palid, e sufletul meu dus
 Ce p[r[se=te lumea de cer ademenit.

.....

O, de-a= muri odat[... Cu corpul meu de plumb
 S[simt cum mor\ii aspre molatec eu sucumb,
 Iar sufletul... o parte ce-n mine-a mai r[mas

S[zboare-unde-l a=teapt[amorul]n extaz,
 S[zboare unde partea-i cea jun[, dulce, pal[
 Plute=te printre stele... iar stelele-i exal[
 Un corp de raze blonde... C[ci am pluti-mpreun[
 Prin norii cei lunateci, prin stelele ce sun[,
 +i ne-am dori cum raza dore=te-o alt[raz[,
 Una]n bra\ul altei lumin[fac frumoas[.
 Dar nu se poate]nc[... c[ci corpul meu de lut
 Un sclav greoi =i rece — e sclav — dar e astut.
 M[\ine-n pieptul bolnav... =i-n bra\ul]nc[tare,
 C`nd sufletul meu liber vrea s[s-arunce-n mare
 S[scape d-el odat[...
]n astfel de momente m[speriu eu de mine.
 O, de ar fi o moarte, f[r[ca eu s[mor,
 Eu a= cuprinde-o-n bra\e =i a= str`nge-o cu dor.

Magul ad`nc g`nde=te =i-n minte-=i desf[=oar[
 Soartea omului care l-avea naintea sa.
 S[rac, uimit fusese]n lume-odinioar[,
 Dar g`ndul lui puternic via\ a-i ap[sa.

Acest cap trist =i palid coroana vrea s[poarte
 +i azi pe el se vede un negru comanac.
 Ace=ti umeri voit-au s[duc-a lumii soarte
 +i azi acop[r tren\ e =i rasa de =iac.
 +i capu-acest ce-n perini de tron ar fi dictat moarte
 Azi doarme-n pat de tren\ e, drept perin[un sac,
 Picioarelor r[nite-n sandale li-era dor
 De salele de marmuri, de-a tronului covor.
 Descul\ umbla pe uli\i, de visuri mintea plin[

+i-n lungele-i mizerii, ca-n mare cufundat,
 Visa c[-ntreaga lume la d`nsul o s[vin[,
 C[el de lumea-ntreag[va fi]ncoronat.
 Coroane el]mparte la regi. — +i la regine,
 Iubindu-le,-ngenuche. Palate-a ridicat
 Femeilor ce via\`a =i-o-nchin[la pl[ceri,
 Ce trupul de z[pad[=i-l scald[-n negru p[r.

Dar foaia se]ntoarse... Cu grea\`[=i sc`rbire
 }i p[ru-atunci c[lumea e toat[joc de c[r\i.
 Atunci el se retrage]n muri de m[n]stire
 +i capul =i-l cufund[-ntr-a lumii sfinte c[r\i.
 Pe murii]n risip[o candel[sub\ire
 Chilia]nnegrit[lumin[. +i prin p[r\i
 Necunoscute-a lumii g`ndirea lui pribeag[
 Str[bate cu-aripi m`ndre nem[rginirea-ntreag[.

}n van pune pe suflet greoile c[tu=e
 De g`nduri uria=e, de nalte rug[ciuni.
 }n van]n a lui urm[a-nchis a lumii u=[
 La visele ei turburi, cu mari de=ert[ciuni;
 Pe focul cuget[rii a presurat cenu=[,
 Ci sub cenu=-ard]nc[consumatori c[rbuni.
 Atunci visul m[ririi s-a =terge-n a lui g`nd
 C`nd peste spuza sur[se va turna p[m`nt.

Atunci claustrul]l fuge — =i-n \[rmuri sterpi de mare
 Se trage s[g[seasc[lini=tea-i ce s-a dus,
 Dar vai! =acolo-l urm[vis[rile-i amare,
 C[ci lumea cu-a ei visuri g`ndirea i-au spus.

Aici]ns[visarea-i e-ad`nc-omor`toare,
 C[ci]n chip de femeie s-arat[-n aer sus.
 Lume=ti g`nduri]ntr-alt chip umpleau sufletul s[u.
 El cugeta la toate, ci nu — la Dumnezeu.

Pe noaptea-i sufleteasc[, tainic[, rece, stins[,
 C[zu ploaie de raze cu cer senin =i dalb
 +i sufletu-i se umple iar cu icoane-aprinse,
 O auror[-l umple cu aeru-i rozalb.
 Din cer cade alene o dulce stea desprins[
 +i se preface-n]nger, pl`ns de iubire, alb,
 +i-n inim[-i aude un dulce glas de-argint
 Ca sunetu-unui clopot prin noapte aiurind.

Magul]i r[zg`nde=te-a c[lug[rului soarte!
 “E-aievea acea fiin\[, visele-`i nu te mint,
 Dar nu-i aci]n lume... E sufletu-unei moarte,
 Pe care-ns[eu]nsumi pot ca s[-l reaprind.
 Pot s-o topesc]n forma de lut care s-o poarte
 +i idealu-eteric]n lut eu pot s[-l prind,
 Dar nu aici. — Aicea de via\[-n-are parte;
 Vom merge-n lumea unde tr[ie=te mai departe.”

Dac[treci r`ul Selenei...

Dac[treci r`ul Selenei se face pare c[sara
 De=i-ntr-a soarelui lume etern[noapte nu \ine.
 E-o sar[frumoas[— adormit[de=i este ziu[.
 Aerul e vioriu, miroasele florilor m`ndre

Adormitor se ridic[din o=tile florilor m`ndre;
 }ntr-un codru m[re\, unde arbor legat e de arbor,
 De liane ce sp`nzur[-n aer snopii de flori,
 Unde prin vechii copaci=ı fac albinele stupii s[lbateci,
 Plini de faguri de miere, ce curge ca auru-n soare,
 Cu de ghirl[nzi uria=e copaci, din a lor r[d[cine
 P`n[la v`rfii din nori cu liane]ncol[ci\i-s,
 Cari cu snopi de flori i-nconjoar[, m[rirea le-ngroap[.
 Dac[prin codri p[trunzi dai de-o vale frumoas[=ı verde
 Pe-al c[reia deal se]ntinde o m`ndr[gr[din[.
 Mari cire=ı cu boabele negre, cu frunza lor verde,
 Crengile-ndoaie de greul dulcilor, negrelor boabe,
 Meri, cu merele ro=ii ca fa\`a cea dulce-a Aurorei,
 Mi=c[]n v`nt frumoasele, mari, odorantele roade;
 Iar[pe marginea m`ndrei gr[dini]n[\at[-i]n huciuri
 Vi\`a de vie cu frunza]ntoars[ce umbr[dore=te
 +ı cu strugurii vine\i =ı galbeni ce umfla\i stau]n soare.
 Vine\i cu brum[sunt unii, iar al\ii cu boabele galbene
c-aurul,
 Fluturii le-nconjoar[ca dulci cor[bioare de colori =ı
lumini,
 Iar[albine din bobıve cr[pate sorb lamura mierei;
 Iar]n mijloc de gr[dine,]ntr-o lunc[de verzi portocale
 Na\[-se ca]ntr-un flor]nv[lit palatul Selenei.
 Mare-i, cu zece intr[ri, la care duc sc[ri]n[\ate
 +ı cerdacuri]n aer — \inut de-argintoase columne
 +ı]n trei caturi se nal\ palatul cu mii de ferestre
 Mari =ı boltite prin care p[trunde-o lumin[albastr[;
 +ı prin bol\i de ferestre se v[d argintoase coloane,
 Muri cu oglinzi de diamant, ce lucesc mai clare ca ziua,

M`ndre icoane cu fete de crai]mbr[cate-n albastru,
 Codri de basme cu arbori vr[ji\i =i cu albe cerboaice,
 Iar prin coloane pare s[vezi trec`nd o minune:
 Luna cu p[rul ei blond desf[cut, care curge]n valuri
 Pe umeri]n jos, umflat cu dulce de miroase =i c`ntec,
 Care tremur[-n veci]n aerul fin al serii.
 D-umerii goi abia se \ine o mantie albastr[,
 M`inile albe de cear[se joac[cu cozile blonde
 +i cu m[rgeanul ce cade pe s`ni =i cu cre\ii de mant[.

Ad`nca mare..

Ad`nca mare sub a lunii fa\[,
 }nseninat[de-a ei blond[raz[,
 O lume-ntreag[-n fundul ei viseaz[
 +i stele poart[pe oglinda-i crea\].

Dar m`ini — ea falnic[, cumplit turbeaz[
 +i mi=c[lumea ei negru-m[rea\[,
 Pe-ale ei mii =i mii de nalte bra\e
 Duc`nd pieire — \[ri]nmorm`nteaz[.

Azi un diluviu, m`ine-o murmuire,
 O armonie, care cap[t n-are —
 Astfel e-a ei]ntunecat[fire,

Astfel e sufletu-n antica mare.
 Ce-i pas[— ce sim\iri o s[ni-nspire —
 Indiferent[, solitar[— mare!

Cum oceànu-nt[r`tat...

Cum oceànu-nt[r`tat turbatu-i!
 R[cnind]nal\[bra`ele-i spumate,
 De nori s-aca\[,-n bolta lumii bate,
 P`n[furtuna-l re]mpinge-n patu-i.

S[lbatecul! `Van fulgeri frico=ate
 Ap[r[cerul... El]ncredin\atu-i
 C[bolta cea albastr[e palatu-i;
 Cu-asalt s-o ia el vrea — ca pe-o cetate.

R[nit de fulgere, el se]nmoaie
 +i c-o poveste]l adoarme-o boare
 +i-n vis — un cer]n fundu-i se]ndoaie.

Tot ce-a dorit]n visul lui el are:
 T[rie, stele, luna cea b[laie...
 Dormind murmur[— murmur`nd tresare.

Ah, mierea buzei tale

Ah, mierea buzei tale am gustat-o,
 A buzei tale coapte, amorul meu;
 Z[pada s`nului eu am furat-o,
 De ea mi-am r[corit suflarea eu;
 Ah, unde e=ti, demonico, curato,
 Ah, unde e=ti s[mor la s`nul t[u!

Ce sunt eu azi? — o frunz[, o nimic[.
 +i-mi pare c[am fost un]mp[rat;
 Sim\irea care sufletu-mi desp[ic[
 E ca =i c`nd o lume mi-a furat;
 Ah, mierea buzei tale, p[s[ric[,
 Am nebunit de c`nd o am gustat!

Ah, cum nu e=ti, s[-\i mistuiesc via\ a,
 S[-\i beau tot sufletul din gura ta,
 S[-\i sorb lumina p`n` ce-or fi de ghea\
 Frumo=ii-\i ochi — s[-\i devastez a=a
 Tot ce tu ai frumos... o, m[]nva\
 S[teucid cu respirarea mea!

S[murim am`ndoi... La ce tr[iesc eu,
 La ce tr[ie=ti tu pe a lumii spume?
 S[rmane inimi]nchegate-n vreme,
 S[rmane patimi aruncate-n lume;
 Ah, s[murim, nu pl`nge, nu te teme,
 C[undeva s-afla al nostru nume!

}ncet,]ncet... s[ne culc[m]n racl[,
 }ncet de pe p[m`nt ne-om furi=a.
 O, stinge a privirei tale facl[,
 }nchide ochii t[i... a=a, a=a;
 Ce bine e s[dormi ad`nc]n racl[,
 S[dormi ad`nc, s[nu mai =tii ceva.

Iubito, vremea-n loc s[steie,
 S[sting[universu-ntreg]n noi:

O raz []nc[],]nc[o sc`nteie,
 +-apoi dispare tot... =-apoi, =-apoi
 Simt]nc[g`ndul t[u iubit, femeie,
 +-apoi nu vom mai fi nimic... noi doi.

Ghazel

Tu, cu cruzime m-ai respins, c`nd am voit, copil[,
 S[devastez frumse\ea ta cea dulce, f[r' de mil[—
 +i totu=i corpul t[u e plin de-o coapt[tinere\e,
 Tu, al amorului duios demonic[pr[sil]!
 Eu am plecat purt`nd]n piept durerea-mi toat[scris[,
 Precum al prim[verii v`nt duce-n v[zduh o fil[;
 Dar noaptea c`nd am adormit, atunci durerea-mi toat[
 Se ghemuie=te-n inima-mi, o arde =-o]mpil[;
 P[rea din somn c[m-am trezit =i te-am v[zut pe patu-mi,
 Bo\ind cer=aful meu cel alb cu m`na ta gentil[;
 Abia al hainei tale gaz de um[ru-\i se \ine
 +i s`nii t[i s-au liberat de-a hainei crud[sil[
 +i proaspe\i, albi, rotunzi =i tari ei se ridic, se las[
 +i ochii t[i]n lacrimi ard,]n lacrimi dulci de mil[.
 La r[suflarea cald-a ta se coace-uscata gur[,
 Se v[d frumo=i m[rg[ritari ce-ntredeschi=i defil[.
 Cu bra\ul meu eu =elele \i le-ncle=tai s[lbatec
 +i-am vrut s[-\i mu=c guri\ta de tremurai febril[
 +i tu te aperi sur`z`nd, c-o m`n-acoperi s`nii,
 Privirea ta]noat[ud, c`nd bl`nd[, c`nd ostil[,
 De bun[voie, l`ncezind, te la=i de =old r[pit[,
 Dar retrezit[din amor tu te desfaci cu sil[

+i de turbare s-a-ncl=at, s-a str`ns guri\va-\i crea\[;

Tu de pe frunte p[ru-\i dai, pl`ngi tremur`nd, copil[,

}n =olduri boiul \i-l }ndoi =ai vrea s[-mi scapi din m`n[,

Precum se-ndoaie, vr`nd s-o rupi, }n degete-o zambil[.

Dar s`ngele t[u dulce-acum ca mierea cea de struguri

}n vine-\i fierbe nebunit, =i mintea o exil[.

Atunci c[zu=i pe pieptul meu o sarcin[}n friguri,

Un fruct r[scopt de-amorului c[ldur[f[r[mil[,

Ai mai gemut o dat[clar ca omul care moare,

Apoi te l[sa=i patimei ce te ardea, Sibyll[,

+i-n lupta noastr[te-am adus sub greul vie\ii mele,

Pecetea-am rupt, ce p`n-acum june\ea \i-o sigil[—

Un corp am fost }ngem[nat tr[ind o via\obscur[,

Demonic-dulce, amoros, spasmodic[, febril[,

+i sufletele noastre-atunci pe buze at`rnate

S-au contopit }n s[rut[ri, }n desmierd[ri, }n mil[,

Parc-am trecut noi am`ndoi }n noaptea nefiin\ei,

Ne-am sugrumat }n s[rut[ri, ne-am omor`t, copil[!

O arf[pe-un morm`nt

Prin g`ndurile-mi triste =i negre treci frumoas[,

Ca marmura de alb[, }n haine de argint,

Cu ochii mari alba=tri }n bol\i }ntunecoase

+i desf[cut \i-e p[rul }n valuri de-aur moale...

Deasupra frun\ii tale e-un m`ndru cerc de stele

Astfel treci tu, copil[, f[ptura min\ii mele,

Minune-a Crea\iunei, =-o singur[g`ndire

Te face ca s[tremuri: o arf[pe-un morm`nt.

Da, da! }n via\ a-mi trist[tu treci cu-a tale stele
 Albastre =i }n zboru-\ i tu murmuri sur`z`nd...
 E-amor? copil[rie?... Sunt versurile mele
 Ce-ocup[a ta minte de murmurezi vis`nd?
 Sur`zi!... Nu pl`nge numai la finele poemei
 C-o arf[pe-un morm`nt.

Ah! de-a= muri... tu, }nger, f[r[s[=tii vodat[
 C[te-a iubit acela, ce zace }n p[m`nt,
 C-un rai }ntreg de visuri, cerimea }nstelat[
 De cuget[ri }nalte cu d`nsu-i }ngropat[,
 C[acea lume-ntreag[\ie-a fost }nchinat[—
 Tu inocent[, alb[, ai trece sur`z`nd...
 Doar luna-n cer atuncea s-ar }ndoi }n lir[
 +-ar suspina }n noapte: o arf[pe-un morm`nt!

Care-i amorul meu }n ast[lume

Care-i amorul meu }n ast[lume:
 Este-al bravurei coiful de aram[,
 Sau al m[ririi aspru rece nume?

Sau este claustrul cernit, ce cheam[
 Cu-a lui icoane s`nte-ng[lbenite,
 Cu clopotu-i vestind a mor`ii dram[?

Sau este chipul bl`nd unei iubite,
 Ce, dulce, pur[, s`nt[=i frumoas[,
 S[-mi fac[zile albe,-ore-aurite?

O v[ed adesa steau[radioas[
 'N-og[inda sufletului meu — o zeie —
 +-a ei privire-asupra mea se las[:

De]nger suflet, chipul de femeie;
 }n visul vie\ii ei ea sf`nt sur`de
 +i m[-namor' de-oricare-a ei idee,

C`nd lumea-amar de visu-acesta r`de:
 Nu e femeia ce crezi tu, nebune,
 +i chipul care inima-\i l-]nchide

Nu este-n lume. Cine-atunci mi-a spune
 Unde e]ngerul cu-aripi senine,
 A sufletului meu scump[minune?

Ea n-a fost niciodat[... doar]n tine
 De-a fost v[odat[ea, de mult e moart[,
 Astfel de chip o *dat*/-n lume vine.

Dar de nu e, m`ng`ie-\i a ta soart[—
 Crede: c[ea deodat[cu-a ta fire
 Trecut-a-n lume-a ceriurilor poart[,

Dar]nainte de-a-i-nt`lni privirea,
 Ea a murit =i-a ei fiin\[bun[
 E colb]n lume, umbr[]n g`ndire!

De-aceea-n]nstelate nop\i cu lun[,
 Pasu-\i]ndreapt[, cat[cimitirul
 +i un morm`nt \i-alege, \i-ncunun[,

}ncoard[-\i lira scump[, iar[mirul
Al vorbelor iubirei tu]l vars[
Pe-acel morm`nt ce-l]nverze=te pirul

+i zi: Dormi dus[, inima mea ars[.

Dumnezeu =i om

C[r\ii vechi, roase de molii, cu pere\ii afuma\i,
I-am deschis unsele pagini, cu-a lor litere b[tr`ne,
Str`mbe ca g`ndirea oarb[unor secole str[ine,
Triste ca aerul bolnav de sub murii afunda\i.

Dar pe pagina din urm[,]n tr[suri greoaie, seci,
Te-am v[zut n[scut]n paie, fa\`a mic[=i ur`t[,
Tu, Christoase,-o ieroglif[stai cu fruntea am[r`t[,
Tu, Mario, stai t[cut[, \eap[n[, cu ochii reci!

Era vremi acelea, Doamne, c`nd gravura grosolan[
Ajuta numai al min\ii zbor de foc cutez[tor...
Pe c`nd m`na-nc[copil[pe-ochiul s`nt =i arz[tor
Nu putea s[-l]n\leag[, s[-l imite]n icoan[.

}ns[sufletul cel vergin te g`ndea]n nop\i senine,
Te vedea r`z`nd prin lacrimi, cu z`mbirea ta de]nger.
L`ng[tine-ngenuncheat[, muma ta stetea-n uimire,
Ridic`nd frumoas[, s`nt[, c[tre cer a sale m`ine.

}n p[durile antice ale Indiei cea mare,
Printre care, ca o`ze, sunt imperii f[r[fine,

Regii duc]n pace-etern[a popoarelor destine,
 }nchin`nd]n\elepciunei via\la lor cea trec[toare.

Dar un mag b[tr`n ca lumea]i adun[=i le spune
 C-un nou g`nd se na=te-n oameni, mai puternic =i mai mare
 Dec`t toate p`n-acuma. +i o stea str[lucitoare
 Arde-n cer ar[t`nd calea la a evului minune.

Fi-va oare dezlegarea celora nedelegate?
 Fi-va visul omenirii gr[m[dit]ntr-o fiin\{?
 Fi-va bra\ul care =terge-a omenimii neputin\
 Ori izvorul cel de tain[a luminii-adev[rate?

Va putea s[risipeasc[cea nelini=te etern[,
 Cea durere ce-i n[scut[din puterea m[rginit[
 +i dorin\la f[r' de margini?... L[sa\i vorba-v[pripit[,
 Merge\i regi spre]nchinare la n[scutul]n tavern[.

]n tavern[?...-n umilin\
 +i]n fa=e d-]njosire e-nf[=at eternul rege?
 Din durerea unui secol, din martiriul lumii-ntrege
 R[s[ri o stea de pace, lumin`nd lumea =i cerul...

Sarcini de-aur =i de smirn[ei]ncarc[pe c[mile
 +i pornesc]n caravan[dup[steaua plutitoare,
 Ce]n aerul cel umed pare-o a=chie din soare,
 Lunec`nd pe bolta-albastr[la culcu=u-eternei mile.

+-atunci inima cre=tin[ea vedea pustia-ntins[
 +i pin ea plutind ca umbre]mp[ra\i din r[s[rit,

Umbre regii =i t[cute ce-urmasu astrul fericit...
Str[lucea pustia alb[de a lunii raze nins[,

Iar pe muntele cu dafini, cu dumbrave de m[slin
Povestind pove=ti b[tr`ne, au v[zut p[storii steaua
Cu z`mbirea ei ferice =i cu razele de neau[
+-au urmat sfin\ta-i cale c[tre staulul divin.

.

Azi artistul te concepe ca pe-un rege-n tronul s[u,
Dar[inima-i de=art[m`na-i fin[n-o urmeaz[...
De a veacului suflare a lui inim[e treaz[
+i]n ochiul lui cuminte tu e=ti om — nu Dumnezeu.

Azi g`ndirea se aprinde ca =i focul cel de paie —
Ieri ai fost credin\ta simpl[—]ns[sincer[, ad`nc[,
}mp[rat fu=i Omenirii, crezu-n tine era st`nc[...
Azi pe p`nz[te arunc[, ori]n marmur[te taie.

Stam]n fereasta sus[

Stam]n fereasta sus[
+i izvorau]n tain[,
Cu-a lor de aur hain[,
A nop\ii stele mari.

Se umfl[dinainte-mi
De v`nt deschisa carte

+i literele-i moarte
}n lun[joac[clar.

Un r`u, vezi, mi=c[unda-i
Cea vis[tor-bolnav[,
Un c`ntec]n dumbrav[,
O floare v[d pe lan,

O stea]n cer albastru,
Ce-arunc[-a ei icoan[
Pe-og Linda alb[, plan[,
A lacului Meran.

+i sun[-n noaptea trist[
Un c`ntec de copil[
+i v`ntu-ntoarce-o fil[
Din cartea ce-am deschis.

De ce mi-a-ntors el foaia
Unde-nv[\atul zice
C[-n lume nu-i ferice,
C[via\`a este vis?

Privesc ora=ul — furnicar

Privesc ora=ul — furnicar —
Cu oameni mul\i =i muri bizari,
Pe strade largi cu multe bol\i,
Cu c`te-un chip l-a stradei col\.

+i trec foind, r`z`nd, vorbind,
 Mul\ime de-oameni pa=i gr[bind.
 Dar numai p-ici =i pe colea
 Merge unul de-a-nletelea,
 Cu ochii-n cer, pe =uierate,
 | iindu-=i m`inile la spate.
 S-aude clopot r[sun`nd,
 Cu prapuri, cruci, icoane, viind,
 Preo\ii lin =i]n ve=tminte
 C`nt`nd a c[r\ilor cuvinte.
 }n urm[vin ca-ntr-un prohod
 Tineri, femei, copii, norod;
 Dar nu-i prohod — sfin\ire de-ap[,
 Pe uli\i lumea s[nu-ncap[;
 Se scurg]ncet — tarra bumbum —
 Osta=ii vin]n mar= acum,
 Naintea lor tambur-major,
 Voinic el calc[din picior
 +i tobe tare-n tact ei bat
 +i pa=ii sun[ap[sat;
 Lucesc =i armele]n =ir,
 Frumos stindarde se de=ir;
 Ei trec mereu — tarra bumbum —
 +i dup[-un col\ dispar acum...
 O fat[trece c-un profil
 Rotund =i dulce de copil,
 Un c`ine fuge sp[riet,
 +uier-un lotru de b[iet,
 }ntr-o r[sp`ntie uzat[
 +i-ntinde-un orb m`na uscat[,

Hamalul trece]nc[rcat,
 +i orologiile bat —
 Dar nimeni mai nu le ascult[
 De vorb[mult[, lume mult[.

Murmur[glasul m[rii

Murmur[glasul m[rii stins =i molcom,
 }ncunjur`nd a Italiei insul[m`ndr[—
 O, lumina\i, a cerului stelele albe,
 C`mpilor no=tri.

V[v[rsa\i icoanele voastre]n Tibur,
 Nori, zugr[vi\i pe c`mpie umbre fuginde,
 Tu, m[re\ie a nop\ii, a m[rii, a lumii.
 Umple Italia.

Mare, poart[pe undele tale cor[bii,
 Unele grele ni-aduc[aur din Ofir,
 Altele]nfoiate de roze d-Egipet,
 Vinuri =i smirn[.

Ah, trimite\i popoare vulturii vo=tri
 Cei de lemn s[zboare pe marea m[rea\[,
 C[ci a Romei eterne picioare marmorei
 Daruri a=teapt[.

Numai singur asupra lumii]n pace,
 Nep[s[tor t[m`ii =i laudei voastre,

}nv[luit]n maiestatea t[cerii
St[-mperatorul.

Vezi-l atins de umbra g`ndirilor regii!
Vorba-i va s[fie o raz[-n lume;
Orele lui sunt izvoare la anii istoriei,
Salve-Imperator!

Mitologice

Da! din por`ile m`ndre de munte, din st`nci arcuite,
Iese-uraganul b[tr`n, m`n`nd pe lungi umeri de nouri,
Caii fulger[tori =i carul ce-n fuga lui tun[.
Barba lui flutur[-n v`nturi ca negura cea argintie,
P[rul umflat e de v`nt, =i prin el col\uroasa coroan[,
}mpletit[din fulgerul ro= =i din vinete stele.
Hohot-ad`nc b[tr`nul c`nd vede c[mun\ii]=i clatin
+i= i pr[v]lesc c[ciule de st`nci c`nd vor s[-l salute...
Codrii b[tr`ni r`d =i ei din ad`nc =i vind]l salut[
Paltenii nal\i =i batr`nii stejari =i brazii cei vecinici.
Numai marea-albastr[murmur[-n contra orgiei,
Care b[tr`nul rege-o f[cea:-n be\ia lui oarb[,
El m`n-o=tiri de nori contra m[rii... =armia-i neagr[,
Rupt[pe-ici, pe colea de-a soarelui ro=[lumin[
+iruri lungi fug repede grei pe cerul cel verde.
+i netezindu-=i barba, trece prin ei uraganul
Dus de fulger[torii cai]n b[tr`na c[ru\[,
Care sc`r\ie hodorogind, de-ai crede c[lumea
St[s[-i ias[din vechile-i vecinice]ncheieture.

— Groaznic s-a]mb[^tat b[^tr`n^ul — soarele zice;
 Nu-i minune — a b[^ut jum[^tate d-Oceanul Pacific.
 R[^u] i mai umbl[prin p`ntece-acum b[^utura amar[.
 }ns[-s eu de vin[... c-umplut-am de nouri pahare
 Cu apele m[^rii ad`nci, boite cu ro=[^u lumin[—
 Cine dracul =tia acum c[de cap o s[-i fac[!
 Ah! mo=neagul be`iv e-n stare-ntr-o zi s[ruine
 Toate societ[^uile de-asigurare din `ar[.
 Soarele=-i bag[capul prin nori =i limba =i-o scoate
 +i c-o raz[g`dil[barba b[^tr`nului rege.
 — Hehe! zice b[^tr`n^ul, r`z`nd, ce faci tu, Pepeleo?
 T`n[r, hai? De mii de ani tot t`n[r te v[d eu,
 Pare-mi c[dai pe obraz cu ro=dup[moda de ast[zi,
 Altfel nu-n`eleg cum t`n[r de-o mie de evi e=ti.
 — Taci, mo=nege f[r' de obraz, te du, te treze=te...
 Vezi]n ce stare te afli, coroana]i st[pe-o ureche
 +i cu veselia ta proast[lumea ruini tu!
 }ns[-a popoarelor blonde de stele guverne-]nd[r[^tnice,
 Vai! nu f[cuse =osea cumsecade pe c`mpii albastri
 +i se r[stoarn[carul =i r[^u se-nglodeaz[b[^tr`n^ul.
 Mai c[era s[-i r[m`ie ciubotele-n glodul de nouri.
 Hei, ce-i pas[! El norii fr[m`nt[juc`nd moc[neasc[
 +i pe-un v`nt l-apuc[de cap, f[c`ndu-i mori=c[.
 Se t[v[lea peste cap =i, pi=cat de-un purec de fulger,
 Se sc[rpina de-un =ir de p[duri ca de-un gard de r[chit[.
 Norii ro=esc de ru=ine =i fug iar v`ntul se culc[
 }ntre codri =i mun[... Uraganul mahmur poticne=te
 Spre castelul de st`nci, ce=-i deschide uria=a lui poart[,
 Spre a-l primi pe bolnavul b[^tr`n]n surele hale.
 El]=i ia coroana din cap =i]n cui o at`rn[,

De sclike=te-n noapte frumoas[=i ro=[— un fulger
 }ncremenit]n nori. Cojocul l-anin[
 El de cuptor... ciubote descã\ [=i negrele-obielle
 C` t dou[lanuri arate le-ntinde la focul Gheenei
 S[se usuce... Chimirul descinge =i vars[dintr-`n sul
 Galbeni aprin=i]ntr-un vechi c[u= afumat de pe vatr[.
 Mare c` t o pivni\ [...-N patu-i de p`cl[-nfoiat[,
 Regele-ntinde b[tr`nele-i membre =i hor[ie=te.
 P`n[-n fundul p[m`ntului url[: pe=tere negre
 +i r[d[cinile mun\ilor mari se cutremur[falnic
 De hor[itul b[tr`nului crai. Iar[-afar[
 Vezi un ger b[tr`n =i avar cu fa`a m`hnit[,
 C[r[b[nind al zorilor aur]n saci de-ntuneric
 Ca s[-l usuce-n rubine. Cu-ncetul, cu-ncetu-nserez[...
 Soarele, ca s[]mpace marea, la ea se apleac[,
 Lin neteze=te-a ei fa\ [albastr[=i-ad`nc se uit[
 }n luminoasele valuri a ei =i s`nu-i desmiard[
 Cu tot aurul razelor lui. La p[m`nt se mai uit[...
 Florile toate ridic[la el cochetele capuri
 Copil[roase =i ochii lor plini de zadarnice lacrimi...
 Pe gr[dini se mai uit[, pe-alei de vi=iini]n floare
 +i de cire=i]nc[rca\i, de salc`mi cu mirosul dulce.
 Pe-acolo se primbl[o fat[-]n albastru-mbr[cat[,
 P[rul cel blond]mpletit]ntr-o coad[]i cade pe spate...
 Ca Margareta din Faust ea ia o floare]n m`n[
 +i =optea: m[iube=te... nu m[iube... m[iube=te!
 Ah! boboc... amabil[e=ti... frumoas[=i — proast[,
 C`nd a=tep\i pe amant, scriitor la subprefectur[,
 T`n[r plin de speran\e, venind cu luleaua]n gur[...
 Soarele-a apus, iar luna, o clo=c[rotund[=i gras[,

Merge pe-a cerului aer moale =-albastru =i las[
 Urmele de-aur a labelor ei str[lucinde ca stele.
 Iar de a doua zi se scoal[b[tr`nul =i urc[Rar[ul
 Numai]n c[me=oi, descu\ =i f[r[c[ciul[
 +i se scarpin[-n cap — somnoros — uit`ndu-se-n soare.

Epigrame

LA UN NOU N{ SCUT

(Arab)

Pl`ng`nd tu ai venit pe-acest p[m`nt;
 Amici, ce te-a=teptau, te-au salutat z`*mbind*,
 Dar s[tr[ie=ti astfel,]nc`t c`nd te vei stinge
 S[p[r[se=ti z`*mbind* amicii, ce te-or *pl`nge*.

IMITATORII

(Pfeffel)

+i pref[cut]n leb[d[la Leda Zeus porne=te;
 Ar vrea s[fac-asemenea un t`n[r, ce iube=te.
 Amicul nostru cel posac
 Se duce — ca g`nsac.

AUTOR +I EDITOR

(Pfeffel)

E. De ce a=a de trist, obscur?
 A. Ah! un nemernic mi-a furat
 Poemul meu neimprimat!
 E. *S[rmanul fur!*

LEOAICA +I SCROAFA

(Pfeffel)

—Ca mine-n toat[lumea nu-i
O mam[, care s-aib-at`i copii —

Scroafa se l[uda unei leoaice.

— Ai mul'i — r[spunse asta — *unul* eu,
Dar este leu.

Pustnicul

Sala-mbr[cat[cu-atlas alb ca neaua,

Cusut cu foi =i roze vi=inii,

+i ceruit[str[lucea podeaua

Ca =i-aurit[sub lumine vii —

Lumini de-o cear[ca z[haru — o steau[,

Diamant topit pe-oricare din f[clii.

Argint e-n sal[=i de raze nins

E aerul p[truns de mari oglinzi.

Copile dulci ca]ngerii — virgine —

Prin sal[trec purt`nd cununi de flori;

Ah! *vorba*]nger scap[pe oricine

De lungi descrieri, dulce cititori —

Astfel acum ea m[sc[pa pe mine

S[zugr[vesc terestrele comori,

Acele dulci, frumoase, june-scule

Cu min'i de=erte =i cu inimi nule.

La ce-a= descrie ginga=a cochet[,

Ce-abia trecut[de-optsprezece ani,

Priviri trimite, timide, =irete,
 C`nd unui tont, ce o privea avan,
 C`nd unui ghiuj, cu mintea c[piet[,
 Ur`t =-avar, sinistru =i ple=can,
 Sau unui general cu talia nalt[,
 Strig[u =i prost ca =i un bou de balt[?

S[c`nt cum sam[n[de r[u, impulsul
 }n corp de }nger, sufletul diform?
 Ir`niei lui Byron s[-i simt pulsul,
 Ori autorului ce-a scris *Marion de Lorme*?
 S[descriu nop`i romantice? — Avulsul
 Ce apele pl`ng`nd le-arunc[— adorm
 Chiar }ngerii — =i }n azur muiete
 Curg stele de-aur dulci =i-mpr[=tiete?

+i s[discos dar inima femeii
 Suspins[-n nop`i albastre, plin' de-amor?
 Ah, a ei patimi au firea sc`nteii:
 }n clipa ce le na=te, ele mor;
 }nchide`i ochii, c[ci p[zeasc[zeii
 L-a lor lucire s[te uiv[cu dor:
 Abisuri sunt }n suflet. Pe o clip[
 Pasiunea li lumin-a lor risip[.

La ce excursiuni? — Ce nu sunt oare
 Unde v-au dus, }n sala cea de bal,
 Pe }nflorite, dulci =i moi covoare,
 Unde mii flori mirosul lor exal;
 Sub a perdelei umbr[scutitoare,
 Ce de tr[darea m`ndrului cristal

Al marilor oglinzi te scap[sigur,
C`nd vrei s-observi cum grupe se configur.

Deci dup[o perdea! Pe-o moale sof[
Alene =ade-un]nger de copil.
}n p[ru-i negru-o ro=ie garof[,
}n ochi alba=tri plutitori =agil
+i haina, de-alb[, str[lucit[stof[
Cuprinde-un mijloc ml[diet-gentil,
Ce lin se-ndoaie parc-ar sta s[culce
Sub evantaliu-i ce plute=te dulce.

Un]nger, da! aripa doar se cade
Pe ai ei umeri albi ca neaua, goi,
Spre-a fi un]ngera= precum se cade.
+apoi ce bine-i ca s-o crede\i voi.
Cine-ar ghici vodat[cum c[=ade
Un demon crud]n suflet de noroi?
Cu vorba]nger]ns[eu s[racul
M[voi scuti de a descri — pe dracul.

Cum negustorii din Constantinopol

Cum negustorii din Constantinopol
}ntind]n pia\[diferite m[rfuri,
S[ieie ochii la efenzi =i popol,

Astfel la cl[i de vorbe eu fac v`rfuri
De rime splendizi, s[le dau de trampe,
Sumut o lume =-asfel ochii lor fur.

Dactilu-i cit, trocheele sunt stambe,
 +i-i diamant peonul,]ndr[zne\ul.
 Dar ast[zi, cititori, eu v[v`nd iambe,

+i mare n-o s[vi se par[pre\ul:
 Nu bani v[cer, ci vremea =i auzul.
 Aprinde-\i pipa =i a=az[-\i je\ul

La gura sobei, cum o cere uzul;
 Cite=te cartea ce]\i cade-n m`n[
 +i vezi de nu-i m[rg[ritar hurmuzul

Ce-n m`n[-l ai de-acum o s[pt[m`n[.

}n c[utarea +eherazadei

}n m[ri de nord,]n hale lungi =i sure
 M-am cobor`t =i am ciocnit cu zeii,
 At`rn`nd arfa-n vecinica p[dure.

M-am]ndulcit cu patima femeii,
 }n stele i-am topit aurul din plete,
 }n poale-am scuturat piatra cameii,

Din ochi i-am s[rutat priviri =irete,
 De umeri rezemat am r`s cu d`nsa
 +-am potolit din gur[-i lunga sete

De-amor. Apoi m-am dus — ea pl`ns-a.
 Mi-a deschis marea por`ile-i albastre
 +i Nordul frig durerea-mi cald[stins-a.

M-am dus spre Sud — und-insule ca glastre
 Gigantici se ridic din sf`nta mare,
 C-o=tiri de flori, sem[n[turi de astre.

+i =i-a umflat eterna mea c`ntare
 Aripele de par[-n cer pornite,
 P`n-am pierdut p[m`ntu-n dep[rtare,

De unde-albastre sc`ndure-s urnite.
 De g`nduri negre-i grea antica-mi nav[:
 Nu =tiu pe vane c[i-s ori menite?

Via`a mea-i ca lanul de otav[:
 E =eas[f[r-ad`nc =i]n[\Nime.
 Vulcanul mort =i-a stins eterna lav[.

Dar ah, ce v[d? E vis? O-ntunecime
 Ridic[col\i]nal\i din fr`nta mare.
 Cine]mi spune ce minune-i? Nime?

Din ce]n ce un rai]n dep[rtare
 Se desf[=oar[dintre st`nci trunchiete,
 Plesnite lin de undele amare.

Mun\ii]nal\i la cer str[bat, se vede;
 V[i cu izvoare s-ad`ncesc sub soare
 +i dealuri mari p[duri]nal\[-n spete:

E Orientul. Codrii cu grandoare,
 Cu v`rfii nal`i vor norii s[-i desfe`e.
 Cet[\i prin ei]=i pierd a lor spendoare.

Prin codrii lui, prin =esurile cre`e,
 De-a v`ntului suflare-mb[ls[mat[,
 Din mun`ii-n nori =i prin pustii m[re`e,

Urbile-antice str[lucind s-arat[
 +i albe par =i mitice — cu basme
 Urie=e-ti e \ara pres[rat[.

+i norii sp`nzur[pe cer, fantasme
 De foc =i aur ce-n o=tiri se-n=ir[,
 Codrii se pl`ng =i marea doarme-n spasme

Ajung la \[rm — se-ndoaie ca o lir[
 Cu valuri]nstrunit[-n lunge r`nduri,
 Un mic liman, ce raze bl`nd respir[.

Corabiei apusene grea de g`nduri
 Sinistre — eu pe valuri]i dau drumul,
 Fr`nt[de st`nci se risipe=te-n sc`nduri.

Ce]nt`lnesc]nt`i pe \[rm e-un tùmul —
 Proroc prea sigur al vie`ei umane,
 Tu e-ti cenu=a iar[via`a-i fumul.

Nu crede]ns[c[]n doruri vane
 Caut norocul spre-a te-afla pe tine,
 Noroc lumesc — z`mbiri aeriane!

Las pe-al\ii s[zideasc[din ruine
 Zidiri de-o zi pe r[bd[toarea spat[
 A vechiului p[m`nt, ce nu-i de mine.

}n furnicarii din Apus ei toat[
 Via\ a= i fac doruri nebune,
 Nu =tiu c[-n lume nu-i ceea ce cat[.

Ei caut adev[r — g[sesc minciune.
 Neam vine =i neam trece — to\i se-n=al[.
 Eu adev[r nu cat — ci-n\elepciune.

C[ci mintea cea de-n\elepciune goal[,
 Oric`t de multe adev[ruri =tire-ar,
 Izvor de am[r`re-i =i de boal[.

}n lad[aur oric`t gr[m[dire-ar —
 Cu aur nu se stinge-n veci amarul
 +i Pace numa-n inim[-i g[sire-ar.

U=or trage prezentul la c`ntarul
 }n\elepciunii... +i ea-i fericirea.
 Cu-a r[s[ritului averi samarul

Eu mi-l]ncarc, cu-a lui g`ndiri — g`ndirea.
 Eu pasu-ndrept colò]nspre c[run\ii,
 Gigantici muri ce-n c`mpi]i s[di firea.

Din codri-ad`nci, ce]nmorm`nt[mun\ii,
 Ce-abia =i-ar[t al lor cap]n ninsoare,
 Urc`nd]n negre st`nci diadema frun\ii,

Prin =ir de codri, palmi n[\a\i]n soare,
Prin lunci de dafin, pe-unde cresc maslinii,
Smochini s-a\in pe verzi c[r[ri]n floare.

Din prund]nal\ [trunchii lor arinii
}n lunce risipi\i, sub st`nci ce pic[
Izvoare sar prin mu=chii r[d[cinii.

Prin m`ndrele gr[dini]n cer ridic[
Saraiuri albe cùpole de aur.
Cu sori pare plouat[urbea-antic[

+i risipite prin dumbr[vi de laur
Stau casele-albe, azile lini=tite.
Pe por\i sunt stihuri scrise-n limbi de maur

Iar c[ile-s cu marmur[podite
+i f[r[por\i sunt sfintele dumbrave.
Pe sc[ri]nalte flori de foc s[dite.

Pe sc[ri culcate fete albe, suave
P[rul cel negru-l piapt[n[]n soare,
Ori vis[toare stau de-amor bolnave.

Ah, e cetatea cea str[lucitoare
Unde-mp[ratul Indiei re=ade:
Un soare]nsu=i este el sub soare.

Nevasta lui e-acea +eherazade,
De-n\elepciune plin[=i de frumuse\e:
+-a o privi doar soarelui se cade.

*

Într-un sarai cu cùpola rotund[,
 Pe sc[ri de marmur]]mi urc piciorul,
 Pe st`lpi]nal\i las umbra s[p[trund[,

Sub bolta por\ii calc de flori covorul —
 C[rare-i el prin de-aur nalte glastre:
]n ele crinii mari]ntrec ivorul.

Pe murii albi marmorei s-urc pilastre,
 Ce netezi, ro=i, oglinde de purpur[,
 Reflect[frunze verzi =i flori albastre.

Un miros r[coros sim\irea-mi fur[.
 Deschis[lin e u=a unei sale
 +i noi minuni uimi\ii ochi v[zur[.

Cu umbre moi a g`ndurilor sale
 Un pictor a-nflorit plafondul, murii,
 Cu chipuri zvelte, basme-orientale.

Pe perini lungi culcate-s hurii —
 +i din c[\ui de-argint cop[r miroase
 Cu fum albastru formele picturii.

De ro=[catifea cu fir pe margini trase
 Se nal\]ntr-un baldachin perdele,
 Umbrind un pat cu perini de m[tase.

Pe acel pat, un tron cusut cu stele,
 St[]n=ir`nd m[rg[ritare-n poale
 Regina cea-n\eleapt[. — Dintre ele

Picioare de z[pad[, mici =i goale,
 Ea-ntinde sur`z`nd ca-n vis pe-un scaun
 De vi=inie catifea =i moale.

Dureri =i ani, =i toate]mi disdãun
 Aceste vise-aievea la vedere:
 M[mir cum]n Olimp se mir-un faun.

Frumoas[e]n visu-i de pl[cere,
 Cu fa`a alb[ea lumin[sala
 +i ochii ei izvoar[de mistere,

Mari =i ad`nci t[ia`i-s ca migdala
 +i-n p[ru-i negru corpu-i de z[pad[
 E cufundat — o virgin[Ital[.

Cine-ar vedea f[r-]n genunchi s[cad[?
 Am genuncheat. — Eu am =tiut, str[ine,
 C[ai s[vii — a dorurilor prad[—

Ca s[m-ascul`i =i s[duci de la mine
 A-n\elepciunii =a frumse`ii floare,
 S[luminezi g`ndirile din tine.

Eu am =tiut — profet[vr[jitoare —
 S-atrag cu-a tainelor =i-a basmei raz[
 Poe`i cu inimi ceruri-doritoare.

Ridic[-te =i vino de te-a=az[
 Ici, l`ng[mine, sui pe perna asta...
 Cu bra'u-i gol =i alb ea o-nfoiaz[.

Am ascultat... M-am r[zimat cu coasta
 De dulci g[tite perini — iar genunchiul
 Plecat... c-adoratori din vremea foast[.

Preot =i filosof

C[ci n-avem sfin\ii vo=tri, voi ne mostra\i, preo\i,
 De=i de-a voastr[tagm[suntem =i noi cu to\i...
 +i nou[v`n[toarea de aur =i m[rire
 Ne-nsamn[-n ast[lume a R[ului domnire.
 +i nou[-nghesuirea pe drumul spre pl[cere
 }n suflet na=te sc`rb[=i inimei durere.
 +i noi sim\im c[suntem copii nimicniciei,
 Nefericiri zv`rlite]n brazdele veciei...
 +i sufletu-ne-n tremur ca marea se a=terne,
 T[iat fiind de nava durerilor eterne;
 Ca unde trec[toare a m[rrii cei albastre,
 Dorin\va noastr[, spuma nimicniciei noastre.
 +i noi avem o lege — de=i nu Dumnezeu —
 Sim\im c[Universu-l purt[m =i prea ni-i greu:
 +tim a fi str[nepo\ii acelui vechi p[cat,
 Ce semin\ia Cain]n lume-o a creat.
 De n-o-mbr[c[m]n pilde, e semn c-am]n\eles,
 C[-n noi este credin\[, ce-n al\ii e eres.
 C[ci eretic tiranul, ce Crucii se]nchin[

C`nd oardele-i barbare duc moarte =i ruin[.
 }n van cu m`ini uscate se roag[, \iind strana,
 Deasupra lui cu aripi]ntinse st[Satana.
 Degeaba l`ng[patu-i al[turi st[sicriul
 C`nd gloatele-i pe lume au tot]ntins pustiu.
 Ce Dumnezeu e-acela care-ar putea s[-l ierte
 C[\[ri]ntregi schimbat-au]n]ntinsori de=erte?
 +i eretic e-acela ce rasa v-o s[rut[
 C`nd ura-n a lui suflet, de veche, e st[tut[?
 }n van cerca\i a-i drege c[ci r[i r[m`n de-a valma
 +i trebuie ca soarta s[-i spulbere cu palma,
 Din visul s[-i trezeasc[, cu care-i]nconjoar[
 Demonul lumii-ace=tei — comedia-i bizar[.

Nu ne mostra\i! Noi suntem de cei cu-auzul fin
 +i pricepur[m =oapta misterului divin.
 Urma\i]n calea voastr[mul\imii de absurzi
 +i compune\i simfònii =i innuri pentru surzi,
 Ascute\i adev[rul]n idoli, pietre, lemn,
 C[ci doar astfel pricepe tot neamul cel nedemn
 Al oamenilor zilei sublimul adev[r —
 Ce voi spune\i]n pilde, iar noi l-avem din cer.

O, adev[r sublime...

O, adev[r sublime — o, tinichea =i paie!
 O, poezie m`ndr[— o, buiguit nerod!
 Istorie spirat[— minciun[=i b[taie,
 Amor ceresc =i dulce — a mùco=ilor plod.

O, om, oglind-a lumii cu capul =ui =i sec,
Cu creierul ca cea\ a, cu coaste de berbec,
St[p`n pe-a ta g`ndire — cum e=ti p-instinct st[p`n —
Se vede c`nd femeia gole=te al ei s`n.

C`nd poala =-o ardic[, de pulpa-i vezi, st[p`ne,
Tu nu sur`zi cu r`sul cel lacom =i murdar,
Tu nu e=ti ca un taur =i nu e=ti ca un c`ine,
Ce umil d[din coad[c[\elei lui cu har.

Nu e=ti gelos — ferit-a... cuco=ii doar =i vierii
Au numai obiceiul de-a se lupta-n duel.
Tu nu ai patimi scumpe =i lacrima muierei
Nu mi=c[al t[u suflet, nu-ntunec[de fel.

E=ti bun cu ai t[i semeni, nu c-alte animale.
Tu]i iube=ti at`ta]nc`t]i str`ngi de g`t...
+i-i faci s-admire geniul — sunarea unei oale —
+i limba ta de flac[ri =i plin[de ur`t.

Istoria omenirii cu regi de poezie,
Cu regii de r[zboaie e ca =i un poem;
Dar totu=i rog divina ca dep[rcior r[m`ie
De corpul meu nevrednic — nu-mi vine la cheream.

Cuget[tori ai lumii! o,]mpu\i eterul
Cu sisteme]nalte, pune\i-l]n saltar.
O lad[este lumea cu vechi buclucuri — cerul
De stele =i comèdii v[este un h[mbar.

Preo\i cu crucea-n frunte, visternici de mistere,
 Voi sunte\i sarea lumii, forma\i inima ei.
 E r[u numai c[ziua sta\i pe m`ncat =i bere
 +i sara pe minciune =i noaptea pe femei.

O, dr[ng[ni\i pe g`nduri voi, muzici; voi, sculptor,
 }mi pip[i\i cu m`na un corp tremur[tor;
 +i, voi, arti=ti dramatici, str`mba\i-v[la lun[,
 Pictori, eternitatea v-a=teapt[c-o cunun[.

Tu, timp, nu po\i cununa]n degete s-o sfermi
 C[ci zugr[vir-at`ta de bine saci de viermi.
 O, regi, ce pu=i pe tronuri de Dumnezeu sunte\i.
 S[pl[tii\i balerine =i \iitori s-ave\i,

O, diploma\i cu graiul politicos =i sec,
 Lumea cea pingelit[o duce\i de urechi.
 }mi place axioma cel tacit, fiin\i spurcate:
 Popoarele exist[spre a fi]n=elate.

Antropomorfism

]n poiata t[inuit[ca-n umbroas[z[h[strie,
 Tr[ia puica cea mo\at[cu penetul de om[t;
 Nu-i cuco=]n toat-ograda, ce de-iubire c[piet
 S-urm[reasc[insolenter inocenta ei junie.

Ce cochet[e copila, cu ce gra\ie ea umbl[?
 +i ce stele zugr[ve=te]n nisip cu dulcea-i lab[—

O g[in[virtuoa[s], o g[in[prea de treab[
Cu evlavie ea cat[fire de-orz =i coji de jimbl[.

Dar[cine s[admire a ei nuri =i tinere\e?
Boul chior, ce vede numai jumetà din a lui paie?
Ah!]n inima-i fecioar[simte-o tainic[v[paie
Pentru cucurigu[d dulce din c`nt[ri de diminea\].

Pierde gustul de m`ncare, scormole=te, de \i-i mil[,
)n p[m`nt ca s[g[seasc[chipul cel dorit]ntruna,
Sau se primbl[vis[toare, noaptea c[ut`nd]n lun[
A lui umbr[luminoas[— melancolica copil[!

O g[in[-mb[tr`nit[, venerabil[matroan[,
Ce de mult e schivnicit[de lume=ti de=ert[ciuni,
Ea]i spune-ale ei taine, ca la raza-n`lepciunei
S[g[seasc[m`ng`iere pentru-a g`ndurilor goan[.

Iar c[lug[ri]a veche, ce de mult era iertat[,
Ce de mult se dizv[\ase de pl[cerile d-iubire,
Ea cu limba ascu\it[cleve-te=ntreaga fire —
Contra demoraliz[rii propov[duie=nfocat[.

— Ah —]i zise mititica — nu prive=ti la r`ndunele,
Cum din cuib scot puii capul, se cuteaz[pe ulucuri
+i apoi la miezul nop\ii]i aud f[c`nd buclucuri,
S[rut`ndu-se cu ciocul, dr[gostindu-se=ntre ele.

— Soarte-avem nefericit[—]i r[spunse-atunci b[tr`na:
Nu-i g[in[r`ndunica, r`ndunoiul nu-i cuco=.

Necredin\ a lor =tiut [-i; aspri, r[i, tiranico=i,
Ei trezesc via\ a-n inimi =i apoi o]nvenin[.

Numai flori-s fericite, c[ci pe àceea=i trupin[
E pistilul feciorelnic =i staminul b[rb[tesc;
Sub perdele verzi de frunze, se-mpreun =i se iubesc,
Chipul junelui din floare c-odoranta lui virgin[.

Dar cuco=ul — ce netrebnic! nestatornic! — este drept:
C`nd el suliv\ a iubirei]n ad`ncu-\i suflet bag[,
Te sim\i dus[chiar]n ceruri — u\i pe-o clip[lumea-ntreag[,
Dar pe urm[gelozia sfarm[inima-\i din piept.

C[ci pe urm[el te las[, trist[, slab[, v[duvit[.
Cu aripile-ostenite ziua, noaptea stai pe ou[;
Mori de sete =i de foame, nici un s`mbure de rou[,
Nici priviri de-amor n-arunc[la s[rmana eremit[.

Ci mai bine nu mai intre]n g`ndirea ta virgin[
Visele]n=el[toare de iubire =i pl[cere —
Vin' s[-nve\i]n\elepciunea, a naturii-ad`nci mistere
+i a stelelor mari drumuri, ce viitorul]l lumin[.

Cum vorbeau]n\elep\ e=te, ce s-aud[=i s[vad[?
Dup[gard str[in cuco=ul se preumbl[-ncet turce=te.
Puicei-i trece-ndat[pofta de-a vorbi filosofe=te,
Ea ascult[cu iubire cuco=easca serenad[.

Ah, amorul]i p[trunde prin ureche;-n van b[tr`na
O ciupe=te-n cap cu ciud[, vrea s-o \ie de arip[;

Ea se smulge =i alearg[tremur`nd[]ntr-o clip[,
Printre gard prive=te dulce l-ar[tarea lui p[g`n[.

Iar b[tr`na cruce=-i face cu-a ei lab[=i g`nde=te:
“Tinere\`e, tinere\`e!” =i oft`nd]ntr[-n poiat[;
Ap[rat[de-ntuneric ipocrita cea =ireat[
Pe un pui nevr`snic]nc[alterat[-l pric]je=te.

Unde este]nv[\atul cu talent fonognomic
S[compuie un compendiu despre bl`ndeale impresii,
Ce un sunet numa-l na=te]n sim\irile miresei,
Cum un cucurigu poate fi ad`nc, duios, demonic?!

Ce sim\iri eroici, m`ndre, reprezint[cucurigul,
C`t curagi — ce osebire de-al g[inei cotcodac;
Ce frumos]i =ade creasta ca un ro=u comanac.
De dorin\[se-nfierb`nt[, de amor o trece frigul!

+i maximele b[tr`nei pe-o ureche toate-i iese,
Cum intrar[pe cealalt[. Sf[tuiri contra iubirei
O-nv[\ar[ce-i iubirea. +tie-at`t c[c-o privire
Gali=[poate s[prind[pe pa=aua ce=-i alese.

+-astfel ea f[c`nd la planuri se-nv`rte=te prin ograd[
+i treze=te-n bucuria-i, din g`ndire somnoroas[,
Pe-un clapon, m`hnit c[lug[r, cu-ar[tare p`ntecoas[,
F[r[creasta de m`ndrie, f[r[glas =i f[r[coad[.

+i f[c`nd un *paal* angelic,]l]ntreab[de nu-i frate,
De nu-i v[r cu Don Juanul ce c`nta de gard dincòlo.

Dar monahul cel sinistru zise tragic: — O! Apollo
M[fereasc[s[fiu rud[cu-aste firi]ntunecate.

Nu! pe mine preuteasa zeit[\ii p[m`ntene
L`ng[focul cel de jertf[, pe altar de c[r[mid[,
M-a lipsit de demnitatea de cuco= — ca s[-mi sur`d[
}n a mea lips[de patimi a lui Plato fenomene.

Cu privirea mea cea cast[, de-nteres nenfluen\at[,
V[d]n lume =i]n lucruri numai s`mburul =i-ideea;
Prototipu-l v[d]n toate, =i cu-a geniului sc`nteie
V[d cuco=ul lui Mohamet cu-ar[tare luminat[.

}n sublime revela\ii a misterului etern,
Mul\umesc vestalei groase ce-mi cre[aceast[soart[;
Dumnezei or s-osp[teze umbra mea c`nd va fi moart[,
}nchin via\ a-mi cuget[rii — un Pitagoras modern!

El reintr[]n chilie, iar puicu\ a st[pe g`nduri,
+i mereu prin minte-i umbl[demnitatea de cuco=:
“Ce-i lipse=te lui Chiril[, ce au verii lui fiero=i
+i el n-are?” Astfel d`nsa medit`nd umbl[pe sc`nduri.

Dar]i bate inimioara. Ea la gard se duce iar[=i,
S[priveasc[iar la idol, cu-a lui pas de maiestate,
Creasta ro=[, pieptu-n care inima b[rbat[bate.
Cum ar vrea ea ca s[-l aib[de-al juniei ei tovar[=!

Cum se teme ea acuma!... El o vede =o salut[.
Ochii-i ard =i el]i spune m[guliri cavalerie=ti.

“Nu! — el zice]n ton liric — pentru flac[re cere=ti
Nu exist[]ngr[dire, c` t de nalt[e trecut[.”

Vrea s[zboare; dar Sibylla cu a m[turii magie,
Ea, ce poart[grija scump[pe-al vestalelor palat,
}l love=te =i alung[cavaleru-naripat...
+i]n urma lui puicu\`a se uita cu nebulie.

Suferin\`ele lui Werther se urmeaz[-n pieptu-i toate,
De=i nu ca el eroic vrea cuco=ul s[s-ucid[;
El iube=te — ea socoate cum porti\`a s[-i deschid[,
Dar ru=inea-i virginal[de la scopu-i o abate.

“Nu, nu! Ca din]nt`mplare, ca dincòlo r[t[ci],
S[m[afle cumva noaptea =i s[-mi caute chichi\`[.”
+i c`nd luna umple noaptea, trist, ea urc[o c[pi\`[,
Sare gardul =i timid[lin p[=e=te]ndr[git[...

R[m`ne\`i cu bine toate a copil[riei soa\`e,
C[ci instincte t[inuute au]nvins]n ea fecioara.
“Ce-am s[pierd? g`nde=te d`nsa, tot]mi spun de o comoar[
De p[zit grea, ce odat[trebuie s-o pierzi]n via\`[.”

Dar deodat[el s-arat[— ru=inoas[vrea s[zboare,
El alearg[dup[d`nsa — cum ar vrea =i cum n-ar vrea;
Cum]i place s[se lase prins[. Sub aripa-i grea,
Ea se simte fericit[, de=i-afect[sup[rare.

— Vrei s[fugi?, suspin[d`nsul, m[ur[=ti at` t de tare?
— Te ur[sc! sur`de d`nsa cu-inocent[=ire\`ie,

Cum s[nu te-ur[sc, tirane, c`nd tu vrei s[-mi faci r[u mie?
El jur[c[nu =i cere boti=or de]mp[care.

Cum s[nu-i dea? Poate d`nsa s[refuze-o rug[ciune,
Spus[cu delicate\e =i poetic-formulat[?
S-ar c[dea ca s[reziste? =ade bine? }nfocat[,
Fericit[e c[pierde ce-ndoie=te pre\u-iubirei.

Ceru-ntinde sus senina-i p`nz[rie de azur,
Ca cusut[e cu stele tremur`nd de-aurul lor grele.
C`nd o-acop[r a lui aripi, c`nd]l simte pe-a ei =ele,
Inocen\a-i s`ngereaz[, i se-ntunec[-mprejur.

]ine mult aceast[dulce, amoroas[nerozie.
Al ei suflet se tope=te de-ntunericul molatec,
Simte pare c-o p[trunde un piron ro= de jeratec
Ce-o omoar[=o turbeaz[, o-ndelir[=o sf`=ie.

Ochi=orii =i-i]nchise, ca topit[st[acuma,
+i]n vocea ei muiat[pip[ie=te ne'n\eles.
El o m`ng`ie, o-ncredin\[, c[de cer a fost trimes
+i merit ca s-o iubeasc[=i s[-i joace dulcea glum[.

—Tu! ea zise, ce frumos e-ti, rege-al lumii de g[ine.
Eu te iert! amoru-\i dulce ca =i miros de garof[.
+i ca-n vechile tragedii el r[spunde-n antistrof[:
— Tu e-ti Venus]n poiat[, ochii t[i cere=ti lumine.

Din istoria puicu\ei asta-i partea cea]nt`ie,
Asta e icoana scump[-a s[pt[m`nilor de miere;

“Poezia-i intervalu-ntre pl[cere =i pl[cere” —
Optimist filosofoaz[cu cuco=ul, ce-o t[m`ie.

Dar cur`nd al ei caràcter =i sim\irea ei naiv[
Se schimb[-n cochet[rie. Cuco=eii cei mai tineri
Umplu curtea str[lucit[a mo\atei noastre Vineri
+i la glasul lor sub\ire ea s-arat[milostiv[.

Al g[in[riei-Adonis, cu privirile-ndr[znèe,
Petit-crevé blazat, ironic, cu pasiuni titanomahe,
Obiectiv cronicii zilei a g[inelor monahe,
Pe tipic]i face curte — Lovelace de la cote\è.

Cu pl[cere ea admite curtea junelui =[galnic.
Orice-obr[znicie, rug[, ea]i trece cu vedere,
Ca-n sultanul vechi s[-excite gelozie =i durere —
Vai! de unde poate crede un sf`r=it at`t de jalnic!

C[ci sultanul, care-o crede cum c[e necredincioas[,
T`n[rului Cicisbeo el acum c[ta pricin[.
Cu curagi el se ridic[, creasta-i ro=[se-nvenin[
+i lugubru el]i zice: — Fugi sau mori tu, tic[loase!

F[t-Frumos g`tu=i]ndoaie]nd[r[t =i]i r[spunde:
— Nu m-atinge-a ta insult[, tu, de-origin[plebeu —
Diferen\à prea e mare, cine e-ti? =i cine-s eu?
Eu pretrec =i eu fac curte cui voiesc =i ori=iunde.

— Te-oi sili s[lup\i cu mine! iritat strig[sultanul.
}=i zburli penele-n ceaf[=i cu furie s-arunc[,

Lupt[crunt, pe c`nd deoparte st[nefericita prunc[,
 Urzitoarea Iliadei, ce]=i pl`nge Don Juanul.

Se tr`ntesc, se rup cu ciocul =i m[n`nc[t[v[leal[—
 Obolesc. Se na=te-acuma pe-o minut[armisti\.
 Dar cur`nd se-ncaier iar[=i. Don Juanul cel pestri\
 Cade-n s`nge =i sultanul tr`mbi\ pe el cu fal[.

Iar[doña nu tr[deaz[ce-n sim`ire-i se petrece,
 Nu tr[deaz[de-i durere, voio=ie, nep[sare —
 Poate vru s[deie pre\ul p[r\ii cei]nving[toare
 +i de-aceea r[m[sese ca =i marmura de rece.

Ci profetic se arat[preoteasa culinar[—
 Ia pe mort]n poala-i sacr[, de-a lui hain[]l despoaie;
 Ea]l spal[-n ap[sf`nt[, =i]n scumpe m[runtaie
 Pun miresme felurite pentru jertfa mortuar[.

'N-]nv`rtiri misterioase peste focul vetrei sfinte,
 Ea-l]ntoarce, cur[\indu-l de lume=tile-i p[cate.
 Palamarul ce sluje=te p[m`nteasca zeitate
 }n Olymp]l ia =i-l duce, jertfa zeilor fierbinte.

+i]n r`suri nesf`r=ite, artificii[de glume,
 }n vorbiri spirituale, observa\ii]nv[\ate,
 Despre-a artei culinare mari mistere-ntunecate,
 }n divin[nep[sare, ei stau jertfa s-o consume.

Vai, de ce nu \ine nimeni o ora\ie funebr[
 +i nu-ntoan[-un *De profundis* pentru soarta-i mucenic[!

Peste-a raclei por\elane nici o lacrim[nu pic[.
Inima zeilor lumii, de ingrat[, e celebr[.

Ori n-au fost eroi]n lume,]n\elep\i =i virtuo=i —
Unii-n lupte pentru bine a lor s`nge =i-l v[rsar[,
Ceial\i l`ng[lampa alb[s`nta via\[-=i consumar[
S[-i lumine — ca s[aib[soarta bietului cuco=?

Oare el nu are-asemeni soarta oric[rei fiin\e?
Suferin\ele un\ia bucurii le sunt alt\ora;
Via\la multora se stinge spre-a hr[ni via\la mult\ora
+i m`ncarea reciproc[e-a istoriei fiin\[.

Bietul rac! De viu l-arunc[ca s[fiarb[-n vinul cald.
C`te suferi? — ce-i pas[celui care nu e rac!
Ce]i pas[p[s[ruiceii ce munce=te pe-un g`ndac
Sau paingenu, ce suga capul mu=tei de smarald.

P[s[ruica ia]n sine sim\ul, g`ndul dintr-un greier
Ce ucide. Al lui suflet pe-al ei suflet `navu\=te...
+i cuco=ul care moare na=te-n cel ce-l mistuie=te,
Cine =tii ce sim\]n suflet, cine =tii ce g`nd]n creier.

Dar sultanul spre durerea puiculi\ei lui naive,
Ce-omor]-n duel pe-un t`n[r de-o speran\-at`t de mare.
La r[coare-i pus s[rmanul, ca s[cugete-n mustrare
L-ale codicei penale paragrafe respective.

Deci puicu\la v[duvit[singuric-acum r[m`ne.
`N]-nceput]=i pl`ngé soarta =i p[rea nem`ng`iat[;

Dar cur`nd cuco=i mai tineri umplu partea neocupat[
A duioasei inimioare de amor =i jale pline.

Ea]nva\[ca s[uite. Ca marquiza de Ch`telet,
Care pe Voltaire b[tr`nu-nlocui cu Saint-Lambert.
Pentru inima-i viclean[cuco=eii nu se cert,
C[ci din t`n[r]n mai t`n[r `n-academia-i]i iè.

}n cur`nd ea pierde-n curte tot al nout[\ii farmec.
Nu-i cuco= ce nu-i luase tot ce-o puic[poate da,
}n cur`nd alte g[ini al ei nimb l-]ntuneca,
Cum odat[-l]ntrecuse pe Harun, vizirul Barmeg.

}n zadar le imputeaz[a lor g`nduri senzuale.
“De — r[spunde cu-ironie unul din aman\ii fo=ti —
Inima-mi]ntreag-a ta e — dar ce vrei — noi suntem pro=ti,
Sim\ul umbl[dup-o carne mai t`n[r[=i mai moale.”

}n cur`nd cade pe g`nduri, deveni cur`nd bigot[;
Cum se-nt`mpl[, din Phrinee deveni c[lug[rì\].
Limba-i umbl[, ascu\it[ca la vechea-i protectri\ —
Poiata afurise=te =i ograda poliglot[.

+i atunci g[in[reasa de c[derea-i se]ndur[:
Desp[rì]n[rimea cu via\ imoral[
De chilia solitar[a puicu\ei, ce]=i spal[
A trecutului p[cate prin asceza cea obscur[.

Ea c[ta societatea p[rin\elului Chiril[,
A claponului lugubru cu humorul lui de bute;

El iube=te-n ea ideea frumoasă\ei cei trecute,
}n matroana desflorit[vede]nc[pe copil[.

Ea vedea]n]n\eleptul cu-ar[tare reverend[
Prototipul cuco=imei, pe-al cuco=ilor cuco=,
C`nd cu flori de-oratorie =i cu ochi biserico=i,
Ad`ncit platonizeaz[]n tirad[somnolent[.

Astfel dar finì =i d`nsa drumul sor\ii p[m`ntene:
Arde lum`narea vie\ii p`n[la un c[pe\el.
+i acum la b[tr`ne\e, s[-l uzeze =i pe el,
Ea drept candel[l-aprinde fiin\ei suprap[m`ntene.

Untdelemnul-n s`nt' pretinsa vatr[a bigoteriei
E acela=i ce-n amoruri p[m`ntene-a licurit;
Duhul sf`nt]n chip de porumb nu din cer s-a pogor`t,
Ci mai jos de br`u l-avuse Iosif =i l-a dat Mariei.

Iar[voi, ce-n nop\i c`nd luna peste v`rfuri de copaci
Ca un scut de-argint r[sare, umpl`nd lungile alee
C-umbre negre =i dungi albe — urm[ri\i pe vro femeie,
Suppus`nd sub a ei poale mult mai mult dec`t doi craci;

Voi, ce-uni\i tot universul]n z`mbirea min\ii scurte,
Ce c[ta\i g`ndiri de]nger 'n-ochii mari, care v[par
Dou[nop\i]nspr`ncenate, — vie-v[-n minte m[car
Cum c[demonul din ochii-i e acela=i de sub burt[.

Ah, g`ndi\i o clip[numai la sul\ea cu v`rf ro=
+i la rana ce o face, s`ngele-inocent ce-l vars[—

Ca s[vezi c`te iluzii minte inima cea ars[,
Pe c`nd doña e-o g[in[=i seniorul un cuco=.

Dei dar[, boieri de cinste, c[-mi f[cui tot boierescu
Mai cu rime, mai cu vorbe, c`nd de sam[, c`nd de clac[;
Am ajuns la *dei* — m[scarpin —]nchid cartea mea posac[
+i cu mult[plec[ciune vi se-nchin[

— Minunescu.

Rime alegorice

Corabia vie\ii-mi, grea de g`nduri,
De st`nca mor\ii risipit[-n sc`nduri,
A vremei valuri o lovesc =i-o sfarm[
+i se izbesc]ntr-]nsa r`nduri-r`nduri.

Iar eu pe-un \[rm pustiu murii]n pace.
Deasupra frun\ii-mi luna-n nouri zace,
Trec`nd]ncet pustiile Saharei
+i lumin`nd o lume care tace.

La miezul nop\ii vezi pustia plan[
N[sc`nd de suptu-i m`ndr[caravan[
De mor\i]n v[luri lungi =i, treaz[,
Merg`nd]ncet spre-un vis: Fata Morgana.

]ntr-adev[r: ad`nca dep[rtare
Arat[un palat numai splendoare.
Printre fere=ti p[trunde o lumin[;
Perdelele-i p[reau muiate-n soare.

De prin de=erturi lungi =i dep[rtate,
 }n =iruri vin scheletele uscate.
 Pustiu-atunci cu caravane-sate,
 Dormea ca mort sub luna care bate.

O caravan[l`ng[mine trece,
 Naintea ei vine-o suflare rece.
 }n =iruri lungi se strecur' =i se strecur':
 Eu num[r unul, num[r doisprezece.

Un chip atuncea de pe cal coboar[.
 La mine-ndreapt[-a lui privire-amar[
 +i fa\ slab[, trist[, ad`ncit[
 +-osoasa m`n[o]ntinde-avar[.

Dar s[m[mi=c nu am nicicum putere,
 C[ci \ap[n mort eram =i f[r[vrere.
 Pleoapele-mi pe ochi erau l[sate,
 De=i prin ele eu aveam vedere.

Iar umbra-n v[lu-i de m[tase sur[
 D-urechea mea =i-apropie-a ei gur[
 +i-mi spune lin =i-ncet povestea mare,
 Ce ca un r`u etern]n minte-mi cur[:

“Colo-n palat rezid[-o vr[jitoare
 +i om cu ochii vii de-o vede moare;
 Iar celor mor'i, lumina lor ad`nc[,
 Le d[via\ nop\ii trec[toare.

Deci vin =i tu pe un schelet s[-ncalici,
 S[vezi palatu-i]n lumini opalici;
 De =irul nostru s[te \ii]n urm[
 P`n' la gr[dina ei cu flori italici.

+i iat[v[lul meu \i-l dau — pe fa\
 S[-l pui, s-acoperi ochii t[i de ghea\
 Ca nu cumva s[se topeasc[iute
 De a privirii ei tiranic[dulcea\.”

M[sui =i plec... o umbr[sunt din basme
 +i o fantasm[sunt]ntre fantasme,
 Prin m`na mea de o ridic se vede
 Ca =i prin corpul str[veziei iasme.

Din ce]n ce cu to\ii se apropii.
 Gr[dini lucesc =i flori cre=teau cu snopii,
 Iar roua curge]n briliante umezi —
 Din crengi de arbori lumineaz[stropii.

Pe sc[ri de marmur ne suim cu to\ii
 +i mor\ii=i caut prin coloane so\ii:
 Sunt tineri unii ca iubirea moart[,
 Iar al'i' au barbe albe ca preo\ii.

Dar to\i cu to\ii sunt de om ruine
 +i risipi\i din c`rduri beduine
 Au fost g[sit amara, cruda moarte
 }ntr-un pustiu arz`nd =i f[r[fine.

Vorbesc]ncet... ca-n somn... =i vorba sun[
Ca frunze-uscate care v`ntu-adun[,
Sau ca murmurul cel vr[jit de ape
C`nd peste codri-apare blonda lun[.

Deodat[-n dou[=irul se desface.
}n fund apare-un m`ndru chip ce tace;
Cu ro=ii flori de mac]n p[ru-i negru,
Cu ochii-nchi=i un semn cu m`na-mi face.

Eu o urmez prin galerii]nalte.
Izvoare vii din vase stau s[salte
+i l`ng[ele nimfele de marmur,
F[pturi cere=ti unor m[iestre dalte.

Pe lucii muri auritele pilastre.
}n jurul lor sunt a=e-zate glastre,
Din care cresc bogate-ntunecoase
Ici roze negre, colo flori albastre

+i pe fere=ti perdele de purpur[.
Un miros r[coros sim\irea-mi fur[;
Deschis[lin e u=a unei sale
+i noi minuni uimi\ii ochi v[zur[.

Un pictor a-nflorit plafondul, murii,
Cu basme m`ndre, cu frumoase hurii
+i din c[\ui de-argint, cop[r miroase
Cu fum albastru formele picturii.

Iar pe-un divan, ascuns]ntre perdele
 Albastre,]nfoiate =i cu stele,
 +edea regina basmelor m[iastr[—
 Lumin[lumea g`ndurilor mele.

Ea]n=ira m[rg[ritare-n poale
 +i pe-un covor, persan, frumos =i moale,
 Ea-ntinde sur`z`nd ca-n vis =i lene=
 A ei picioare de z[pad[— goale.

Ochii ad`nci ca dou[basme-arabe
 Sam[n cu-aceia ai reginei Sabbe,
 Cum]mp[ratul Solomon]i scrie,
 Cu-a lor priviri de-ntunecime slabe.

Cu ochi pe jum[tate-nchi=i sur`de:
 — De=i privirea-mi pe cei vii ucide,
 Te uit[lung la mine, tu, ce mort e=ti,
 P`n-al t[u suflet ochii va deschide.

L-al t[u morm`nt tu e=ti]n pragul por`ii,
 Dar s[te stingi nu este voia sor`ii,
 Ci-n fa\ a mea s[la=i]ncet s[-\i cad[
 De pe-ai t[i ochi de ghea\ v[lul mor`ii.

]ngenunchind atunci am zis]n sine-mi:
 „O, dulce chip, cu m`na fruntea \ine-mi
 +i de pe ochi ia-mi v[lul trist =i rece,
 C[ci simt b[taia ren`viatei inimi.”

+i de pe ochii-mi cade cea\ a sur[
 +i noi minuni uimi\ii ochi v[zur[,
 C[ci]nainte a mea stai vr[jitoare
 +i basmu-ascu\i cu z`mbetul pe gur[.

*

+atuncea pier anticele portale.
 }n jurul meu iluminate sale
 +i-n loc de mor\i fiin\ e vii, ce vesel,
 Cu hohot r`d — serbeaz[bachanale.

Unde-s acum fantasticele =eme
 Prin care luna str[b[tea-ntr-o vreme?
 Acele mii nisipuri din pustie
 Tr[iesc... nici unul moartea nu =i-o teme.

C`nd ar avea moarte o vecinicie
 De-amor, de via\]i de nebunie,
 Ei nu s-ar veseli at`t de tare
 Precum o fac]n ast[moarte vie.

Ici vezi femeia plin[]i b[laie
 Ce las[-ncet s[cad[a ei strai e;
 Z`mbind r[m`ne-n mijlocul mul\imei
 Precum ar fi ie=it din cald[baie.

Ici una oache=[se-ntinde-alene
 }n bra\ u-unui b[rbat ce, de sub gene,
 +-arunc[ochi-ntuneco=i s[]lbateci,
 Seto=i de patimi c-ale unei hiene.

Iar una st[cu ochii ei s[soarb[
 Pe-un vechi osta= cu-ntunecime oarb[
 +i dege\ele fine ca de cear[
 +i-mpletice=te-n-a lui neagr[barb[.

Un r`s, un chiot, o vuire mult[—
 Cu to\ii strig[, nimeni nu ascult[;
 Oc[ri frenetici sunt o desmierdare
 +i desmierdarea deveni insult[.

To\i se iubesc — =o spun]n gura mare.
 To\i au f[cut din via\[s[rb[toare:
 De m[=ti r`z`nde lumea este plin[,
 De comedian\i =i de femei u=oare.

Murmure doar s-aud de prin unghere.
 Unde cu glasul bl`nd amantul cere,
 Pe c`nd iubita gura ei, uscat[
 De s[rut[ri, deschide la pl[cere.

Ce-i lumea asta m[]ntreb acuma:
 Au nebunit-au, sau domne=te ciuma?
 De-acop[r moartea, ranele hidoase
 Cu r`s, cu-amorul, cu be\ii, cu gluma?

“Ba nu — r[spunse-atunci +eherazade —
 Nu, nu]i vezi a=a precum se cade;
 Via\lor un vis al mor\ii este,
 Azi prad[ei, iar m`ini ea o s[-i prade.

Ce afli-n lume? mii de genera\ii,
 Popoare m`ndre sau obscure na\ii
 De mult pierir[=i pe-a lor cenu=[
 Tr[ie=te... cine?... ei!]nmorm`nta\ii.

Moarte =i via\[, foaie-n dou[fe\le:
 C[ci moartea e izvorul de vie\le,
 Iar via\la este r`ul ce se-nfund[
 }n regiunea nep[trunsei ce\le.

Femeia goal[, cufundat[-n perne,
 Frumse\ea ei privirilor a=terne;
 Nu crede, tu, c[moare vre odat[,
 C[ci e ca umbra unei vie\i eterne.

Iubirea ta-i via\[— a ei iubire
 E via\[iar =i iar de omenire.
 Voin\la ei =-a ta de se-mpreun[,
 Atunci e suflet]n]ntreaga fire.”

Eu num[r, ah, pl`ng`nd

Eu num[r, ah, pl`ng`nd:
 — Al nop\ii miez sun[—
 Al desp[r`irii ceas
 Ad`nc vibr[.

Adio! scump,-acum.
 Al lunii disc senin

Din crengi de arbori mari
S-arat[plin.

Abia din bra\ te las,
De trist abia m[duc.
Nainte-mi vecinic treci —
Un bl`nd n[luc.

+i zi =i noapte treci —
La tine-n veci g`ndesc,
Copil frumos =i blond,
Ce mult iubesc!

Auzi: din codri cum
Izvoare prund r[storn
+i melancolic bl`nd
Un glas de corn.

Ea-~~i~~ urma c[rarea-n codru

Ea-~~i~~ urma c[rarea-n codru.
Eu m[iau pe a ei urm[,
C`nd ajung cu ea al[turi
R[suflarea-mi mi se curm[.

Mai r[suflu]nc-o dat[,
Zic o vorb[, ea tresare
+i se uit[-n alt[parte
+i r[spuns deloc nu are.

Dar mereu de ea m-apropiu
+i vorbesc =i]i dau sfaturi;
Ea se ap[r[c-o m`n[
+i se uit[tot]n laturi.

C`nd pe talie-i pun bra\ul,
Ea se fr`nge, va s[scape,
Dar o trag mereu spre mine,
Mai aproape, mai aproape.

Mai nu vrea =i mai se las[.
Capul ei mi-l pun pe um[r,
Pun pe ochii-nchi=i, pe gur[,
S[rut[ri f[r[de num[r.

+i la piept o str`ng mai tare.
R[suflarea-mi se sf`r=e=te;
O]ntreb de ce-i m`hnit[,
O]ntreb de m[iube=te.

Iar ea ochii =i-i deschide
Mari, puternici, plutitori:
— }mi e=ti drag din cale-afar[,
Dar obraznic uneori.

De ce m[-ndrept =-acum...

De ce m[-ndrept =-acum la tine iar [=i?
 C[ci f[r' de tine n-am de spus nimic [...
 +i azi nu-mi pas[lumea ce-o s[zic [
 De-acest poem,]n contr[-mi, spre ocar[-=i.

De grija ei un fir de p[r nu-mi pic[...
 S[ieie dar copiii mei]n ghear[-=i;
 P[rerea ta, iubit =i blond tovar[=,
 De ea m[bucur =i de ea mi-e fric[.

Amor =i moarte sunt]n du=m[nie:
 Amic acestei des am c[utat-o,
 Ci-n drumul ei m-am dat, copilo, \ie...

Via\ a mea din nou ai c`=tigat-o
 +i orice road-a ei =i armonie
 A ta-i cu drept: deci =i pe-aceasta — iat-o!

G`ndind la tine

G`ndind la tine fruntea-acum m[doare.
 Nu =tiu ce rost mai are-a mea via\
 C`nd n-am avut o clip[de dulcea\
 Amar etern =i visuri pieritoare!

De ce]n noapte glasul t[u]nghea\!
 Vedea-vor ochii-mi]nc[-o dat[oare

Frumosul trup, — femeie z`mbitoare! —
Ce mi-a fost dat s[-l str`ng o clip[-n bra\`e?

Tu, blond noroc al unui vis de=ert,
Tu, visul blond unui noroc ce nu e,
De-i mai veni, s[=tii c[nu te iert.

C[ci dorul meu must[r]i o s[-\i tot spuie
+i s[rut`ndu-te am sa te cert
Cu desmierd[r]i cum n-am spus nim[r]uie.

C/rile

Shakespeare! adesea te g`ndesc cu jale,
Prieten bl`nd al sufletului meu;
Izvorul plin al c`nturilor tale
}mi sare-n g`nd =i le repet mereu.
At`t de crud e=ti tu, =at`t de moale,
Furtun[-i azi =i linu-i glasul t[u;
Ca Dumnezeu te-ar[\i]n mii de fe\`e
+i-nve\i ce-un ev nu poate s[te-nve\`e.

De-a= fi tr[it c`nd tu tr[ia]i, pe tine
Te-a= fi iubit at`t — c`t te iubesc?
C[ci tot ce simt, de este r[u sau bine,
— Destul c[simt — tot \ie-\i mul\umesc.
Tu mi-ai deschis a ochilor lumina,
M-ai]nv[\at ca lumea s-o citesc,
Gre=ind cu tine chiar, iubesc gre=eala:
S-aduc cu tine mi-este toat[fala.

Cu tine da... C[ci eu am trei izvoar[
 Din care toat[mintea mi-o culeg;
 Cu-a ta z`mbire, dulce, lin[, clar[
 A lumii visuri eu ca flori le leg;
 Mai am pe-un]n\elept... cu-acela iar[
 Problema mor\ii lumii o dezleg;
 +-apoi mai am cu totul pentru mine
 Un alt maestru, care viu m[\ine...

Dar despre-acela, ah, nici vorb[nu e.
 El e modest =i totu=i foarte mare.
 S[tac[el, s[doarm[ori s[-mi spuie
 La nebunii — tot]n\elept]mi pare.
 +i vezi, pe-acesta nu-l spun nim[nuie.
 Nici el nu vrea s[-l =tie ori=icare,
 C[ci el vrea numai s[-mi adoarm[-n bra\]
 +i dec`t tine mult mai mult m[-nva\!

Pe g`nduri ziua...

Pe g`nduri ziua, noaptea]n veghere,
 Astfel via\a-mi tot]n chinuri trece —
 Va vrea natura oare s[se plece
 La ruga mea — s[-mi deie ce i-oi cere?

Nimic nu-i cer dec`t morm`ntul rece,
 Repaos lung la lunga mea durere —
 Dec`t s[port iubirea-mi]n t[cere,
 Mai bine ochiu-mi moartea s[mi-l sece.

C[ci lumea e loca=ul p[timirii:
 Un chin e valu-i, iar[g`ndul spuma,
 Dureri ascunse farmecele firii.

O dat[te-am v[zut — o clip[numa —
 +i am sim\it amarul omenirii...
 Ce-am folosit c[-l =tiu =i eu acuma?

Tu cei o curtenire...

Tu cei o curtenire
 }n glum[— =i dore=ti
 S[-\i spun a mea iubire
 }n versuri fran\uze=ti.

Dar eu sunt melancolic
 +i nu =tiu s[r[spund.
 Nu pot s[-mbrac]n glume
 O tain[ce ascund.

Tu r`zi =i-\i razemi capul
 De um[ru-mi]ncet,
 +i-n ochii mei]mi cau\i,
 Vicleano, a=a cochet.

Tu vezi c[]n iubire
 Nu =tiu ca s[glumesc;
 Nu-\i pare oare bine
 C-at`ta te iubesc?

Dormi!

De ce te temi? au nu e-ti tu cu mine?
 Las' ploaia doar s[bat[]n fere=ti —
 Las' v`ntul trist prin arbori s[suspine,
 Fii lini=tit[tu! Cu mine e-ti.

Ce te-ai sculat =i te uii]n podele?
 Uimit[pari =i pari a a=tepta.
 Nu poii vedea cu ochii printre ele —
 Vrei s[-ii aduci aminte de ceva?

Las[-te-n perini — eu]i voi da pace.
 Dormi tu — =i las[s[r[m`n de=tept.
 Pe c`nd citesc,]ntotdeauna-mi place,
 Din c`nd]n c`nd s[cat la tine drept,

S[v[d cum dormi... s[te admir cu drag..
 Cu gura-abia deschis[-ncet respiri,
 De pe condei eu m`n-atunci retrag.
 P[trunde pacea triste-te-mi g`ndiri.

Frumoas[e-ti... o prea frumoas[fat[.
 Ca marmura de alb[-i a ta fa\].
 }mi vine s[alerg la tine-ndat[
 +astfel cum dormi s[te cuprind]n bra\].

Dar te-ai trezi... p[cat! =i nu m[-ndur.

Dormi lini=tit c-un bra\ pe dup[cap.
 Din c`nd]n c`nd cu ochiul eu te fur,
 Din c`nd]n c`nd din m`n[cartea scap.

+i-s fericit... Pulseaz[lunga vreme
 }n orologi cu pa=ii uniformi...
 De ce te temi? Cu mine nu te teme!
 De nu te culci, te culc cu sila... Dormi!

}n fereastra despre mare

}n fereasta despre mare
 St[copila cea de crai —
 Fundul m[rii, fundul m[rii
 Fur[chipul ei b[lai.

Iar pescarul trece-n luntre
 +i]n ape vecinic cat[—
 Fundul m[rii, fundul m[rii,
 Ah! de mult un chip i-arat[.

“Spre castel vrodat[ochii
 N-am]ntors =i totu=i pl`ng —
 Fundul m[rii, fundul m[rii
 M[atrage]n ad`nc.”

Cobor`rea apelor

Din mun`i b[tr`ni =i din p[duri m[re\`e
 Se nasc izvoare, ropotind se plimb[,
 Deprind pe r`nd oceanica lor limb[
 +i sunt]n codri pustnici c`nt[re\`e.

Sp[rg`nd prin st`nce albia lor str`mb[,
 Se leg[]n line =i fac valuri cre\`e.
 }n drumul lor ia firea mii de fe\`e —
 Acelea=i sunt, de=i mereu se schimb[.

Dar cu ad`ncul apei s-ad`nce=te
 }n glasul lor a sunetului scar[.
 Devine trist[— r`nduri-r`nduri cre=te,

P[n`ce urnindu-se]n marea-amar[
 — Ca fluviu m`ndru, ce-ostenit muge=te —
 Al tinere\`ei dulce glas de mult uitar[.

Maria Tudor

De ce cu ochii-ncremen`i sub bolte
 De marmur — tu-l prive=ti cu spaim[crud[?
 P`nde=ti ca leii, fruntea ta asud[
 +i pumnu-\`i vrea m`nia-i s-o dezvolte.

Secer[torul t[u l-ai pus la trud[
 +i snopi de vie\`e sunt a lui recolte;

Pentru-al lui cap ai]nfruntat revolte
+i ast[zi sim\i c[str`ngi la piept pe-o iud[.

Te-nal\[-n cer invidia vulgar[
C[ci =tii din lorzi junghia\i a face
Lui Fabiano a m[rirei scar[.

Tu e=ti regin[=i astfel \i place.
Cine te vede, slab obraz de cear[,
+tiind furtuna vie\ii tale — tace.

De vorbi\i m[fac c[n-aud

De vorbi\i m[fac c[n-aud,
Nu zic ba =i nu v[laud;
D[n\ui\i precum v[vine,
Nici v[=uier, nici v-aplaud;
Dar[nime nu m-a face
S[m[ieu dup-a lui flaut;
E menirea-mi: adev[rul
Numa-n inima-mi s[-l caut.

E]mp[r\it[omenirea...

E]mp[r\it[omenirea
}n cei ce vor =i cei ce =tiu.
}n cei dent`i tr[ie=te firea,
Ceilal\i o cump[nesc =-o scriu.
C`nd unii \ese haina vremii,

Ceialăi a vremii coji adun:
 Via\ unii dau problemei,
 Ceialăi g`ndirei o supun.

Dar pace este]ntre d`n=ii:
 Ce unii fac iau alăi` aminte,
 C[ci p`n[azi domne=te-ntr-]n=ii
 A c[r]ii tale graiuri sfinte.
 N-a intrat viermele-ndoielii,
 Copil e ochiul lor c`nd vede,
 C[in\ a v[d urm`nd gre=elii,
 C[ci omul tot]n tine crede.

Al r[ului geniu arate-mi
 Un om din vi\ p[m`nteasc[,
 Ce-ar fi-ncercat ale lui patemi
 Naintea ta s[-ndrept\`easc[;
 C[ci buni =i r[i tr[iesc]n tine,
 Cuv`ntul t[u e calea lor —
 De-a lor abateri li-i ru=ine,
 C[ci tu e=ti \inta tuturor.

Virtutea nu mai e un merit,
 C[ci merit nu-i c`nd nu e lupt[.
 Asupra ta ei nu se-nt[r`t
 Cu via\ a-n joc, cu mintea rupt[;
 M`n`nd cu anii colbul =colii,
 Ei cred f[r-a fi]n\eles,
 Din c[r]i str[vechi roase de molii
 }=i umplu mintea cu eres.

Ei nu p[trund a ta m[rire —
 Minune-i pentru d`n=ii tot.
 Necercet`nd nimic]n fire,
 Nimic nu =tiu, nimic nu pot;
 C[ci nu-i supus[l[muririi
 G`ndirea-n capul]n\elept —
 La toate farmecele firii
 Se bat cu m`inile pe piept.

Sonet satiric

Pi=cat[-i este m`na ta de streche,
 De mi=ti]n veci condeiu] pe h`rtie —
 Dureaz-un =ir sau fabric[o mie:
 Cuvinte-nou[-or fi, dar blaga veche.

Ce are-n g`nd un om, aceea scrie,
 Nimica nou tu n-ai de spus, Ureche,
 Cu Pantazi fiind pe veci p[reche,
 Tu izvode=ti, cel mult, ce d`nsul =tie.

]i-asam]n fruntea unei vii paragini
 +i v`nt =i pleav[sunt a tale scrieri,
 De zei lipsite, vai! a tale pagini.

Zadarnic paiul sec al min\ii-l trieri,
 Drap`ndu-i golul ei cu reci imagini:
 Nimic nu iese dintr-un dram de crieri.

Ai no=tri tineri...

Ai no=tri tineri la Paris]nva\
 La g`t cravatei cum se leag[nodul,
 +-apoi ni vin de fericesc norodul
 Cu chipul lor iste\ de oaie crea\.

La ei]=i casc[ochii s[i nerodul,
 C[-i vede-n birje r[sucind musta\
 Duc`nd]n din\i \igara lung[rea\
 Ei toat[ziua bat de-a lungul Podul.

Vorbesc pe nas, ca saltimbanci se str`mb[:
 St`lpi de bordel, de cr`=me, cafelele
 +i via\ a lor nu =i-o muncesc — =i-o plimb[

+aceste m[rfuri fade, u=urele,
 Ce au uitat p`n` =i a noastr[limb[,
 Pretind a fi pe cerul \[rii: stele.

}n lir[-mi geme =i suspin-un c`nt

}n lir[-mi geme =i suspin-un c`nt,
 C[ci eu]mi v[rs acum veninu-n v`nt.
 Prin minte-un stol de negre g`nduri trec:
 Spre casa cea din patru sc`nduri plec,
 Gem`nd, pl`ng`nd eu fruntea pun pe m`ini,
 Se rumpe suflet, mi se rupe s`n,
 Sc[pare caut]n zadar de chin...
 S[stingi un dor ce-n s`nu-mi arde — vin'!

C`nd te doresc eu c`nt]ncet-]ncet:
 Plec capul la p[m`nt]ncet-]ncet
 +i glasul meu r[sun[t`nguios
 Ca tristul glas de v`nt]ncet-]ncet.
 +i orice vis, orice dorin\`a mea
 Eu singur le-am]nfr`nt]ncet-]ncet.
 S[geata doar a crudului amor
 }n suflet mi-o]mpl`nt]ncet-]ncet
 +i simt veninul p[trunz`nd ad`nc...
 Cu s`ngele-l fr[m`nt]ncet-]ncet
 +i nu-mi r[m`ne dec`t s[pornesc
 Spre al meu trist morm`nt]ncet-]ncet.

Ah, cerut-am de la zodii

Ah, cerut-am de la zodii,
 De l-al sor`ii mele faur,
 Dulcii s`nului t[u rodii
 +-al t[u cap sc[ldat]n aur.

+-ale tale m`ini de cear[,
 Fruntea-mi rece s[desmierzi,
 Fa`a alb[-n p[rul galben
 +i-]nd[r]tnici ochii verzi.

+-ast[zi tu de bun[voie
 Fericit[-n bra\`e cazi-mi;
 Capul t[u sc[ldat]n aur
 De-al meu um[r tu]l razimi.

Ast[zi tu de bun[voie
}mi]ntinzi dulcea ta gur[:
Soartea mi le-a dat pe toate
Cu asupra de m[sur[.

Azi e zi]nt`i de mai

Azi e zi]nt`i de mai,
Azi e ziua de Armindenii;
Eu te caut, dr[gu\`a mea,
Eu te caut pretutindenii.

Eu te cer de la izvor,
De la codrul cel de brazi,
De la v`ntul ce lovi
B[ls[mind al meu obraz.

]ntreb mun\`ii cei]nal\`i,
De la r`uri eu te cer:
De-au v[zut cumva ascuns
Al vie\`ii-mi giuvaer.

Cu-al t[u z`mbet rasf[\at
+i cu dulcile cusururi,
Te-am iubit, copil dr[gu\`,
Te-oi iubi de-acum =i pururi.

Te iubesc f[r' de-mput[ri,
 F[r[urm[de c[ire —
 Dar[, vai, nu te g[sesc
 Nic[ire, nic[ire.

Ce =opte=ti at`t de tainic..

Ce =opte=ti at`t de tainic,
 Tu, izvor de c`nturi dulci?
 Repezind b[laia und[,
 Floarea \[rmului o smulgi

+i o duci, o duci cu tine,
 V`j`ind]ncet pe prund;
 Ale tale unde floarea
 Cine =tii unde-o ascund?

Astfel trece =i via\a-mi,
 Dar o floare-n valu-i nu e,
 Nici nu spun ca tine doru-mi
 Nim[ruie, nim[ruie.

Ci eu trec t[cut ca moartea,
 Nu m[uit la vechii mun`i;
 Scris[-i soarta mea]n cre`ii
 }ntristatei mele frun`i.

Numai colo, unde teiul
 Las[floarea-i la p[m`nt,

Eu]ncep s[mi=c din buze
+i trimit cuvinte-n v`nt.

Vis nebun, de=arte vorbe!
Floarea cade, rece c`ntu-i
+i eu =tiu numai at`ta
C-a= dori odat` s[m`ntui!

Femeia?... M[r de ceart[

Femeia? Ce mai este =i acest m[r de ceart[,
Cu masca ei de cear[=i mintea ei de=art[,
Cu-nfrico=ate patimi]n fire de copil[,
Cu fapta f[r[noim[, c`nd crud[, c`nd cu mil[,
A visurilor proprii etern[juc[rie?
Un vis tu e=ti]n minte-i — =i ast[zi te m`ng`ie,
Iar m`ine te ucide. Cu-acela=i r`s pe buz[
Ea azi ascult[=oapta=\i de-amor s[o auz[,
Iar m`ini cu mii propuneri te chinuie =i =tie
C[orice nerv]n tine]l rumpe =i-l sf`=ie.
Comediant[veche ca lumea — comedie
Ea joac[azi — juca-va de ast[zi ani o mie,
Cu-aceea=i masc[m`ndr[, neted[, mi=c[toare —
+i cel iubit de d`nsa azi r`de, m`ine moare.
+i ast[nerozie, cruzime]ntrupat[,
]n lumea cea de chinuri ea oare ce mai cat[—
Ea, cea ce nu g`nde=te, g`ndind doar[cu gura?
C[ci s[rut[ri =i vorbe de-amor i-a dat natura,
+i r`sul cel mai vesel, z`mbirea-mb[t[toare,

At`ta-n\elepciune e-n gura ei de floare,
 At`ta-n\elepciune pari a vedea, =-at`ta
 Pl[cere pare-aduce]n inima-am[r`t[,
 C`nd capul c-oboseal[pe um[ru-i \i-l culci
 Sau c`nd te uii]n ochii-i uciz[tori de dulci,
 }nc`t chiar m`ntuirea cea vecinic[\i-o sfermi
 +i redevii un Sisif — sacrifici pentru viermi:
 S[le compui]n lume o hain[-n genera`ii —
 Sacrifici =i m`ndrie, =i minte, =-aspira`ii.
 O, moarte, dulce-amic[— sub mantia ta larg[
 Acoperi ferici`ii — =i magica ta varg[
 Atinge c`te-o frunte de om, ce te dore=te:
 }l face ca titanii, detot despre\ue=te,
 Despre\ue=te lumea, pe sine — =i-n sf`rit —
 Despre\ue g`ndirea c[e despre\uit,
 Prive=te ast[via\[ca pas spre m`ntuire,
 Ocazie durerei, o lung[adormire
 }n inimi sp[im`ntate — un chin =i o povar[,
 Ce veacuri ce trecur[pe umeri i-nc[rcar[.
 A vie`ii comedie mi=cat[e de aur —
 C`nd scena astei vie\le e-al m`ntuirii faur.
 Ironic[e ziua ce vesel te prive=te
 Pe c`nd]n fire-o fiin\[pe alta prigone=te,
 Ironic[-i mi=carea a florilor]n v`nt
 C`nd sug cu r[d[cina via\la din p[m`nt;
 Ironic e p[m`ntul — visternic de vie\le
 C`nd s`nul lui ascunde semin\ele mii, r[zle\le,
 Care ie=ind odat[l-a soarelui lumin[,
 Cu capul se salut[, se sug cu r[d[cina.
 O lupt[e via\la =i toat[firea-i lupt[,

Milioane de fiin\e cu ziu\]nterrupted
 Sus\in prin a lor moarte, hr[nesc prin putrezire,
 Acea frumoas[hain[ce-acopere pe fire.
 }n van crea\i la vorbe =i le-azv`rli\i]n v`nt:
 Plodirea este rolul femeii pe p[m`nt.
 Privi\i acele r`suri, z`mbiri, vis[ri, suspine,
 Dorin\a de plodire o sam[n[]n tine.
 Ce v[certa\i cu noaptea =i buigu\i cu luna?
 De-\i face-o, de nu-\i face-o... totuna e, totuna.
 De nu-\i fi voi]n lume din nou s[pr[siv\i neamul,
 Oricare vit[=uie, oricare tont e-Adamul
 Vie\ii viitoare... =i fie-un par de gard,
 Femei r[m`ie-n lume, de doru-i toate ard.
 O, moarte! — nu aceea ce-omori spre-a na=te iar[,
 Ce umbr[e=ti vie\ii, o umbr[de ocar[—
 Ci moartea cea etern[]n care toate-s una,
 }n care tot s-afund[, =i soarele =i luna,
 Tu, care e=ti enigma obscuri con=tiin\i,
 Cuprins-abia de-o minte, din miile de min\i,
 Tu, stingere! Tu, haos — tu, lips[de via[,
 Tu, ce p`n` =i la geniu spui numai ce-i]n c[r\i;
 O, slab[fulgerare... cea, c[rui nu te teme,
 }nghe\i nervul vie\ii din fug[toarea vreme,
 C`nd al\ii cu-a lor g`nduri mereu]n lume sap[,
 — Istorie e via\ a ce scris[e pe ap[; —
 Pe tine, dulce-amic[, pe tine,]ntuneric,
 Tu, care c-o suflare stingi jocul cel feeric
 Al lumii sclipitoare — pe tine, g`nd de noapte,
 Te stinge o femeie cu tainicele-i =oapte.
 Nimic nu e]n =oapta-i — =tii tu ce ea =opte=te?

Ea nu m[vrea pe mine — pe tine te ur[=te.
 C`nd [mi z`mbe=te mie, ea-atunci s-a pus la p`nd[;
 Tu e=ti jertfa la care \inte=te-a ei izb`nd[,
 Ea n-a =tiut vodat[, c[ce voie=te-i alta —
 C[tu e=ti inamicu-i =i c[eu sunt unealta.
 Unealt[chinuit[! unealt[de ocar[,
 C`nd eu cunosc prea bine iubirea c[-i amar[,
 M[mint pe mine]nsumi, doresc =i cred c-amorul
 Folos mi-aduce mie...

C[nd te-am v[zut, Verena...

C`nd te-am v[zut, Verena, atunci am zis]n sine-mi:
 Z[vor voi pune min\ii-mi, sim\irii mele lac[t,
 S[nu p[trund[dulce z`mbirea ta din treac[t
 Prin u=ile g`ndirii, c[mara tristei inemi.

C[ci nu voiam s[ard[pe-al patimilor rug
 Al g`ndurilor s`nge =i sufletu-n c`ntare-mi;
 +i nu voiam a vie\ii iluzie s-o sfaremi
 Cu ochii t[i de-un dulce, puternic vicle=ug

Te miri atunci, cr[ias[, c`nd tu z`mbe=ti, c[tac:
 Eu idolului m`ndru scot ochii bl`nzi de =erpe,
 La rodul gurii tale g`ndirile-mi sunt sterpe,
 De c[rnurile albe eu f[lcile-\i dezbrac.

+i pielea de deasupra =i buzele le tai.
 Hidoasa c[p[\in[de p[ru-i despoiat[,

Din s`nge =i din flegm[sc`rbos e]nchegat[.
O, ce r[mase-atuncea naintea min`ii-mi? Vai!

Nu-mi mrejuiai g`ndirea cu perii t[i cei de=i,
Nu-mi p[trundeai, tu idol,]n g`nd vrodinioar[;
Pentru c[por`i pe oase un obr[zar de cear[,
P[reai a fi-nceputul frumos al unui le=.

Oric`t fii ml[dioas[, oricum fie-al t[u port,
+i bl`nd[ca un]nger de-ai fi c`ntat]n psalme,
Sau dac[o heter[juc`nd b[teai din palme,
Priveam de o potriv[c-un rece ochi de mort.

De dulcea iscodire eu m[feream]n laturi.
]n veci c[tam]n suflet m`nia s-o]nt[rt,
Ca lumea =-a ei chipuri s[-mi par[vis de=ert
De muire=ti cuvinte =i lunecoase sfaturi.

U=or te biruie=te poftirea frumuse`ii,
Ziceam — =i o privire din arcul cel cu gene
Te-nva\[crud durerea fiin`ei p[m`ntene
+i-n inim[]ni bag[el viermele vie`ii.

Venin e s[rutarea p[g`nei z`ne Vineri,
Care arunc[-n inimi s[ge`ile-ndulcirii,
Dizb[rb[teaz[mintea cu v[lul am[girii —
Deci]n zadar `i-i gura frumoas[, ochii tineri.

Dec` t s[-ntind privirea-mi, ca m`ini f[r[de trup,
 S[caut cu ei dulcea a ochilor t[i vraj[,
 }n por`ile acestea mi-oi pune m`na straj[.
 De nu — atunci din frunte-mi mai bine s[mi-i rup.

Pierdut }n suferin`a...

Pierdut }n suferin`a nimicniciei mele,
 Ca frunza de pe ap[, ca fulgerul }n haos,
 M-am }nchinat ca magul la soare =i la stele
 S[-ng[duie intrarea-mi }n vecinul repaos;
 Nimic s[nu s-aud[de umbra vie`ii mele,
 S[trec ca o suflare, un sunet, o sc`nteie,
 Ca lacrima ce-o vars[zadarnic o femeie...
 Zadarnica mea minte de visuri e o schele.

C[ci ce-i poetu-n lume =i ast[zi ce-i poetul?
 La glasu-i singuratec s-asculte cine vra.
 Necunoscut strecoar[prin lume cu }ncetul
 +i nimene nu-ntreab[ce este sau era...
 O boab[e de spum[, un cre` de val, un nume,
 Ce timid se cuteaz[}n veacul cel de fier.
 Mai bine niciodat[el n-ar fi fost pe lume
 +i-n loc s[moar[ast[zi, mai bine murea ieri.

M-ai chinuit at`ta cu vorbe de iubire

M-ai chinuit at`ta cu vorbe de iubire,
 Cu s[rut[ri aprinse =i cu]mbr[\o=[ri!
 +tia[c-o m[iestrie ce nu am cunoscut-o
 Ca nervul cel din urm[]n mine s[-l treze=ti.
 Demonic-dureroas[era acea sim\ire —
 Dureri iar nu pl[cere a tale s[rut[ri...
 +i p`n-acum]mi pare c[tu e=ti un b[iat
 Ce-n haine de femeie =iret s-a]mbr[cat.

+i Dumnezeu te =tie... Tu ai un s`n frumos,
 Tu ai o gur[plin[=i ro=[voluptoas[;
 +i p[rul t[u cel negru]n unde de-abanos
 Ajunge p`n' la =ale]n unde luminoase;
 +i vorba ta e vie =i ochiul languos
 +i m`na ta cea fin[e dulce, m`ng`ioas[;
 +i totu=i mi se pare c[-n fire-\i e-o gre=eal[
 De umpli al meu suflet c-o boare de r[ceal[.

+i =tii, nefericito, c[ochiul r[u m-atrage
 Ca un magnet — =i totu=i]n tain[]l respinge.
 Credeam]nt`ia dat[c[te iubesc — dar simt
 C[s`ngele meu este du=man la al t[u s`nge.
 Ah! cine m-a pus oare s[-\i spun]ntr-un ceas r[u
 C[te iubesc... Iubirea de suflet nu te stinge
 Cum stinge-ast[sim\ire — ca =i o piaz[rea —
 Suflarea, mintea, pieptul, singur[tatea mea.

Dar am l[sat eu iute al fiin\ei tale cerc.
 Ca dintr-un somn magnetic eu m-am trezit]ndat[...

Prezen\ta ta vrodat[]n via\ta-mi n-am s[cerc —
 C[ci de o dureroas[be\ie m[]mbat[.
 Nu =tiu nici ce g`ndiri am, nu =tiu nici unde merg
 +i simt c[toat[firea]mi e]ntunecat[...
 Ai fi ucis =i capul =i inima din mine
 Dac[-n a tale la\uri eu m-a= fi prins mai bine.

Cuv`ntu-mi pentru tine nu avea]n\eles,
 Cuv`ntul t[u pe mine m[]nciuda ad`nc.
 Cu c`t-am[r[ciune]i r[spundeam ades,
 Cum]mi pl[cea]n suflet ca s[te fac s[pl`ngi
 +i printr-o nedreptate p[rea c[m[r[zibun
 Dac[din a mea cauz[pl`ngeai tu vre odat[.
 Ah! sufletele noastre nu sunt defel armonici
 +i sunt ca dou[note cu totul discordante...

Cu tine numa-n lume putere-a= f[r[mil[
 S[fiu... C[ci tu pe mine m-ai f[cut slab =i moale,
 Cu-a tale vorbe vane pierdut-am seri ori zile...
 M-ai speriat adesea cu-a tale g`nduri goale...
 Dar nici nu e=ti femeie... Un demon tu]mi pari,
 Ce-ascunde foc din Tartar =i-o c`mplit[r[ceal[.
 F[r' nici o armonie e toat[via\ta ta;
 Tu e=ti cumplit de bun[, cum e=ti cumplit de rea.

Cum mul\umesc eu soartei c[am sc[pat de tine,
 F[r-a comite, doamn[, p[catul mo=tenit.
 Azi iar[=i m[v[d singur =i fericit =i bine!
 Azi muza mea m[cat[cu ochiul lini=tit.
 Acele nop\i turbate de doruri =i suspine

S-au dus ca un vis negru, s[|batec =i ur`t!
 Azi iar[=i capu-n visuri eu]| cufund prin c[r\i
 +i]n t[cere umblu prin norii cei de=er\i.

+i]n fereastr[v`ntul cu degetele pare
 C[bate lin =i dulce =i v`j`ie]ncet;
 Urechea iar]mi sun[]n lini=te =i iar[
 Simt inima c[-mi bate de-un dor]nv[p[iet!
 }n minte mi se-adun[mii visuri z`mbitoare,
 C[ci nu te v[d pe tine, ce crud le-ai sp[riet
 Din tainica lor umbr[... +i sufletu-\i fierbinte
 Abia-mi mai e o slab[aducere aminte...

Pentru p[zirea auzului

Dac[auzi]n aer c`ntare dulce, veche,
 O taie chiar cu sila de la a ta ureche —
 C[ci c`ntecele-acestea te-nchin[desmierd[rii
 +i-\i leag[n[sim\irea pe undele uit[rii;
 Se vars[]nl[untru-\i a aerului miere
 Sl[b[nogindu-\i mintea =i m`ndra ei putere
 +i acea socoteal[m[rea\[-mb[rb[tat[
 A sufletului m`ndru o-ntunec[]ndat[.
 Prea dulce adormire]n aer curge miere
 +i inima-\i b[rbat[devine de miere,
 Iar mintea ta cu partea ei cea n[lucitoare
 Nu]nceteaz[-n forme a pl[m[di, u=oare,
 Acele chipuri m`ndre]n c`ntec]n\elese:
 Cu chipuri p[tima=e se umple ea adese.

C`nd c`nt[re\ii nu-i vezi =-a fi muieri se-nt`mpl[,
 Atunci se bate-n tremur s`ngele t[u sub t`mpl[
 +i-n primitorii creieri]ndat[el]ncheag[
 Poftite chipuri albe — femei cu firea drag[.
 Nu fluiera\i de-aceea urechea-n versul iambic:
 Picioru-u=or se mi=c[]n saltul ditirambic,
 F[r[de r`nduial[, =i dulce =i molatec,
 Ca ceara ea]\i face sufletul muieratec.
 De vrei s[scapi de ele, de-urmarea lor amar[,
 Astup-a ta ureche tu singur chiar — cu cear[.
 Nu spune-un basmu numai poetul cel vorbàre\
 De èroul Odissev cel mult me=te=ugare\
 +i-au astupat cu cear[urechea, s[se culce,
 La glasul de siren[adormitor de dulce,
 +-astfel putut-a numai corabia-i s-o poarte
 Pe l`ng[a lor ostrov aduc[tor de moarte;
 Dori paz[=i =ie, urechii,]n\eleptul,
 Cu g`ndul s[-i fereasc[=i inima =i pieptul.
 C[ci f[r' de r`nduial[e al femeii vers,
 Ca de pe-o tabl[g`ndul din minte \i l-a =ters:
 Te farmec[, urechii neav`nd]nv[litoare,
 Sirena desmierd[rii de moarte purt[toare.

Cu drept cuv`nt de-aceea se prih[nesc de carte
 Asirienii antichi din Asia departe,
 Ce nu se-mbat[]ns[nicic`nd cu dulce vin
 Ci cu c`nt[ri molateci, cu-al glasului suspin.
 Ei schilozesc b[ie\ii ca glasul s[-l sub\ie,
 Ca gura lor ca gura muierilor s[fie.
 P[reau c-a lor fiin\è sunt cu muieria gemeni,

C`ntau cu glasul dulce =i rug[tor asemeni.
 La c`nturi desfr`nate ei ascultau cu haz,
 Se]mb[tau de patimi, se]mbr[cau cu-atlaz
 +i numai]n odih[n[=i-n desf[t]ri de r`nd,
 Culca\i pe sub umbrare, tr[iau ei putrezind
 }n dulce lenevire =i nu erau destoinici
 S-asculte glasul aspru al tr`mbi\ei r[zboinici:
 Hr[nindu-=i n[lucirea cu g`nduri moi, b[ie\ii,
 S[par[c`nt[re\`e — c[le sunt c`nt[re\ii.

Cu cele-ndulcitoare a oamenilor glasuri,
 Cu zic[turi s-asam[n' =i glasul cel de pas[ri.
 Ba-mp[timit se poate s[fie omul oare
 Pentru jivine-adezea =i necuv`nt[toare.
 Onorie-mp[ratul mai mult iubea acu=a
 Dec`t cetatea Roma — pe Roma c[\elu=a.
 Mai mult dec`t pe oameni, inimi]mp[timite
 Iubesc flori, iubesc pas[ri cu penele-mpestrite.
 Sunt oameni cari vecinic cu oameni nu se-mpac.
 +i Xerxes se-ndr[ge=te mai iute de-un copac:
 Platanu-mpodobe=te el ca pre o mireas[
 +i sp`nzur[]n creng gherdamuri mult frumoas[;
 De ramuri el at`rn[cercei =i cu inele
 +i r[d[cina vezi-o]nfrumse\`nd br[\ele.
 +i v`rfu-ncununeaz[surguci]mp[r[te=ti
 [S[semene cu-o m`ndr[cr[ias[din pove=ti;
 +-astfel]mpodobindu-l, el r[d[cina-adap[
 Cu o mult pre\ioas[, mirositoare ap[.
 Spre a-=i p[zi mireasa de orice ochi obraznic,
 Str[jeri el pune-n poart[, epitrop pune paznic.

Iar despre-un alt se spune c[mult au]ndr[git
 P-un chip pe care singur cu m`na-i l-a cioplit:
 S[rut[, -mbr[\i=eaz[el propria f[ptur[
 +i l-ale ei genunche=-i d[sufletul pe gur[.
 El singur se jertfe=te.

Pierdut[pentru mine, z`mbind prin lume treci!

Pierdut[pentru mine, z`mbind prin lume treci
 +i eu s[-mi =tiu os`nda... sa te iubesc]n veci,
 }n veci dup-a ta umbr[eu bra\ele s[-ntind,
 De-a genelor mi=care n[dejdea s[mi-o prind,
 Z`mbirea gurei crude s[-mi fie al meu crez —
 Purt`nd]n suflet moarte, tu vesel sa m[vezi.

Fii binecuv`ntat[=i fericit[tu,
 Copil cu p[r de aur, ce mintea mi-o pierdu.
 Veninu-am[r[ciunii =i anii-mi pustii\i
 }n cump[n[u=ori-s pe l`ng-al t[capri\;
 +i-n a mea socotin\[m[simt at`t de mic —
 Tu e=ti odorul lumii =i eu m[simt nimic.

Da, da... numai natura dreptate are-n veci,
 Copil cu gur[cald[, cu mici picioare reci,
 C[ci ea-n]n\lepciune-i creeaz[-astfel de chip
 Pe l`ng[care toate sunt pleav[=i nisip.
 Ironic pare-a zice: nemernici r`m[tori,
 Visat-ai vreodat[asemenea comori?

Pe tine-apoi te-arat] n dreapta ei m`ndrie:
 Turb`nd de-mp[timire, murind de gelozie,
 Te v[d cum al t[u z`mbet voioas[multor d[rui,
 C[vesel[=i dulce vorbe=ti apoi oric[rui
 +i risipe=ti privirea-\i — c`nd eu pentr-un cuv`nt
 Din gura ta cea dulce, m-a= duce]n morm`nt.

At`ta de frumoas[... =i tot numai femeie?
 Ah, am crezut o clip[c[e=ti poate o zeie,
 Ca marmura de rece c[treci pe l`ng[oameni,
 Din fiin\`e muritoare nici uneia nu-i sameni,
 +atuncea, ca]n ceruri o steau[, s[te-ador —
 O, dulce chip de]nger =i totu=i muritor!

Da, muritor... blestemul al lumii acesteia:
 Crezi c[te-nchini la soare =ai adorat sc`nteia —
 Eu caut pe-n\`eleptul cel mai nebun — arate-mi
 O singur[femeie lipsit[ce-i de patemi
 +i eu... eu]l voi crede,]n stare tot s[cred:
 — Numai a ei f[ptur[de]nger dac-o v[d —

C[niciodat[buza n-atinse-o alt[buz[,
 C[niciodat[-urechea de-amor nu vru s-auz[,
 C[niciodat[ochii-i n-opri c-un bl`nd repaos
 Pe-o fa\ b[rb[teasc[... c[ea nu s-a daos
 }n g`ndu-i sau cu fapta]n r`ndul altei vie\i...
 Le cred, le cred pe toate... de ce nu mi-o spune\i?

Spune\i c[-i ca om[tul din proasp[t abia nins,
 Colanu-i nici o m`n[, ca noi, i l-a descins,

C[gura i-i fecioar[, c[ochiu-i e virgin
 +i m`na asta dulce, ca floarea cea de crin,
 C[nu a str`ns-o nimeni, c[n-a r[spuns cu str`ns —
 C[setea de iubire pe ea n-o au atins.

Dar vai, e *prea* frumoas[! Putut-a sta-mprotiv[
 — Pl[cerea-ademene=te, dorin\a-i guraliv[—
 Acelor vorbe calde, =optite cu durere,
 Ce aerul]l umplu =i inima de miere?
 Putut-a]mpotriva at`tora s[steie
 C`nd e a=a frumoas[, c`nd nu-i dec`t femeie?

Ca to\i s[fiu? ca d`n=ii s[fiu viclean f[\arnic?
 S[cump[r cu un z`mbet, un z`mbet iar zadarnic:
 Via\a adoratei =i ginga=ei copile
 S[o p[tez cu umbra pl[cerii unei zile
 +i s[iubesc ca d`n=ii... c`nd partea cea mai bun[
 Din inima-mi =i minte i-a ei pe totdeauna?

O, tu! tu dumnezeul =i via\a vie\ii mele,
 Prive=te-am[r[ciunea-mi =i spune, nu \i-i jele?
 Nici ast[zi al t[u suflet de mine nu se-ndur[?
 Via\a-mi se nutre=te din acea dulce gur[,
 De-un z`mbet, de o vorb[ce mi-o arunci de mil[—
 S[te iubesc at`ta nu e p[cat, copil[?

Pe maic[-mea s[rmana at`ta n-am iubit-o,
 +i totu=ii c`nd pe d`nsa cu \[rn[-a coperit-o,
 P[rea c[lumea-i neagr[, c[inima]mi crap[
 +i a= fi vrut cu d`nsa ca s[m[puie-n groap[...

C`nd clopotul sunat-au, pl`ngea a lui aram[
+i r[t[cit la minte strigam: unde e-ti, mam[?

Priveam]n fundul gropii =i lacrimi curgeau r`u
Din ochii mei nevrednici pe negrul ei sicriu;
Nu =tiam ce-i de mine =i cum pot s[r[m`n
}n lume-at`t de singur =i-at`ta de strein,
+i inima-mi se str`nse =i via\a-mi sta]n g`t —
Dar ca de-a ta iubire tot nu am pl`ns at`t.

O, demone, via\a-mi =i sufletu-mi de vrei,
De ce mai stai pe g`nduri, de ce nu mi le cei?
De ce m[-n=eal[ochiu-\i cu zarea-i, cu seninu-i,
De ce cu u=urin[, at`t, at`t m[chinui?
Ajung[-\i... m[omoar[mai bine... =i destul.
De vorbe =i de z`mbet s[nu mai fiu s[tul?

A mamei amintire eu unu-n stare-am fost
S[\i-o sacrific \ie =i sunt at`t de prost
}nc`t tot numai \ie via\a-\i mul\umesc,
}n dar parc[mi-ai da-o... =i parc[o primesc
Ca orbul, ca un c`ine, c[ci vezi]n stare sunt
Pe praful urmei tale cu fruntea la p[m`nt.

+i tu? }mi z`mbe=ti *mie*, cum altora z`mbe=ti,
Cum poate-ai spus-o altor tu-mi spui c[m[iube=ti —
+i eu? eu sunt ca al\ii? +i tu vezi =i]n mine
Pe-amantul unei zile, pe-un Don Juan, pe-un c`ine
Ce-i dai =i cu piciorul =i dup[ce-l desmierzi?
O, r`de-m[, o, casc[]n fa\[-mi...tu m[pierzi!

Cochet[, lunecoas[, lingu=itoare, rece —
 Cu via\a-mi sf[r`mat[ur`tul t[u petrece;
 +i s[te vezi privit[cu patim[, cu jind,
 S[vezi c[cel mai tare se face om de r`nd,
 Cu gura numai spum[se pleac[]n genunchi,
 — Priveli=tea aceasta te bucur[-n r[runchi —

S[-l vezi c[la picioare-\i se t`r`ie un vierme
 +i recea-\i ironie mai mult]nc[s[-l sferme.
 O, c`t de bine =tii tu natura ce a vrut
 C`nd a f[cut z[pad[=i diamant din lut,
 +tii ce voie=te d`nsa cu ochii-\i str[luci\i —
 Ea vrea prin o z`mbire s[fim neferic\i.

S[v[d a ta f[ptur[s[nu mai fi ajuns!
 Ce demon oare-n cale-\i m-a pus ca s[p[trunz —
 +i de sub frunte ochii mai bine i-a= fi rupt
 Dec`t s[sorb din ochii-\i veninul ce l-am supt,
 Dec`t s[fiu un preot la un astfel de cult,
 Mai bine-mi rupeam capul =a= fi pierit de mult!

+i totu=i, totu=i, scumpo... de nu te-a= fi v[zut,
 Au ast[bog[\ie de-amor a= fi avut?
 Durerea-mi este drag[, c[ci de la tine-mi vine
 +i]mi iubesc turbarea, c[ci te iubesc pe tine;
 Ur[=te-m[, prive=te la mine cu dispre\,
 S[te iubesc prin astea tu mai mult m[]nve\i.

Spune\i-mi cum c[fa\ a o masc[e de cear[
 +i mai mult o s[creasc[iubirea mea amar[!

C[-n lupanar v[zut-o-a\i juc`nd, b[t`nd din palme,
 +i o s[-mi par-un]nger,]n g`ndul lui cu psalme!
 Spune\i de ea tot r[ul de vre\i s[-nnebunesc:
 C[-i heter[, un monstru, c[-i Satan — o iubesc!

O, dulce]nger bl`nd...

O, dulce]nger bl`nd,
 Cu ochi uimi\i de mari,
 La ce mai reapari
 S[-ngreui al meu g`nd?
 P[rea c[te-am uitat,
 C[n-oi mai auzi
 C[-mi aminte=ti vo zi
 Din via\a mea de sat!

Mai po\i s[-\i aminte=ti
 Cum noi umblam descul\i
 +i tu steteai s-ascul\i
 Duiioasele-mi pove=ti?
 Spuneam cum au umblat
 Frumos fecior de crai
 }n lume nou[ai
 Iubita de-au aflat!

Ca =i c`nd te-ai mira,
 Tu ochii mari f[ceai,
 De=i m[pricepeai
 C-o spun]n pilda ta;

+apoi c`nd te rugam
 S[-mi spui de m[iube=ti
 Prindeai ca s[=opte=ti
 Cu buzele abia!

+i-mi r[spundeai cu dor:
 “Tu nu m[vei c[ta,
 }n veci r[m`n a ta
 C[ci drag]mi e=ti de mor...”
 Uita=i al t[u cuv`nt:
 Nu m-ai chemat s[viu
 Al[turea-n sicriu,
 La st`nga ta-n morm`nt!

Dar azi, c`nd se p[rea
 C[-n veci eu te-am uitat,
 Tu iar te-ai ar[tat
 Ca-n tinere\ea mea;
 Suflarea ta u=or
 Zburat-au r[corind
 +i re]ntinerind
 }nt`iul meu amor.

Mai tare s[-mi vorbe=ti:
 — De mine ce te temi? —
 S-aud cum lin m[chemi
 Acolo unde e=ti!
 Cur`nd, cur`nd =i eu
 }mi pare c-oi pleca
 Pe dulce urma ta,
 Iubit copilul meu!

Iar fa\ta ta e str[vezie

Iar fa\ta ta e str[vezie
 Ca suprafafa\albei ceri
 +i numai ochii mari sunt turburi
 De umbra negrelor dureri.

Tu, chip chinuitor de dulce,
 Tu, ideal]n ochii mei,
 Tu, ce femeie]ntre flori e=ti
 +-o dulce floare-ntre femei.

De-ai r[m`nea pe veci frumoas[,
 Precum te simt, precum te v[z,
 Ca-n p[rul t[u cel lung =i galben
 Eu flori de-a verii s[a=e!

Dar]n cur`nd =i nici o umbr[
 Din frumuse\ea ta n-a fi —
 Trei zile numai vei fi astfel
 Apoi... apoi vei putrezi.

P[m`nt nesim\itor =i rece,
 De ce iluziile sfermi?
 De ce ne-ar[]i c[adorar[m
 Un vas de lut, un sac de viermi?

Zadarnic =terge vremea...

Zadarnic =terge vremea a g`ndurilor urme!
 }n minte-mi e=ti s[pat[ca-n marmura cea rece,
 Uitarea m`n[-n noapte a visurilor turme
 +i toate trec ca v`ntul — dar chipul t[u nu trece.

}n veci noaptea =i ziua =optesc }n g`nd un nume,
 }n veci la pieptul bolnav eu bra`ele }mi str`ng,
 Te caut pretutindeni =i nu te aflu-n lume,
 Tu, chip frumos cu capul }ntors spre um[r st`ng.

Astfel }n veci }n minte-mi }ncremeni=i frumoas[
 +i v[d }n veci aieva divinul t[u profil.
 O, cum nu pot }n bra`e s[te omor pl`ng`nd,
 Tu, blond al vie`ii mele =i-al dragostei copil!

Zadarnic cat repaos pe perina cea moale,
 }mi pare c-a mea t`mpl[pe piatr[o am pus
 +i noaptea-ntreag[ochii-mi }n lacrimi se }neac[
 +i mintea mea }n noaptea de veci va fi apus.

Pe c[t mai am }n pieptu-mi un pic m[car de s`nge,
 }n inim[c`t fibra din urm[va tr[i,
 Avare, ele-n sine icoana ta vor str`nge,
 Cu d`nsa }mpreun[=i ele vor muri!

O, rai al tinere`ii-mi, din care stau gonit!
 Privesc cu jind la tine, asemeni lui Adam,
 Eu nu g`ndesc c-o clip[am fost =i fericit,
 Ci mor, mor de durerea c[-n bra`e nu te am.

O dat[te v[zusem

O dat[te v[zusem —
 +-am stat]nm[rmurit
 +i crud-a fost durerea
 Cu care te-am iubit.

Te v[d de-a doua oar[
 +i glasul t[u l-ascult —
 +i =tiu numai at`ta
 C[am tr[it prea mult.

Al anilor iubirei
 — }nveninat necaz
 E numai o p[rere
 Pe l`ng[cel de azi.

S[\in]nc[o dat[...

S[\in]nc[o dat[
 M`nu\ a ta la piept
 +i-n ochii t[i s[caut
 }ntreb[tor =i drept.

O str`ns-]mbr[\i=are
 — Vis dureros de foc —
 +-apoi s[plec]n lume,
 Copil f[r' de noroc.

S[nu se mai aleag[
 De via\a mea nimic,
 S[mor uitat de oameni —
 E soarta ce-mi prezic.

Venin =i farmec..

Venin =i farmec port]n suflet,
 Cu al t[u z`mbet trist m[pierzi,
 C[ci fermecat sunt de z`mbirea-\i
 +i-nveninat de ochii verzi.

+i nu-n\elegi c[-n al meu suflet
 Dureri de moarte tu ai pus —
 C`t de frumoas[e=ti pot spune,
 C`t te iubesc nu e de spus!

Cu penetul ca =ideful

Cu penetul ca sideful
 Str[luce=te-o porumbi\[,
 Cu c[p=orul sub arip[
 Adormit[sub o vi\.

+i t[cere e afar[.
 Lumineaz[aer, stele.
 Mut[-i noaptea — numai r`ul
 Se fr[m`nt[-n pietricele.

O strad[prea]ngust[

O strad[prea]ngust[
 P[rea c[se f[cea —
 +i case lungi =i negre
 Pe dou[p[r\i era.

Pe d`nsa nu luce=te
 Un singur felinar —
 Eu trec]ncet =i fluier
 }n suflet cu amar.

Deodat[simt]n urma-mi
 Venind, tiptil-tiptil,
 Pas sfiicios de fat[,
 U=or ca de copil.

+i simt cum c[de bra\u-mi
 Un bra\u u=or s-anin[—
 +i simt c[m`na-mi str`nge
 O m`n[dulce, fin[.

R[sun[miaz[noaptea
 Din turla neagr[, veche —
 Suntem at`t de singuri
 +i suntem o pereche.

C[ci tu e=ti, tu iubit[!
 +i am dorit, ah, c`t!
 S[fim odat[singuri
 +i iat[-ne-n sf`r=it!

Nici =tii, copil[dulce,
 C`te pe suflet am!
 De c`nd te]nt`lnir[
 Ochii mei, te iubeam;

Mi-erai at`t de drag[—
 Mi-era at`t de dor —
 }nc`t credeam adesea
 C[trebuie s[mor!

O,]n sf`r=it!... Copil[,
 +i ai venit — chiar tu!
 Am a=teptat norocul —
 Norocu-acesta *nu*

Cum dete preste mine?
 Cum de-ai g`ndit s[vii,
 S[simt suflarea-\i cald[
 D-urechea-mi c-apropii?

Tu m[prive=ti cu marii ochi...

Tu m[prive=ti cu marii ochi, cuminte;
 Te v[d mi=c`nd]ncet a tale buze,
 +optind ca-n vis la triste, dulci cuvinte.

Urechea mea p`nde=te s[le-auz[
 — Abia-n\elese, pline de-n\eles —
 Cum ascultau poe\ii vechi de muz[.

}n ochii t[i citeam at` t eres,
 At`ta dulce-a patimii durere,
 C[-n suflet toat[, toat-o am cules.

Vorbirea ta mi-i lamura de miere,
 }n ochii t[i de visuri e un haos,
 +i-at`t amor c-auzi p`n` =i-n t[cere.

Frumosul chip }n voluptos repaos
 P[truns-au trist =i dulce }n c`ntare-mi.
 Fiin`a ta g`ndirii-mi am adaos.

C[ci numai tu tr[ie=ti }n cugetare-mi.
 A ta-i via`a mea, al t[u poemul,
 Cum le inspiri tu po`i s[le =i sfaremi.

Nu crede tu c[eu sunt cuiva `emul
 C`nd c`ntul meu se-mbrac[fel de fel:
 Ici }n ter`ine suspin`nd, vedemu-l.

Dincolo el ofteaz[}n gazel,
 Acela=i e, de=i mereu se schimb[,
 De tine-i plin, de tine-mi zice el...

Alege forme dulci din orice limb[:
 Acuma-l vezi umbl`nd c[rare dreapt[,
 Acum pe-a lui Firdusi cale str`mb[.

Dar ori=ic`nd el alta nu a=teapt[
 Dec`t ca `ie, suflete, s[-`i plac[,
 Tu s[-l aprobi cu gura }n`leapt[.

}n mii costume astfel se]mbrac[,
 +i ca s-atrag[dulcea ta z`mbire
 Minuni, de vrei, s[rmanul o s[fac[...

+acuma-l vezi, cu-a lor ademenire
 L-au dus pe-al[turi dulcile ter`line,
 Uit`nd ce-a vrut s[-vi spuie-n aste =ire.

Au vrut s[-vi spuie c[e plin de tine,
 C[de-al t[u farmec ritmul s[u foie=te,
 C-a sale g`nduri de z`mbiri sunt pline

+astfel pe mine el m[st[p`ne=te...
 Adun[-n versuri ale mele zile
 +i-n strofe le-a legat gr[din[re=te,

}n poala ta zv`rlind aceste file.

Ter`line

Tinz`ndu-`i m`na o priveai cuminte,
 Mi=cai z`mbind a tale ro=ii buze,
 +optind]ncet, ca-n vis, la dulci cuvinte.

Urechea mea p`ndea s[le auz[
 — Abia-n`elese, pline de-n`eles —
 Cum ascultau poe`ii vechi de muz[.

+i-n ochii t[i citeam at` t eres,
 At` ta dulce-a patimii durere,
 C[-n al meu suflet toat-o am cules.

A vorbei tale lamur[de miere,
 Al g`ndurilor vis[torul haos,
 Al t[u sur`s precum =-a ta t[cere

+i chipul t[u]n voluptos repaos
 P[truns-au toate limpede-n c`ntare-mi,
 C`nd al t[u suflet mie l-ai adaos.

St[p`n[e=ti pe g`ndu-mi =i suflare-mi,
 +i-acesta c`nt, ce gata-acum vedemu-l,
 Tu po\i s[-l \ii =i numai tu s[-l sfaremi.

De-ng[dui tu ca eu s[-nchin poemul,
 Precum via\ a mea \i-am]nchinat-o,
 Dispre\ui hula ori=ic[rui `mul:

Prime=te-l dar c-un z`mbet — adorato!

Icoan[=i privaz

De vrei ca toat[lumea nebun[s[o faci,
]n catifea, copil[,]n negru s[te-mbraci —
 Ca marmura de alb[cu fa\ a ta r[sari,
]n bol\ile sub frunte lumin[ochii mari
 +i p[rul blond]n caier =i umeri de z[pad[—

În negru, gur[-dulce, frumos o s[-îi mai =ad[!

De vrei s[-mi placi tu mie, auzi? =i numai mie,

Atuncea tu Îmbrac[m[taș[viorie.

Ea-nvine\=te dulce, o umbr-abia u=or,

Un s`n curat ca ceara, obrazul z`mbitor

+i-îi d[un aer timid, suferitor, pl[p`nd,

Nem[rginit de ginga=, nem[rginit de bl`nd.

C`nd umbli, a ta hain[de tine se lipe=te,

Ci ginga=-ml[diuas[tu r`zi copil[re=te.

De =ezi cu capul m`ndru pe spate lin l[sat,

Tu pari sau fericit[, sau parc-ai triumfat...

Ciudat... Stau melancolic, greoi ca =i un trunchi,

C`nd vesel[îi-ai pune chiar talpa pe genunchi.

C[ci m[cunosc prea bine =i nu-mi vine s[cred

C[m[iube=ti pe mine tu, tu! ce eu te v[d

At`ta de frumoas[, at`t de r[pitoare,

At`t — cum nu mai este o alfa pe sub soare;

Îi ba`i tu joc de mine, cu ochii m[provoci

+i vrei cu al meu suflet tu numai s[te joci...

+-apoi... Merit eu oare mai mult de la un Înger

Dec`t de-a lui privire eu sufletu-mi s[-mi s`nger?

O, bate-îi joc, copil[, ucide-m[de vrei,

Z`mbirea gurii tale, un vis din ochii tai

Mai mult e pentru lume dec`t un trai de=ert...

+i Încheierea vie`ii-mi: pe tine s[te iert.

Ce sunt? Un suflet moale unit c-o minte slab[,

De care nime-n lume, ah, nimeni nu Întreb[.

+i am visat odat[s[fiu poet... Un vis

De=ert =i f[r[noim[ce merit-un sur`s

De crud[ironie... +i ce-am mai vrut s[fiu?
 Voit-am a mea limb[s[fie ca un r`u
 D-etern[m`ng`iere... =i bl`nd s[fie c`ntu-i.
 Acum... acum a visul v[d bine c[mi-l m`ntui.
 C[ci toat[poezia =i tot ce =tiu, ce pot,
 Nu poate s[descrie nici z`mbetu-`i]n tot.
 Te-am]ngropat]n suflet =i totu=i slabii crieri
 Nu pot s[te ajung[]n versuri =i descrieri.
 Frumse`a ta divin[, nemaig`ndit[, sf`nt[
 Ar fi cerut o arf[puternic[, ce-nc`nt[;
 Cu flori stereotipe, cu raze, diamante,
 Nu pot s[scriu frumse`a cea vrednic[de Dante.
 O, bate-`i joc de mine, pigmeu de=ert, nedemn,
 Ce am crezut o clip[de tine c[sunt demn.
 O, marmur[curat[, o,]nger, o, femeie,
 Eu s[te-ating pe tine cu-a patimei sc`nteie,
 Eu, eu s[fiu]n stare o clip[s[-mi]nchipui
 C-al meu e trupul dulce? c-a mele: fa`a-i, chipu-i...?
 Nebun ce sunt... Nu r`zi tu? O, r`zi de mine... R`zi.
 Pl`ng`nd cu-am[r]ciune, eu ochii s[-mi]nchiz,
 S[nu mai v[d nainte-mi acea frumoas[zeie,
 Cu capul ei de marmur' pe umeri de femeie...
 Astfel]mi trece via`a, astfel etern m[chinui
 +i niciodat[, Ana, nu m-a l[sat la s`nu-i,
 C[ci ea nu vrea iubire... vrea numai adorare...
 T`mpit s[-mi plec eu fruntea ca sclavul la picioare
 +i ea s[-mi spuie rece: "Monsieur, ce ai mai scris?"
 La glasu-i chiar ironic, s[fiu]n paradis,
 S[fiu prea, prea ferice, de-a vrea s[cate numa'
 Pe acest mizerabil, ce o prive=te-acuma.

Da, da! s[fiu ferice de-un z`mbet, de-un cuv`nt,
 C[ci z`mbetul mai mult e ca via\`a-mi pe p[m`nt.
 S[sim\`i cum c[natura]=i bate joc de noi:
 Ici-colo c`te-un geniu — =i preste tot gunoi.
 +i eu simt acest farmec =i-n sufletu-mi admir
 Cum admira cu ochii cei mari odat' Shakespeare.
 +i eu, eu sunt copilul nefericitei secte
 Cuprins de-ad`nca sete a formelor perfecte;
 Dar unde este d`nsul cu geniu-i de foc
 +i eu, fire hibrid[— copil f[r' de noroc!
 F[r' de noroc? De ce dar? Au nu sunt fericit
 C[-n calea mea o umbr[frumoas[s-au ivit?
 Nu mi-e destul-avere un z`mbet trec[tor,
 O vorb[aruncat[ironic — de amor?
 Comoar[nu-i destul[privirea, un cuv`nt,
 Ce via\`a-mi]nso\`i-va de-acum p`n-]n morm`nt?
 Sunt vrednic eu a cere — sunt demn s[am mai mult?
 A lumii hul[oare]n juru-mi n-o ascult?
 Putut-am eu cu lira str[bate sau trezi
 Nu secolul, ca al\`ii — un ceas m[car, o zi?
 Cuvinte prea frumoase le-am r`nduit =irag
 +i-am spus =i eu la lume ce-mi este scump sau drag...
 Aceasta e menirea unui poet]n lume?
 Pe valurile vremii, ca boabele de spume
 S[-n=ire-ale lui vorbe, s[spuie verzi =uscate
 Cum luna se ive=te, cum v`ntu-n codru bate?
 Dar oric`te ar scrie =i oric`te ar spune...
 C`mpii, p[dure, lanuri fac asta de minune,
 O fac cu mult mai bine de cum o spui]n vers.
 Natura-al[turat[cu-acel desemn prea =ters

Din lirica modern[— e mult, mult mai presus.
 O, trist[meserie, s[n-ai nimic de spus
 Dec` t pove=ti pe care Homer =i al[i autori
 Le spuser[mai bine de zeci de mii de ori.
 Da, soarele b[tr`nu-i, b[tr`n p[m`ntu-acuma:
 Pe g`ndurile noastre, pe suflet s-a prins bruma
 +i tineri numa-n s`nuri vedem frumse\ea vie,
 Dar g`ndul nostru-n cea\[n-o pune pe h`rtie...
 Suntem ca flori pripite, citim]n colbul =colii
 Pe c[r]i cu file unse, ce roase sunt de molii.
 Astfel cu me=te=uguri din minte-ne — un pir —
 Am vrea s[ias[rodii sau flori de trandafir.
]n capetele noastre de semne-s multe sume,
 Din mii de mii de vorbe consist-a noastr[lume,
 Acea=i lume str`mb[, ur`t[,]ntr-un chip
 Cu fraze-mpestr[at[, suflat[din nisip.
 Nu-i acea *alt*/lume, a geniului rod,
 C[reia lumea noastr[e numai un izvod...
 Frumoas[, ea cuprinde p[m`nt, oc`ean, cer
]n ochi la Calidasa, pe buza lui Omer?
 O, salahori ai penei, cu rime =i descrieri
 Noi abuz[m s[rmanii de m`na-ne de crieri...
 C[ci plumbu-n veci nu-i aur... =i-n noi se simte izul
 Acelei meserie ce-o-nlocuim cu scrisul...
]n loc s[m`nui plugul, sau teasla =i ciocanul,
 Cu aurul fals al vorbii spoiesc z[darnic banul
 Cel r[u al min'ii mele... =i vremea este vama
 Unde a mea via\[=i-a ar[ta arama.

“S[reproduci frumosul]n forme” ne]nve[i:
 De-aceea poezia-mi m[umple de dispre\...

Dator e-omul sa fie a veacului copil,
 Altfel ca la nevolnici el merit-un azil
 }ntr-un spital... Acolo c`rpeasc[cu minuni
 Pere`ii de chilie =i spun[la minciuni...
 Da! tic[los e omul n[scut]n alte vremi...
 Sincer,]i vine soartea s-o sudui, s-o blestemi:
 Bl[st[murile]nse=i poet te-arat[iar [=i,
 Al veacului de mijloc blestemul e tovar[=
 }ntre-un poet nemernic, ce vorbele]nnoad[
 Ca]n caden`\ rar[s[sune trist din coad[
 +i-ntre-ofi\erul \an\o= cu spada subsuoar[
 Alegere nu este, alegerea-i u=oar[.
 Pocnind]n a lui haine, el place la neveste,
 Fecioara-nfiorat[]=i zice: acesta este...
 Acesta da... Sim`ire tu ai =i este dreapt[.
 Nebuni suntem cu to`ii, natura-i]n\eleapt[—
 Un corp frumos =i neted te face s[iube=ti,
 }n bra\ul lui puternic tu sim\i c[-ntinere=ti,
 Doar nu e=ti tu, nebun[
 S-alegi]n locu-i, fat[, pe un]mpu=c[-n lun[,
 Pe-un om care st[noaptea =-a min`ii ad`ncime
 }n strofe o desface =i o a=eaz[-n rime...
 Soldatul spune glume u=oare — tu petreci...
 Pe c`nd poetul ginga=, cu mersul de culbeci,
 E timid, abia ochii la tine =i-i ridic[.
 El vorbe cump[ne=te, nu =tie ce s[-i zic[,
 Privindu-te cu jale, ofteaz[— un n[uc...
 +i zile-ntregi stau astfel]n jil\, =-apoi m[duc
 +i ani]ntregi putea-voi tot astfel ca s[=ez
 +i-n inima copilei defel nu-naintez.

Copil, copilul nu e? voie=te s[petreac[.
 Ce caut eu cu ochii-mi, cu-a lor privire seac[?
 Ce-i zic dumnezeire, =i]nger, stea =i zeie,
 C`nd ea este femeie, =i vrea a fi femeie?
 +i totu=i... Ah, odat[, mi-a spus cu vorbe dulci;
 — A= vrea pe bra\, aicea, tu capul t[u s[-l culci,
 S[m`ng`i a ta frunte, nefericit copil!
 Acest cuv`nt, divino, mai zi-l o dat[, zi-l.
 Vezi tu,]nchipuirea]n veci]mi e tovar[=
 Un vis, ca o poveste,]n veci revine iar[=
 S-ajung o zi]n care,]n str`mta mea chilie,
 Tu s[domne=ti ca fiic[, st[p`n[=i so`ie
 +i-n ore de durere, c`nd g`ndul mi-a fi ve=tet
 S[simt cum dulcea-`i m`n[se las[pe-al meu cre=tet,
 +-atunci ridic`nd capul, d`nd ochii-mi peste spate,
 S[v[d, ah, p[m`nteasca-mi, duioasa-mi zeitate...
 Fugi, fugi! Ce te a=teapt[cu mine]ntr-un veac,
 }n care poezie =i visuri sunt un fleac:
 Nu te]ndemn eu]nsu=i ca s[-mi urmezi]n cale,
 S[fiu nemernic martor nefericirii tale.
 Dec`t s[scriu la versuri, mai bine-a= bate toba:
 Cu rime =i cu strofe nu se-nc[lze=te soba.
 Chiar inima-mi de-a= da-o s[bei dintr-`nsa s`nge:
 Nevoia este ghea\ a ce-amoru-n grab[-l stinge.

.....

Vis`nd astfel ia sama cu mine c[petreci,
 Copil cu gur[cald[, cu picioru=e reci.
 Te-apropii, m[-ntrebi dulce: cum nu te curtenesc?

O vorb[-ai vrea]n fine s-auzi cum o rostesc...
 De-un ceas tu ca=ti]n fa\ a-mi — acuma-ns[dore=ti,
 Drept pre\, s[-\i spun amoru-mi]n versuri fran\uze=ti.
 Idee! +i de bra\u-mi at`rni dulcele-\i bra\
 }ntorc spre tine capul, privesc f[r[de sa\
 Cu gura de-al t[u um[r]ncet =i trist =optesc:
 — E=ti prea frumoas[, Doamn[, =i prea mult te iubesc!

Cu g`nduri =i cu imagini

Cu g`nduri =i cu imagini
 }nnegrit-am multe pagini:
 +-ale c[r\ii, =-ale vie\ii,
 Chiar din zorii tinere\ii.

Nu urma\i g`ndirii mele:
 C[ci noianu-i de gre=ele,
 Urm[rind prin]ntuneric
 Visul vie\ii-mi cel chimeric.

Neav`nd]nv[\ =i norm[,
 Fantazia f[r[form[
 R[t[ci-a, vai! cu mersul:
 Negru-i g`ndul, =chiop e viersul.

+i idei, ce altfel]mple,
 Ard]n frunte, bat sub t`mple:
 Eu le-am dat]mbr[c[minte
 Prea bogat[, f[r[minte.

Ele sam[n[, hibride,
 Egiptenei piramide:
 Un morm`nt de piatr-}n munte
 Cu icoanele c[runte,

+i de sfinxuri lungi alee,
 Monoli`i =i propilee,
 Fac s[crezi c[dup[poart[
 Zace-o-ntreag[\ar[moart[.

Intri-nuntru, sui pe treapt[,
 Nici nu =tii ce te a=teapt[.
 C`nd acolo! sub o fact[
 Doarme-un singur rege-n racl[.

Vis

Ce vis ciudat avui, dar visuri
 Sunt ale somnului f[pturi:
 A nop`ii minte le scorne=te,
 Le spun a nop`ii negre guri

Pluteam pe-un r`u. Sclipiri bolnave
 Fantastic trec din val }n val,
 }n urm[-mi noaptea de dumbrave,
 Nainte-mi domul cel regal.

C[ci pe o insul[}n farmec
 Se nal\[- negre, sfinte bol`i,

+i luna murii lungi albe=te,
Cu umbr[umple orice col\.

M[urc pe sc[ri, intru-nl[untru,
T[cere-ad`nc[l-al meu pas.
Prin]ntuneric v[d]nalte
Chipuri de sfîn\i p-iconostas.

Sub bolta mare doar str[luce
Un singur s`mbure de foc;
}n dreptul lui s-arât-o cruce
+i-ntunecime-n orice loc.

Acum de sus din cor apas[
Un c`ntec trist pe murii reci
Ca o cer=ire t`nguioas[
Pentru repaosul de veci.

Prin tristul zgomot se arât[,
}ncet, sub v[l, un chip ca-n somn,
Cu o f[clie-n m`na-i slab[—
}n alb[mantie de domn.

+i ochii mei]n cap]nghea\
+i spaima-mi sac[glasul meu.
Eu]i rup v[lul de pe fa\
Tresar —]ncremenesc — sunt eu.

.

De-atunci, ca-n somn eu umblu ziua
 +i uit ce spun adeseori;
 +optesc cuvinte ne'n\elese
 +i parc-a=tept ceva — s[mor?

Eu nu cred nici]n Iehova

Eu nu cred nici]n Iehova,
 Nici]n Buddha-Sakya-Muni,
 Nici]n via\[, nici]n moarte,
 Nici]n stingere ca unii.

Visuri sunt =i unul =-altul,
 +i totuna mi-este mie
 De-oi tr[i]n veci pe lume,
 De-oi muri]n vecinicie.

Toate-aceste taine sfinte
 — Pentru om fr`nturi de limb[—
]n zadar g`nde=ti, c[ci g`ndul,
 Z[u, nimic]n lume schimb[.

+i fiindc[]n nimica
 Eu nu cred — o, da\i-mi pace!
 Fac astfel cum mie-mi pare
 +i face\i precum v[place.

Nu m[-nc`nta\i nici cu clasici,
 Nici cu stil curat =i antic —
 Toate-mi sunt de o potriv[,
 Eu r[m`n ce-am fost: romantic.

Mure-anu

(Mure-anu singur]ntr-o p[dure. Pe o multe de deal o biseric[veche c-un turn de piatr[. Noapte, lun[. Orologiul bisericii bate miezul nop\ii.)

MURE+ANU

]n turnul vechi de piatr[cu inima de-aram[
 Se zbate miaz[noaptea... iar prin a lumii vam[
 Nici suflute nu intr[, nici suflute nu ies;
 +i somnul, frate-al mor\ii, cu ochii plini d-eres,
 Prin r`gia g`ndirii ne'nfiin\ate trece
 +i moaie-n lac de visuri aripa lui cea rece;
 Cu g`nd f[r' de fiin\[a lumii frunte-atinge —
]n minte fericirea, mizeria i-o stinge.
 C`nd totul doarme-n zvonul izvorului de pace
 Un ochi e treaz]n noapte, o inim[nu tace:
 +i azi]ndrept acelea=i crude-ntreb[ri la soarte
 +i-asam[n]ntreolalt[via\[=i cu moarte...
 +i-n cump[na g`ndirii-mi nimica nu se schimb[.
 C[ci]ntre am`ndou[st[neclintita limb[.
 De mult a lumii vorbe eu nu le mai ascult,
 Nimic e pentru mine, ce pentru ea e mult.
 Viitorul un trecut mi-i pe care-l v[d]ntors.
 Acela=i =ir de patimi s-a tors =i s-a retors

De m`inile uscate a vremii-mb[tr`nite...
 +i clare-s pentru mine enigmele-nc`lcite...
 Nu-ntreb de ce]n lume nu ni e dat de soarte
 Noroc far' de durere, via\[f[r' de moarte.
 Am pus de mult deoparte acele roase c[r'i
 Ce spun c-a vie\ii file au ve=nic dou[p[r\i,
 C[f[r' de patimi nu e nici ochiul cel mai vesel —
 Acest noian g`ndirea-mi]n sama altor lese-l;
 Nimic]n lumea asta cu ele nu se schimb[—
 Cu dezleg[ri ciudate =i cu fr`nturi de limb[
 Ocupe-se copiii... Eu pun o]ntrebare
 Nu nou[,]ns[dreapt[, nu liber[, mai mare.

Via\ a, moartea noastr[noi le \inem]n m`ini,
 Pe ele deopotriv[noi ne sim\im st[p`ni —
 O cup[cu otrav[, un glonte, un pumnar
 Ne scap[deopotriv[de-al vie\ii lung amar.
 Nu cer de fericire]n lume s[am parte,
 C[ci fericiri a lumii,]nchipuiri de=arte!
 Via\ a noastr[]ns[, oric`t de neagr[fie,
 Ea]mpline=te oare]n lume vreo solie?
 E scop]n via\ a noastr[— vreun scop al m`ntuirii?
 Ne-njunghiem fiin\ a pe-altarul omenirii?
 A g`ndului lucire, a inimii b[taie
 Ridic[un gr[unte din sarcina greoaie
 Mizeriei comune? Tr[ind cu doru-n s`n
 Pe altu-n ast[lume]l doare mai pu\in?
 De]i jertfe=ti via\ a, tu, pentru un popor,
 Au sarcina vie\ii purta=va mai u=or?
 A tale lacrimi crude, a tale crude chinuri

}i schimb[poate-n tain[prescrisele destinuri?
 Ai tu vreo \int[-n lume — amara ta suflare
 Au face-l-va pe d`nsul — de nu ferice — mare?
 O, eu nu cer norocul, dar cer s[m[]nve\i
 Ca via\a-mi pre\ s[aib[=i moartea-mi s-aib[pre\
 S[nu zic despre mine ce despre om s-a zis:
 C[-i visul unei umbre =i umbra unui vis!...
 Bolnav]n al meu suflet, cu inima bolnav[,
 Eu scormonesc]n minte-mi a g`ndurilor lav[,
 }nchin a mea via\[la sc`rb[=i-ntristare
 +i-mi t`r`i printre anii-mi nefasta ar[tare...
 — Prea bun pentru-a fi mare, prea m`ndru spre-a fi mic —
 Via\a-mi, cum o duce tot omul de nimic,
 Supus doar ca neal\ii la suferin\e grele,
 Unind cu ele =tirea nimicniciei mele.
 O, p`rghie a lumii, ce torci al vremii fir
 Te chem cu desperare]n pieptu-mi — cu delir,
 R[spunde-mi cine-i suflet al lumii? Dumnezeu?
 Orbirea? nep[sarea? e binele — e r[ul?
 Tu taci!... =i piatra tace... =i tu e=ti piatr[... Bine,
 Mi-oi chinui dar mintea — s[r[spund pentru tine.
 Orbirea? nep[sarea?... Nevinovat-orbire
 C`t de frumos =i-anume tocmit-a a lui fire!
 Creat-a lupul aprig el pentru mielul bl`nd,
 Carne cu ochi creat-a el pentru cel fl[m`nd,
 Natura-i fericire =i ve=nic e]n pace —
 +i leul =i cu taurul de mult stau s[se=mpace —
 Iar omul, ce-i f[ptur[aleas[, are-anume
 Un creier =i un suflet — pentru dureri]n lume;
 Ce simpl[nep[sare, nevinovat-orbire,

Concordie etern[, un rai de fericire. —

Dar nu — ce zic? Tu blastemi, poete... Cat[bine,

C[ci lumea e creat[anume pentru bine.

N-o spun aceasta popii =i c[r\ile lor vechi,

De mii de ani nu sun[legenda]n urechi?

Nu vezi tu c[virtutea g[se=te-a ei r[splat[,

R[splat[ce de oameni =i cer e-nvidiat[?

R[splat[prea frumoas[: un giulgi =i patru sc`nduri.

|i-e]ndem`n[-n 'nuntru, =i scapi de multe g`nduri,

De g`nduri f[r[noim[... Pentru a=a comoar[

Treci]nsetat pe l`ng[a vie\ii dulci izvoar[...]

+i-atunci... atuncea popii vorbit-au foarte drept:

De=ert[ciuni sunt toate, c`nd moartea \i-i]n piept.

Dar s[vedem acuma]n lungi secolii t[i

Ce crud[r[spl[tire p[strat-ai celor r[i?]

Omoar[fericirea unui popor, i-alung[

A veacurilor pace pe vreme]ndelung[

+i e=ti erou... Fii m`ndru,]nchipuit, dar cat[

Ca nimeni s[ating[fiin\ a]ng`mfat[,

Atunci ai sim\ de-onoare. Dispre\uie=te via\ a,

]nclin[-te de sara =i p`n[diminea\ a,

Trufa=ule obscure — te crede sf`nt =i-ales,

Un om din alt[carne f[cut — =i cu eres

Poporul se-nchina=va chiar la a tale oase.

]nvie, m[gule=te tu patimi du=m[noase,

Invidia =i ura boteaz[-le virtu\i,

Nume=te brav pe g`de, iste\i pe cei astu\i,

Din patimi a mul\imii f[scar[de m[rire

+i te-or urma cu to\ii]n vecinic[orbire.

C-o fraz[lingu=e=te de=ert[ciunea lor,

Din risipite roiuri atunci faci un popor.
 Fii dinainte sigur, la rele el urma-va,
 Cu s`nge =i cenu=e p[m`ntul pres[ra-va.
 Fere=te-te de una... S[te fereasc[ceriul
 Ca-ntr-un moment de-uitare sa li spui adev[rul...
 Te-or r[stigni pe cruce, te-or huidui cu pietre,
 Vor risipi cenu=a iubitei tale vetre,
 +i te vei stinge mizer... de nimenea jelit...

Nu vezi ce drept e astfel? Ce bine e-mp[r`it
 P[m`ntul? — Pro=ti de-o parte, de alta cei =ire`i.
 +i patimilor rele ace=tiia dau pre`...
 Nu merit[n[t`ngii s[fie stap`ni,
 Sau pentru o *idee* s[fie ei jertfi?
 Mai de dorit ce soarte pot ei s[aiba-n lume
 Dec`t s[-i duc[-n lupte un mare, un sf`nt *nume`*
 Un *nume`* Ce-i mai mare dec`t un nume oare?
 Pentru-un astfel de lucru se junghie popoare.
 }n m`n[de vei prinde-a istoriilor carte,
 }n ea atunci vedea-vei un falnic op de arte,
 Vedea-vei cum sub ochii-`i }n plin se desf[=oar[
 Tot patime de laud[; c[vremea se m[soar[
 Dup[a r[ut[`ii p[=ire... R[u =i ur[
 Dac[nu sunt, nu este istorie. Sperjur[,
 Invidioas[, crud[, de s`nge }nsetat[
 E omenirea-ntreag[... o ras[blestemat[,
 F[cut[numai bine spre-a st[p`ni p[m`ntul...
 C[ci r[ut[`ii sale }i datore=te-av`ntul
 Ce l-a luat pe scara fiin`elor naturei.
 Aceasta este taina }n sufletul f[pturei...
 Ce plan ad`nc!... ce minte! ce ochi e colo sus!

Cum]n s[m`n\ a dulce a patimei a pus
 Puterea de via\ [... Astfel frumosul plan
 Un an de]l descarc[, l-]ncarc[iar alt an
 Spre vecinic[-mplinire... +i]n ureche-mi bate:

Ca s`mburele lumii, e-teerna r[utate !!

C`nta\i-o dar, popoar[!]]n glasu-ad`nc al stranei
 Voi mesteca legenda cea vechie a Satanei.

O, Satan! geniu m`ndru, etern, al desper[rii,
 Cu geam[tul t[u aspru ca murmurele m[rii...

Pricep acum z`mbirea ta trist[, vorb-amar[:

“C[tot ce e]n lume e vrednic ca s[piar[...”

Tu ai smuncit infernul ca s[-l arunci]n stele,

Cu c`rduri uria=e te-ai]n[\at, rebele,

Ai scos din r[d[cine marea s-o-mpro=ti]n soare,

Ai vrut s-arunci]n haos sistemele solare...

+tia] c[r[utatea etern[-n ceruri tron[,

C[secole n[t`nge cu spaim[o-ncoron[!

O, de-a= vedea furtuna c[stelele desprinde,

C[-n cer talazuri nalte de negur[]ntinde,

C[prin acele neguri demoni-n stoluri zboar[

+i lumea din ad`ncuri o scutur[u=oar[

Ca pleava... Cerul cu sorii lui decade,

T`r`nd cu sine timpul cu miile-i decade,

Se-nmorm`nteaz[-n haos]ntins f[r[de fine,

C[z`nd negre =i stinse surpatele lumine.

Neantul se]ntinde

Pe spa\iuri de=erte, pe lumile murinde.

V[z`ndu-te strigare-a= de-un dor nebun cuprins:

“M[rire \ie, Satan, de trei ori ai]nvins!

Atuncea m[prime=te prin]ngerii pieirei,

M[-nva\ [=i pe mine cuv`ntul nimicirei
 Ad`nc, demonic, rece. | i-o jur — ast [=tiin\
 Eu a= striga-o-n lume c-o crunt [u=urin\
 Atunci negre=te, soare... Atunci s [tremuri, cer...
 Atuncea saluta-voi eternul adev[r...
 +i liber, mare, m`ndru prin condamnarea lui,
 A cerurilor scar []n zbor am s [o sui...
 S [strig cu r [zbunarea pe buze-n lumi de=arte:
 Te blest [m, c [ci]n lume de via\
 (Fulgere)

“O, fulger [-m [numai... o, joac [comedie,
 Comediant b [tr`ne cu glas de vijelie!
 Nu vezi c [nu po\i face tu vun mai mare bine
 Dec`t pe vecinicie s [m [omori pe mine?
 Au crezi tu c [eu tremur, dar vezi — mai cred]n moarte —
 Ai fi prea bl`nd s [ai tu]n m`n [-\i ast [soarte,
 A= r`de-atunci de via\
 A= omor]]n mine o sut [de vie\i
 Muncind]n mine]nsumi al firei orice nerv,
 Pieirea cea etern []n pieptu-mi s [o serv...
 Dar, vai, tu =tii prea bine c [n-am s [mor pe veci —
 C [vis e a ta moarte cu slabe m`ini =i reci,
 La sor\i va pune iar [=i prin lumile din ceri
 Durerea mea cumplit [— un vecinic Ahasver —
 Ca cu acela=i suflet din nou s [reapar [
 Migra\iei eterne unealt [de ocar[...
 Puternice, b [tr`ne, gigante — un pitic,
 C [ci tu nu e=ti]n stare s [nimice=ti nimic.”

(El cade obosit pe un trunchi vechi =i=i acoper [ochii cu m`na.

S-aude o muzic [dulce.)

VISURILE

(Sopran)

Somn,
 Tu al nop\ilor domn!
 Ne d[prin a g`ndului cea\
 Via\.

Vezi,
 Noi suntem tot tineri =i trezi,
 Zidim]ntr-o clip[din spume
 O lume.

Lac,
 Pe care]n c`nt se desfac
 Cu dulci =i armonice glasuri
 Talazuri.

+tim
 Pustiul sub ochi s[-l l[\im,
 Mai este vreo m`n[m[iastr[
 C-a noastr[?

Vin'
 +i d[-ni porunca ta lin,
 Urma-vom fantastice planuri
 Prin ramuri!

SOMNUL

(Basso)

Sun[v`nt prin frunzele uscate,
 Lun[, treci prin v`rfuri de copaci,
 Tu, izvor]ntunecate,
 }ntr-un c`ntec glasu-`i s[-l desfaci.

Lun[! Sor[! pe-a lui frunte
 Stai =i farmec[g`ndirea,
 S[tr[iasc[-n vremi c[runte
 +i s[-i uite toat[firea.

Du-l pe \[rmul vechi al m[rii,
 F[-l c[lug[r trist =i slab,
 }l]nchin[lin uit[rii,
 D[vie`ii alt prohab,
 Du-te! Du-te!

V~NTUL

(Bariton)

 Pl`ng,
 Fr`ng
 Crengi uscate;
 Trec,
 Plec
 Ramuri;
 Bat]n geamuri
 Cu-a mea m`n[fermecat[.

Eu m[uit printre ferestre
 Cum]nconjur oameni masa
 +i cu degete m[iestre
 Eu le spariu toat[casa:

C`nd ca lupul urlu jalnic,
 C`nd ca m`\a-ncet eu miaun
 +i trezesc din vis motanul
 Care toarce sub un scaun.

Sunt

V`nt,

Pl`ng,

Fr`ng

Sperios vo creang-uscat[.

IZVORUL

(*Tenor*)

Izvor

Din munte cobor,

C`nd v`ntul vo ramur[farm[

Fac larm[!

(*Cerul se coboar[. Armonie. Schimbare.*)

SCENA I

Sara. Furtun[.

MURE+ANU

(*singur*)

Cum norii strig[jalnic =i marea sparge piatr[
 +i tunete b[tr`ne pe-a cerurilor vatr[

Pocnesc cu-a lor ciocane, mo=negi =i falnici fauri,
 Ei f[uresc furtunei coroana ei de aur...
 Se zv`rcole]n valuri marea cea sur[-n veci
 +i]n de st`nci schelete, b[tr`ne, slabe, seci,
 Ea aiurind love=te.

Colo =i-nal\[sur

Castelul lung =i rece fantasticul lui mur.
 L-a fulgerelor fug[se vad bol`ile sparte,
 Iluminate g[uri pe genera\ii moarte...
 Ah,]n fereasta veche apare-ades, ades,
 Un]nger, o femeie cu chip a=a ales!
 Dar cine-i ea? Ce vine, ce caut[-n castel
 C`nd marea]=i r[stoarn[sufletul ei rebel
 +i printre st`nci de piatr[se scutur[de spume
 +i mi=c[-nfuriat[a valurilor lume...

(Un chip s-arat[-n castel.)

+i-n noaptea care url[cu surda ei ureche,
 Prive=te ca o lun[din zidurile veche?
 E ca =i c`nd r[sare]n jur]ntunecat[
 De-a murilor colosuri, prin care se arat[
 Zogr[vind dulce, trista, sura lor m[re\ie.
 Coboar[din ruine c[ci m[]nchin eu, \ie!
 Din crengi de g`nduri negre o floare se desprinde —
 Prime=te-o: e iubirea-mi, =i inima-mi \i-o-ntinde.
 Cobori din]n[]ime: te-ador, te rog, te-invoc
 Cu p[ru-n flori albastre, pe frunte-o stea de foc.

(Chipul dispare.)

O, stai! o, vino scump[, ca fruntea s[-\i desmierd
 +i-n ochii mari alba=tri fiin\ a s[mi-o pierd...

Te-ai dus! te-ai dus! o, mare,]nghite-m[, m[sfarm[,
 }mi am[ge=te mintea cu-a valurilor larm[.

(El se urc[]n luntre =i]i d[drumul pe mare.)

Se-nsemin[. S-aude glas de corn.

REGELE SOMN

R[sun[corn de aur =i umple noaptea clar[
 Cu chipuri r[t[cite din lumea solitar[
 A codrilor...]n c`rduri veni\i, genii =[galnici,
 Ce-acum umple\i p[m`ntul cu sunetele jalnici,
 Acum ascun=i]n umbr[sau tupila\i sub foaie,
 Pi=ca\i picioarele-albe a fetelor b[laie,
 +i zimbrii z`nei Dochii, pe frun\i cu stem[mare,
 +i voi, cai albi ai m[rii, cu coame de ninsoare...
 }nvie codru! Duhuri cu suflet de miresme,
 Zbura\i prin crengre negre ca str[vezie iesme,
 Cu sunetul de pasuri s-aduc[pasul num[,
 Pe corpuri albe hain[de diamantin[brum[
 S[sc`nteie]n umbr[, s[sp`nzure feeric —
 Trece\i]ncet prin aer c[lc`nd pe]ntuneric.

(El se uit[pe mare.)

Din insule bogate sf`=iind apa iese
 O luntre cu v`ntrale ce sp`nzur[sumese.
 Se leag[n' vis[torii copaci de chiparos
 Cu frunza lor cea neagr[uit`ndu-se]n jos
 }n ape... Iar prin crengre de-un verde-ad`nc de jale
 Se-oglund[-n apa-albastr[de aur portocale,
 +i parc[glas de clopot]nfioreaz[sara;
 Pe-a st`ncilor lungi col\uri apusul se coboar[,

Stau aurite-n aer... =i-a serii rumenire
 Se-apeac [=i-nro=e=te a m[r]ii]ncre\ire
 +i insulele m`ndre =i de dumbrave pline
 Par sarcofage nalte plutind pe-unde senine,
 Acoperite numai cu flori =i cu poiene
 Urie=e=ti... Acuma se-nchid a serei gene,
 Apele devin sure... =i-n bl`nda lor c`ntare
 Dispar ca sarcofage insulele]n mare.

.
 Ce loc! B[tr`ne st`nce ridic-a lor schelete
 De piatr[, ce de valuri =i v`ntu-s sf`iete;
 Un templu]n ruin[de ap[]necat
 Pe jum[tate... St`lpii =i murul f[r`mat
 Stau]n cur`nd s[cad[... +i]n ast[ruin[
 Prin scorburi de perete,]n neagr[vizuin[,
 Tr[ie=te-acest c[lug[r... Apari, tu, lun[, -n cer
 +i f[din vis via\[, din umbre adev[r!

(Luna apare.)

UNDELE

(c`nt)

Noi, undele cre\e,
 Venim, venim,
 }n st`nci m[re\e
 Izbim, izbim.

+i-a noastr[suflare
 E v`nt! e v`nt!

Dar na=tem pe mare
 Un c`nt, un c`nt.

DELFINUL

(Se arat[din ap[un t`n[r frumos.)

Ondin[,
 Cu ochi de albastr[lumin[,
 Cu p[rul t[u lung, un tezaur
 De aur.

Tu, prad[
 Cu piep\ii t[i dulci de z[pad[,
 Te-oi prinde pe mare vreodat[,
 +ireat[!

Atunce
 Sim\i-vei duioasele munce,
 Cu care-al meu suflet]n flam[
 Te cheam[.

ONDINA

Delfine,
 Tu crainic al m[rri regine,
 De-ai fi credincios, cu iubire,
 Un mire;

Voioas[
 Urmare-a= privirea-\i frumoas[,
 |i-a= da s`nul alb de z[pad[
 Ca prad[.

DELFINUL

Ondin[,
 Tu dulce copil[, o, vin[,
 Nu vezi c[Delfinul t[u moare
 }n mare?

ONDINA

Vedea-vom!
 S[c`nte Sirena ruga-vom,
 De nu vei iubi-o —]mi fur[
 O gur[!

Atunce
 O und[]n bra\`e-\`i m-arunce,
 C[ci =tiu a iubi eu prea bine,
 Delfine.

Ascult[!
 De vreme-ndelung[=i mult[
 }n sufletul meu eu te-am str`ns —
 M-ai]nvins.

AM~NDOI

Tu, ce e-ti zeilor suror[gemene,
 Cu linul pas,
 Nu are nimene un c`nt s[semene
 Cu al t[u glas.

Spune-ne c`ntecul ce-n nop\`i lunatice
 Adese-]l c`n\`i,

C`nd luna tremur[prin ce\i apatice,
Prin codri sfin\i.

SIRENA

Vin', iubite! Cungiura-voi
Cu-al meu bra\ al t[u grumaz
+i lipi-voi a mea fa\
De-arz[torul t[u obraz.

Vin', iubite, multe nume
M`ng`ioase]i p[strez,
Visul vie\ii mele este
Tu ferice s[te vezi.

De ce-ntorci tu ochii-n laturi
De cuv`ntul meu gonit?
Nici visezi c`t po\i]n lume
Tu s[fii de fericit.

Zi =i noapte st[la tine
Al meu g`nd nem`ng`iet,
C[ci tot sufletu-mi te cere
+i]n g`nd te chem]ncet.

Vino, vino, mult iubite,
Pe-al meu s`n s[te desmierd
+i]n ochii t[i cei negri
Eu privirea s[mi-o pierd.

S[-mi pun gura la ureche
+i s[-\i spun c[te iubesc,

C[de drag ce-mi e=ti, copile,
Eu din ochi te pr[p]desc.

(*Ondina* =i-a l[sat vis[toare capul pe spate, pe um[rul lui Delfin, care o s[rut[.]

REGELE SOMN

A m[r]ii unde-albastre alunec[-nspumate
+i fulger[-n caden\[... O, dulce voluptate
A nop[i]-ad`nci... Acuma v[d luntrea de departe
Cum cu-al ei plisc]n brazde de unde le]mparte.
C[lug[ru-i... }n manta-i]nf[=urat visaz[,
Al valurilor zgomot `=nind]l saluteaz[
+i lebede-argintoase pe planul m[r]ii-l trag
— Pe frunte-i e-mpletit[o ramur[de fag —
Plutind cu repejune sub palida lumin[
A lunei... pe-nmiirea a undelor senin[.
Se pare cum c[este al m[r]ii Dumnezeu,
Bl`nd]ng`nat de lebezi]n m`ndrul visul s[u.
Din insulele sfinte str[bat c`nt[ri ferice,
Noroc =i desperare le v[d unite-aice...
Acum pe-un stan de piatr[din luntre el coboar[
+i barba lui cea alb[pe piept se desf[=oar[
+i-n dou[despicat[de v`nt e r[scolit[...

S-aude glasul

C{ LUG{ RULUI

(*Basso*)

R[sai din a ta noapte, copil[mult iubit[.

(*Intr[]n scen[.]*)

E un str[in aice... =i ca m[rg[ritarul
E fa\ a lui cea alb[, de-argint]i e talarul,

Pe umerii de marmur' aripe se disfac,
 Pe fruntea lui,]n p[ru-i flori ro=ie de mac...
 Cine e=ti tu, str[ine, cu negri ochi sub gene?

REGELE SOMN

Eu?... Eu sunt fericirea vie\ii p[m`ntene.

C{ LUG{ RUL

Aicea nu \i-e locul, norocul eu nu-l caut,
 A lumii glasuri multe =i glasul t[u eu n-aud...
 Nu vezi tu barba-mi alb[=i ochii mei... =i gur[—
 Abia urmeaz[]nc[a g`ndului m[sur[.
 Eu nu cred]n nimica =i nu cred bl`ndei gure
 Ce-mi minte fericirea... Te du! Te du aiure!

REGELE SOMN

(z`mbind)

Tu spui... Prive=te-n juru-\i... lumea-i o feerie;
 Te duc prin fericire =i inima-\i n-o =tie,
 Dar vezi... nu vezi tu colo... apare-un chip de-om[t.
 Cu glasu-i ea te cheam[]ncet... tot mai]ncet...
 Auzi! V`ntu-n ruine =i undele se vaier,
 De m`ine diafane nu vezi duse prin aer
 Colo f[clii de smoal[, lumini de ro=ii tor\ii
 Ce noaptea o p[teaz[]n trist l[ca=ul mor\ii?
 Ad`ncul]ntuneric]l taie,]l r[re=te,
 +i fulger[-n colonne =i bol\ile ro=e=te,
 Acum, acum ea iar[=i prin tremur`nde face
 Coboar[sc[ri de piatr[a uria=ei racle...

C{ LUG{ RUL

(*In extaz*)

E alb[... -n]ntuneric v[d chipul ei lucind

Ca pe o tabl[neagr[o umbr[de argint.

(*Regele Somn dispare.*)

Tu, taina nop\ii mele, tu, blond copil de ceruri,

Cu glasul t[u ca glasul duioaselor misteruri,

Oh, vino, vino iar[=i, ca s[te str`ng la piept,

Copil cu p[r de aur, cu ochiul]n\elept...

O, tu! Cum e-ti frumoas[, cum te cobori din stele,

Mizeria-mi s-o cau\i =i dorul vie\ii mele,

Un]nger e-ti, un suflet ce-i r[t[cit de mult,

Al c[rui glas de noapte eu noaptea]l ascult?

O, cine e-ti? }mi spune, de ce m[prinzi]n bra\e,

De ce z`mbirea lin[e-amor =i e dulcea\[?

De ce cuv`ntul buzei e lamur[de miere?

De ce-mi]ntinzi tu gura c`nd sufletu-mi te cere?

+i s`nul t[u de marmor la=i prad[gurii mele,

+i bucele-\i]n valuri ca s[m[joc cu ele?...

O, vin', a mea iubit[! eu]ngenunchi, m[-nchin,

Eu te ador cu moartea]n suflet...

CHIPUL

Vin! eu vin.

Sufletu-mi]n vecia-i atras de-a ta chemare,

Din noaptea nefiin\ei]nfiorat apare...

Acolo el de veacuri, de]ngeri salutat

Trecea — un basmu palid — cu stele coronat,

Dar auzi o rug[, o dulce rug[— a ta!

La al t[u glas de jale lumina tremura,

Chiar Dumnezeu ce-adie]n ceru-i]nflorit
 Ascult[bl`nda rug[, ce trece lini=tit
 Prin nop`ile-nstelate — o muzic[de vis —
 Ce-inund[fa`a-i veche c-un dureros sur`s
 +i inima-i b[tr`n[din nou o mai inspir[
 De cuget[lumi nou[— cum cuget[o lir[
 Eternele-i armonii... +i-acele c`nturi pline
 De-amor, de inspirare, le]ndreptai la mine
 +i am urmat c`nt[rii... fiin`a mea apare
 +i-arunc[umbra-i trist[pe fruntea ta cea mare,
 G`ndirile-`i m[re`e]n g`ndul meu cuprind,
 La sufletu-`i de flac[ri eu sufletu-mi aprind...
 C[ci te iubesc... ce vrei tu? =i lacrima ta clar[
 Preface-eterna-mi noapte]n dulce zi de var[,
 +i glasu-`i ce p[trunde]n doliu p`n` la cer
 }mi d[un trai...]n dulcea-i durere, efemer...
 O,-ndelunge=te numai amorul t[u cel sf`nt!
 Pe-a tale nop`i eu num[r zilele-mi pe p[m`nt...
 A tale g`nduri, visuri, dorin`i-s lumea mea,
 Sunt umbr[a c`nt[rii-`i, o slab[umbr[-abia,
 O, m[iube=te numai, te rog, cu fiin`a-ntreag[,
 Precum o stea murind[la univers se roag[.

C{ LUG{ RUL

C`nd tu z`mbe=ti eu tremur, c`nd tu vorbe=ti eu tac
 E=ti glas g`ndirii mele... g`ndirile-mi displac
 De nu sunt ale tale... =i bl[stem a mea minte
 C[nu e ca =i tine, senin[=i cuminte...
 Oh, vino! Vin' =i-acuma... sur`de-mi, ah, sur`de,
 Vorbe=te-ncet... la vorba-`i eu ochii-mi voi]nchide

C[ci nu pot de odat[cuprinde-a ta frumse\ea...
 De-aud... nu pot s[caut z`mbirea bl`ndei fe\ea,
 De v[d a ta cereasc[, armonic[-ar[tare,
 Urechea mea e surd[=i gura-mi glas nu are...
 O,]nger! stea din ceruri... nemaig`ndit[! scump[!
 O! sufletul din pieptu-mi spre tine s[se rump[
 Ar vrea... Dar cine e-ti tu? o, mi=c[a ta buz[—
 E-ti]ngeru-mi de paz[, e-ti Dumnezeu, e-ti Muz[?

CHIPUL

Nu cerceta zadarnic, nefericite... Tain[
 E frumuse\ea vie\ii-mi =i-a sufletului hain[.
 }n tain[e amoru-\i... =i-n vecinic]ntuneric
 Va r[m`nea fiin\`a-mi pentru-al t[u ochi himeric.
 Urmeaz[-m[]n luntrea ce dus[e de lebezi
 Pe undele oceanici, ce furtunoase, repezi
 Ne-or duce-n dep[rtare... N-auzi un jalnic \ipet?
 R[sun[lung din noaptea str[vechiului Egipt.

*(El intr[-n luntre. Aceasta e tras[de lebede. C[lug[rul =ade \iind de m`n[
 Chipul, ce st[]n picioare.)*

REGELE SOMN

Nu =tii cine e d`nsa? — Un cap[t e, de a\[,
 Din sufletul naturii care ni d[via\];
 }n orice fiin\[este, de=i nu =tii, ascete.
 Nu po\i s[=tergi via\`a cu-al g`ndului burete...
 Reneg[a ta via\[, dispre\uie=te-o-n piept...
 Din raze se]ncheag[=i-\i vine]nderept.
 Renun\i la fericire? — dar ea-i un vecinic vis.
 De fugе ziuа — vine c`nd ochii \i-ai]nchis.

Oric` t te scuturi, oame, nu-`i po`i ie=i din piele
 C[ci te fac juc[ria zburd[lnicie`i mele.
 Acopere tu ziua cu-a g`ndului t[u cea\[—
 Eu vecinic treaz, din visu-`i voi face o via\[.

(Cortina cade. S-aude de departe c`nt`nd:)

Ondin[
 Cu ochii de dulce lumin[,
 Cu p[rul t[u lung, un tezaur
 De aur.

Lectur[

Stam sara la fereast[,
 Iar stelele prin cea\[
 Cu tainic[dulcea\
 Pe ceruri izvorea.

Citeam pe-o carte veche,
 Cu mii de negre g`nduri
 +i literile-n r`nduri
 Prinsese a juca.

Jos lacul se-ncre`ise
 Sub purpur[t`rzie
 +i valuri verzi de gr`ie
 Se leg[na pe lan.

O stea din cer albastru
 Trecu a ei icoan[

Din fa\ a apei plan[
}n fundul diafan...

+i cred pe]n\eleptul
Ce-l v[d c[-n carte zice
C[-n lume nu-i ferice,
C[toate-s n[luciri...

Deodat[la ureche-mi
Aud =optind copila...
Iar v`ntu-ntoarce fila
Cu negrele g`ndiri.

Codru =i salon

I

Zadarnic fete m`ndre z`mbind cutreier sala
+i muzic[-i =i visuri =i farmec]ndelung.
}n ochii unui t`n[r s[dit[e r[ceala
+i note c`t de bl`nde]n inim[-i n-ajung.

Amicul cel de-o vr`st[paharul lui]l]mple
+i-l cheam[=i pe d`nsul la masa unde beu;
Pe m`inile-am`ndou[el \ine a lui t`mple,
Se uit[pe fereast[cum ninge-ncet... mereu.

Se uit[cum om[tul copaci =i case-ncarc[,
Cum v`ntul farm[ramuri zv`rlindu-le-n fere=ti,
Atunci i se n[zare un vis frumos... =i parc[
Revede tinere\ea-i cu ochii suflete=ti.

Colo]n dep[rtare e valea lui natal[,
 Cu codri plini de umbr[, cu r`pe f[r[fund,
 Unde izvoar[albe murmur[cu sfial[
 +i scap[r-argintie lovindu-se de prund.

Ar vrea ca s[mai vad[colibele de paie
 Prin st`nce]ncuibate, ce mai c[se pr[val,
 C`nd luna dintre nouri, cr[iasa cea b[laie,
 Se ridica prin codri din fruntea unui deal.

S[aib-ar vrea colib[de trestii, mititic[,
 }n ea un pat de sc`nduri, mu=chi verde de covor,
 Din pragu-i s[se uite la munte cum s-ardic[
 Cu fruntea lui cea stearp[pierz`ndu-se]n nor.

Ar vrea s[r[t[ceasc[c`mpia]nflorit[,
 Unde ale lui zile din visuri le-au `esut;
 Unde-nv[\a din r`uri o via\[lini=tit[,
 P[r`nd s[n-aib[cap[t, cum n-are]nceput.

Mama-i =tia at`tea pove=ti, pe c`te fuse
 Torsese]n via\[... deci ea l-au]nv[\at
 S[t`lcuiasc[semne =-a p[s[rilor spuse
 +i murmura cuminte a r`ului curat.

}n curgerea de ape, pe-a frunzelor sunare,
 }n dulcele `miitul al paserilor grai,
 }n murmurul de viespii, ce-n mii de chilioare
 Zidesc o m[n[stire de cear[pentru trai,

De sp`nzur[prin ramuri de s[lcii argintoase
 O-ntreag[-mp[r\vie]n cuib leg[n[tor,
 A firii dulce limb[de el era-n\eleas[
 +i]l umplea de c`ntec, cum]l umplea de dor.

Visa copilul... Fruntea-i de-o st`nc[r[zimat[,
 Privea uimit]n r`ul ce spumega amar,
 +i arunca vo piatr[]n apa-nvolburat[.
 R`dea, c`nta degeaba... pl`ngea chiar]n zadar.

El vede ierburi nalte]n m`ndr[zi cu soare.
 Crescute-ajung la br`ul unei copile. Lin
 Prin iarba mare trece =-aminte lu[toare
 Plive=te flori albastre =i fire de pelin.

Cunun[]mplete=te, o-ncaier[s[lbateg
 }n pletele umflate,]n p[rul]nc`lcit
 +i ochii r`d]n capu-i =i fa\a-i e jeratec —
 A lanurilor z`n[, cu chip sume\, r[stit.

Apoi]n codru trece =i c`nt[doina drag[.
 S[lbateg este glasu-i, vioi, copil[ros,
 El sun[-n codru verde, treze=te lumea-ntreag[,
 Picioarele-i descul\e]ndoaie flori pe jos.

— Ah! cum nu sunt — ea strig[— o pasere m[iastr[,
 Cu penele de aur ca paserile-n rai;
 La sf`nta Joi m-a= duce, a= bate]n fereastr[
 Cu ciocul =i i-a= zice cu rug[toriu]l grai:

S[-mi deie-un m[r,]n care]nchis[e o lume,
 Palat frumos la munte,]n codri]nfundat,
 +un f[t-frumos de mire,]nalt, cu dulce nume,
 Din s`nge =i din lapte — fecior de]mp[rat!

Ea c`nt[=i pocne=te]n crengi c-o varg[lung[.
 O ploaie de flori albe se scutur[pe ea,
 Un flutur se]nal[, cu sete ea-l alung[,
 Cu m`na crengi]ndoaie =i glasu-i r[suna.

Apoi =i-aduce-aminte... era o zi frumoas[...
 El s-a trezit pe-o punte sub ochii ei de foc...
 Ea p[ru=i d[-ntr-o parte din fa\aru=inoas[,
 }=i pleac[ochii timizi =i el a stat pe loc...

Ce s-a-nt`mplat de-atuncea nu vrea s[\ie minte.
 Destul c[nu mai este... =i chipul ei cel bl`nd,
 Z`mbirea-i sfiicioas[=i ochiul ei cuminte
 Sunt duse f[r[urm[de pe acest p[m`nt.

S-a stins. De-aceea]ns[ar vrea]nc[o dat[
 S[vad[lunca verde, departe valea-n flori,
 Unde ades de bra\u-i,]n noaptea]nstelat[,
 +edea pe st`nca neagr[spuindu-i ghicitori.

Da, ghicitori, enigme. Ce =tia el pe-atuncea
 De-a vie\ii grea enigm[, de anii furtuno=i?
 }n lacu-ad`nc =i neted,]n mijlocul de luncea,
 P[rea c[vede z`ne cu p[r de aur ro=.

+i trestia cea nalt[vuind de v`nt mai tare...
 La glasu-i asculta el ca basme triste, dulci,
 C`nd ra\ele din codru pe cre\ii apei clare,
 Sc[ld`ndu-se prin papuri l[sau pe valuri fulgi.

II

Trecur[ani. E noapte. }n camera bogat[,
 Pe-un pat alb ca z[pada, copila sta m[re\.
 O candel[de aur c-un punct de foc arat[
 Prin umbra str[vezie icoane pe pere\i.

Culcat[jum[tate, copila cu-ntristare
 Z`mbe=te. Plete blonde pe umere cobor
 +i cad pe albe perini, iar ochiul ei cel mare
 Arat[nu amorul — ci setea de amor.

Iar fa\ea ei frumoas[-i de-acea albea\[sur[,
 Brumat[ca-n lucirea unui m[rg[ritar;
 Pe bra\ele de z[pad[, pe s`nii ei se fur[
 A candeliei lumin[mai rar =i tot mai rar.

Iar micile-i picioare ating covorul moale
 +i chinuie papucii de-atlaz, care stau jos.
 L-a patului ei margini cu fruntea-n a ei poale
 Sta]n genunche d`nsul, privind]ntunecos...

Sub umerii-unei fe\ele ca marmura de rece
 Sunt umbrele-ntrist[rii, ce-ad`nci l-arat[slab;
 Prin ochii mari =i negri o]ndoial[trece,
 Ce fulger[]n tain[, apoi dispare-n grab'.

— Din vorba mea nu poate amor s[se aleag[?
 Nu te iubesc at`ta c`t =tiu s[te iubesc?
 Ai vrea s[storc din mare am[r[ciunea-ntreag[
 +i]ntr-o pic[tur[s-o beau, s[-nnebunesc?

Spre-a]mplini vo unul din dorurile tale,
 Au pot s[fiu, copil[, de trei ori Dumnezeu,
 +i ce-au f[cut puternic]n veacurile sale,
 Acea]ntr-o clip[s[pot a face eu?

O, de-a= putea s-amestec a lumii lucruri toate,
 Dup[a mea voin\[un ceas s[te]nc`nt,
 Cu susu-n jos ar merge a firii legi bogate,
 Pustiu ar fi]n ceruri =i cerul pe p[m`nt.

+i la a ta ivire p[rere-ar ziua noapte,
 Astfel de str[lucit[ai trece-n lanuri verzi,
 }nc`t numai p`raie \i-ar povesti cu =oapte
 C[]n a ta privire eu min\ile]mi pierz.

C`nd ai muri, iubito, c[ci contra mor`ii n-are
 Nici Dumnezeu putere, atuncea cu amar
 A= stinge]n gr[mad[sistemele solare
 +i-n [st morm`nt te-a= pune ca pe-un m[rg[ritar.

Iar eu, eu, singuratec]n lumea cea pustie,
 }n haos f[r[stele =i f[r[de nimic,
 M-a= arunca — un demon — s[cad o vecinicie,
 De-a pururea =i singur de=ertul s[-l despic.

Iar dac[liberate planetele cu-ncetul
 Ar reintra]n via\[]n vechile lor legi,
 Fiin\ele lor nou[priveasc-atunci cometul,
 Nelini=tind cu zboru-i veciile]ntregi.

Fantasm[nesf`r=it[=i totu=i diafan[,
 Din lume exilat[neafl`nd limanul s[u,
 Demon, gonit de-a pururi de ordinea tiran[—
 Acela s[fiu eu.

— S[faci minuni? Nu-i asta. Nu m[-n\elegi, iubite —
 Pe cre=tetul lui m`ndru ea m`inile =i-a pus.
 Sunt taine-n ast[lume at`t de neghicite,
 De-ai spune via\la toata, tot n-ai sf`r=i de spus.

Vezi tu, eu te-a= vrea timid, un bl`nd b[iet, s[-mi spun[
 Cu ochii plini de visuri zadarnice pove=ti,
 S-adorm plec`ndu-mi t`mpla la t`mpla ta — nebun[!
 A=a cum te visasem ai fost, dar nu mai e=ti.

P[tate de-ndoiele a vie\ii tale vise —
 B[iet de-ai fi tu]nc[, la mine s[te-ardic,
 S[te privesc cu gene pe jum[tate-nchise,
 Dar nu mai crezi]n visuri, c[ci nu mai crezi nimic.

S[fii un paj din basme =i eu s[fiu regin[!
 O, cum a= fi de bun[=i tu ai fi gentil,
 Plutire-am lin pe lacul ce doarme]n gr[din[,
 C[ci eu m[simt copil[, de-ai fi =i tu copil!

Nu mintea ta, nu ochii, ce fulger[-n t[cere,
 Nu astea m[]nghea\ de-mi vine ca s[mor.
 M[doare — nu =tiu... glasul amestecat cu fiere,
 C[ci sufletu-\i e-o ran[, sufl[rile-\i m[dor.

Ce vrei? }mi pare-n ochii-\i c[v[d o veche vin[.
 }n vorb[amintirea a unei crude munci,
 }n inim[e-o parte cu totul str[in[—
 De-ai fost vrod[t`n[r, e foarte mult de-atunci!

Diamantul Nordului

(Capriccio)

}n lac se oglind[castelul. A ierbii
 Molatece valuri le treier[cerbii.
 }n vechea zidire t[cere-i =i numa'
 Perdelele-n geamuri sc`nteie ca bruma.

Str[fulger[-n umbr[-i de valuri b[taie
 Ajunse }n fug[de-a lunei v[paie,
 Ce-n v`rfuri de dealuri acum se ive=te
 +-a st`ncilor multe pe cer zugr[ve=te.

P[reau urie=i ce }n cuib de balaur
 P[zea o m[rea\ comoar[de aur,
 C[ci luna, ce ro=[prin ele r[sare,
 Comoar[aprins[}n noapte se pare.

Iar lebede albe din negrele trestii
 Apar domnitorii ai apei acestei,

Cu aripi]ntinse o scutur =i-o taie
 }n cercuri murinde =i brazde b[laie.

Uimit, Cavalerul cu pasuri pripite
 Umbla prin umbroase c[r[ri nisipite;
 Dumbra =opte=te, izvoarele sun[.
 A=teapt[-n amestec vibrare de strun[.

V[ratecul aer te-adoarme cu zvonul...
 Cu dor Cavalerul prive=te balconul.
 Cu frunze-nc[ratu-i =i trec prin ostre\è
 Liane-nflorite]n feluri de fe\è.

Iar papura mi=c[de-al apei cutreier.
 }n iarba]nalt[suspin[un greier —
 Prin v`n[ta umbr[, prin rum[na sar[,
 }n farmecul firei r[sun[ghitari:

— Arat[-te-n hain[de alb[m[taş[,
 Ce pare-nc[rat[c-o brum-argintoas[,
 S[v[d a ta umbr[-n lumin[-nmuiet[,
 }n p[rul cel galb[n]nalt-ml[dieta].

]ndur[-te, scumpo!]n mine arunc[
 Viole albastre =i roze de lunc[,
 Pe coardele-ntinse-a ghitarei s[cad[
 }n noaptea cea nins[de-a luni z[pad[.

Iar ochii alba=tri, mari lacrimi a m[rii,
 S[-ng[duie-n tain[suspinul c`nt[rii;

Cobori, adorato! pe inim[cazi-mi,
B[laia ta frunte de um[r s[-mi razimi.

E demn-a ta frunte s[poarte corona
Robit universul s[-i fie — Madonna!
}ng[duie celui din urm-al t[u sclav
Pl`ng`nd s[-\i s[rute al urmelor prav.

+i las[-m[-n umbra c[m[r(ii-\i s[vin,
Frumos]mbr[cate cu alb muselin,
Iar Cupido pagiul cu palma s-ascund[
A l[mpii de noapte lucire de nunt[.

Deasupr[-=i aude uscata fo=nire
A poalelor lungi de m[ta[s[sub\ire;
Prin flori]i apare, se-nclin[pe gratii
Duios-ar[tare a mult-adoratei.

Ghitara lui tace; cu =opot ea spune:
— Zadarnic[este iubirea ta, june!
De-un farmec legat[-i]ntreaga-mi sim\ire,
Iubirea-mi asemeni de-a lui]mplinire.

Oric`t mi-ai fi drag, =i-o jur c[-mi e=ti drag,
Un farmec te-opre=te, te leag[de prag..
De-aceea de mine s[fugi, Cavalerie,
+i uit[c[g`nduri =i doru-mi te cere.

A Nordului mare o piatr[ascunde,
Luce=te ca ziua prin negrele-i unde

+i cui o va scoate via\ a mi-o d[rui;
Dar vai! nici s-o vad[nu-i soarta oric[rui.

— O,]nger! el zice =i glasu-i se-neac[
+i dreapta]i scap[pe-a s[biei teac[:
Sigur de iubire-\i — m-a=tepte pierzare —
Tot scoate-voi piatra luminei din mare!

.

Din Spania pleac[, cu pa=ii pribegi,
Prin \[ri =i ora=e, castele de regi;
Abia vede-o \ar[=i iar[=i o las[,
C[ci piatra luminii g`ndirea i-apas[.

De ani e pe cale... Se vede]n fine
Cuprins de pustiuri, de negur[pline,
}ncet poticne=te al calului pas,
+i-n noapte departe se pierde-al s[u glas.

El vede mun\i m`ndri, asupra c[rora
P[durile negre nu =tiu aurora
+i toate formeaz[cl[dire]nalt[
De st`nci ce gr[mad[stau una pe alt[.

Un munte e poart[=i stre=ini p[duri
+i sc[rile-s dealuri... }n falnicii muri,
Prin aspru arcate boltiri de fereastr[,
Priveai o lumin[ca cerul albastr[.

Cum marea de valuri nu =tie repaos,
Astfel se fr[m`nt[al norilor haos,

O stea nu luce=te pe bolta cea larg[—
 Pornit ca de v`nturi sirepul alearg[.

Un tunet cutremur[lumea-n temei.
 Venea parc-o oaste c[lare de zei...
 Cu-a lui herghelie-nspumat[de cai,
 Vuind vine m`ndrul al m[rilor crai.

Cu g`turi]ntinse sirepi de om[t
 Prin norii cei negri zburau sp[riet,
 M`na\i de gigantul cu barb-argintoas[,
 Ce v`ntul]n dou[despica[frumoas[.

V[z`ndu-l pe t`n[r]nal\ toiajul.
 O aspr[privire i-arunc[mo=neagul,
 Cumplit amenin[,]n arc se coboar[
 +i piere]n doma-i]nalt solitar[.

Se-ntunec[iar[=i,]n fulger n[zare
 Vedenii uimite palatul cel mare;
 N[zare b[tr`nul]n bolta ferestii,
 }n pletele-i albe cunun[de trestii.

Fugea Cavalerul. — Dar codrii-n urdie
 }n urm[-i s-adun[=i iar se-mpr[=tie;
 C`mpiile =ese alunec[iute,
 Deasupr[-i s-alung[de fulgere sute.

+i luna s-azv`rle pe-a norilor vatr[,
 P`raiele scap[r', bulboanele latr[,

Deasupra lui cerul i-alearg[]n urm[
+i stelele-n r`uri gonite, o turm[.

+i mun`ii b[tr`ni]l urmau]n galop
Cu st`ncele negre, gigantici ciclopi,
Greaie hurduc[p[m`ntu-n picior,
Pr[val de pe umeri p[durile lor.

Se-ntreab[: Fug eu? sau c[lumea]ntreag[
A rupt-o de fug[nebun[, pribeag[?
Sau m[ri subterane duc mun`ii cu sine,
Purt`ndu-m-o frunz[pierdut[pe mine?

O dat[-nc[pintenu-nfige — alearg[!...
Deodat[... se schimb[]n noaptea cea larg[
Privirea... Nainte-i o lume-i deschis[
Cu aer v[ratec pe lunge de vis[...

Pe maluri de r`uri ce scap[r[line,
El vede castele cu arcuri senine
De marmur[alb[ascunse-n dumbrave.
}n cer mi=c[norii auritele nave...

O muzic[trist[, ad`nc-voluptoas[,
P[trunde-acea lume de flori =i miroas[;
+i verzile lanuri se leag[n[-n lun[
+i lacuri caden`a c`nt[rilor sun[.

Sub`irile neguri p[reau p`nz[rie
De brum-argintoas[, lucind viorie;

+i florile toate sub ea-ncremenite
Respir[bogate miroase-adormite.

Pe-al codrilor verde, prin bol\ile dese,
Prin mreje de frunze seninul se \ese;
+i apele mi=c[]n p[ture plane —
}n funduri viseaz[a lumii icoane.

+i unde-n dumbrav[-i s[pat[c[rare,
O m`ndr[femeie s-arat[c[lare,
Pe calul ei graur se-nv`rte=te-n laturi,
De dulcea-i privire nu po\i s[te saturi.

}n p[rul ei negru lucesc amor\ite
Flori ro=i` de jeratic frumos]nc`lcite,
Rubine, smaranduri, astfel pres[rate,
S[lbatec-o face la fa\ s-arate...

+i ochi de-un albastru, bogat]ntuneric,
Ca basme p[g`ne, de-iubire chimeric,
Lucesc sub o frunte curat[ca ceara —
Z`mbirea-i]mbat[ca nop\ile, vara.

Pe codri-nfioar[a ei frumuse\e
+i apele fulger cu undele cre\e;
Se pare c[-nvie a basmelor vremuri,
C[ci lumea-i cuprins[de-un dulce cutremur.

Din nori curge-o bur[, un colb de diamante,
Pe v[i se a=eaz[, pe dealuri]nante;

}n fa\ li-i luna, prin =uiet de =oapte
S-ardic[pe cer curcubeie de noapte...

Ea calu=-i al[tur[, m`na]ntinde,
Iar p[rul ei negru]ncet se desprinde
+i-n valuri de moale m[taș[el cade
Pe umere albe... Frumos i se =ade!

+i pl`ns este glasu-i: — Iubit cavalerie,
Nu merge la mare, c[mor de durere;
}mparte cu mine p[m`ntul =i raiul. —
De dor =i de grij[]i tremur[graiul.

— Iubite dorite,]n bra\ele-mi vino
+i cruda durere din pieptu-mi alin-o!
S[fii al meu mire menitu-i de zodii
+i \ie p[strat-am a s`nului rodii.

— }n van e, cr[iaso! z`mbirea-\i din treac[t.
C[ci mintea mea pus-au sim\irilor lac[t
+i chipu-\i nu poate p[trunde-n visare-mi.
Cu ochii alba=tri amoru-mi nu-l sfaremi.

P[streaz[, cr[iaso, viclenele sfaturi.
}n laturi, frumoas[ispit[,]n laturi!
Ea piere... cu d`nsa castele, dumbrav[...
+i marea-nghe\at[vuie=te grozav[.

Mi=cate de mare-n strigare m[rea\
A Nordului vin caravane de ghea\...

Pe ceruri]n neguri o stea nu s-arat[,
 Departe doar luna — o galben[pat[.

Cet[\i hrentuite pe \[ri plutoare,
 Cu =iruri de dome, steclind de ninsoare,
 Schelete-uria=e purt`nd cremenite
 Coroane]n col\uri pe capuri h`ite.

Vin regii de Nord cu o=tiri s[se plimbe,
 Cu chipuri ciuntite =i umere str`mbe
 +i toat[strigarea, viurea, sunarea
 E surd[ca cerul, e moart[ca marea.

]n domele largi, prin palate de=arte
 R[sun[doar v`ntul... ca glasuri — departe.
 +i spiritul mor\ii eterne-n ruine
 }=i mi=c[imperiul f[r[de fine.

Ora=ul pe ape-i al zeilor nordici,
 Cu strade de temple, cu dome =i portici;
 Dar ast[zi sunt fr`nte boltitele por\i,
 Pustiu e]n dome — =i zeii sunt mor\i.

El suie un turn ce se nal\[sub lun[,
 Cu ziduri cr[pate de ger =i furtun[,
 Se uit[la ceruri, se uit[]n mare...
 Cu capul]n jos se arunc[... Dispare.

+i cum amor\e=te =i-nghea\[... suspin[:
 — O, piatr-a luminii, revars[-mi lumin[!

Prin genele-nchise s-arat[, o vede
+i strig[... =i m`na pe d`nsa repede...

O prinde... prin farmec]n jur se-nsenin[,
El vede lungi r`uri, c`mpii]n lumin[,
Gr[dina din \ara-i, cu lacu-i, castelu-i
Ca-n vis, ca aieva i se ar[ta lui.

Ce stai cu sfial[, ce nu te apropii,
N-auzi cum pe frunze alunec[stropii,
+aleile scutur de rou[o ploaie
Iar soarele nal\]n disc de v[paie?

El sc[rile urc[cu piatra]n m`n[.
)n prag]l a=teapt[frumoasa st[p`n[.
De g`tu-i s-at`rn[, z`mbind ea]i spune:
— Ad`nca-\i durere pieri prin minune.

Dar piatr[mai scump[=i cea-adev[rat[
Iubirea mea este nestins[, curat[;
P[strez[-mi-o bine... aceasta \i-o d[ru-i...
El ochii =i-i freac[, s[vad[,-adev[ru-i?

.

+i drept c[-n mi=carea molaticei ierbi
P[=tea]nainte-i o turm[de cerbi.
Dar tot nu-i]n ceru-i... Din genele-i bruma
Cu visul deodat[=o scutur-acuma.

}=i scutur[haina cea umed[, plin[.
Balconu-l prive=te =i tare suspin[.
Z[darnic f[cut-au ghitara-i parad[:
Iñez nici visase s[vie s[-l vad[.

+i ce-i mai r[m`ne s[fac[s[racul?
}n lac s[priveasc[cum joac[malacul?
Mai bine prin tufe se fur[cu paz[...
Ca nimeni s-auz[=i nimeni s[vaz[.

}n urm[-i o u=[-n balcon se deschide...
Prin flori se arat[o gur[ce r`de...
Cu fa\ a ascuns[]n p[ru-i, =ireat[,
De-amoru-i prostatec a=a se desfat[.

S[tul de lucru...

(dup[Shakespeare, *Sonete*, XXVII)

S[tul de lucru caut noaptea patul,
Dar al meu suflet un drume\ se face
+i pe c`nd trupul doarme-ntins]n pace,
Pe-a tale urme l-au]mpins p[catul.

E noapte neagr[-n ochii-mi, totul tace,
Dar mintea-mi vede — genele holbate;
Ca =i un orb m[simt]n]ntuneric
+i totu=i]naintea-mi zi se face.

E chipul t[u, lumin[necrezut[
De frumuse\i, de tain[, cur[\ie,
Ce nop\ii reci lucire-i]mprumut[.

Din cauza ta, b[laia mea so\ie,
C` t ziulica trupu-odihn[n-are,
Iar noaptea sufletul]n cale pleac[.

Albumul

Albumul? Bal mascat cu lume mult[,
]n care to\i pe sus]-i poart[nasul,
Disimul`ndu=-i mutra, g`ndul, glasul...
Cu to\i vorbesc =i nimeni nu ascult[.

+i eu intrai. M[vezi r[rindu-mi pasul.
Un vers]ncerc cu pana mea incult[.
Pe masa ta a=e z o foaie smult[,
Ce de c`nd e nici n-a visat Parnasul.

Spre-a-\i aminti trecutele petreceri,
Condeiu-n m`n[tu mi-l pui cu sil[.
De la oricine-un snop de paie seceri,

Apoi te ui\i r`z`nd la c`te-o fil[:
Viclean te bucuri de-ale noastre-ntreceri,
Privind]n vray prostia imobil[.

Sauve qui peut

(variant[])

Albumul t[u e un salon]n care
S-adun[fel de fel de lume mult[
+i fiecine a=eaz-o foaie smult[
Din via\sa,]n versuri r[bd[toare.

Acum dore=ti cu pana mea incult[
+i eu s[trec prin m`ndra adunare?
Dar ea de-amicii t[i sfial[are
+i de-oi vorbi, au cine m[ascult[?

Spre-a-\i aminti trecutele petreceri
Condeiu-n m`n[tu mi-l pui cu sila.
De la oricare-un snop de fraze seceri,

Apoi le r[sfoie=ti fil[cu fil[.
Viclean te bucuri de-ale noastre-ntreceri,
Privind]n vray prostia imobil[.

Oricare cap]ngust

Oricare cap]ngust un geniu par[-i,
Cu versuri, goale de cuprins, s[plac[
+i, cum dore=te, zgomot mare fac[,
Cununi de lauri de la plebe cear[-i.

Ci muza mea cu sine se]mpac[.
Eu am un singur, dar iubit tovar[=,

+i lui]nchin a mele =iruri iar [=i,
C`ntarea mea, de glorie s[rac[.

C`nd dulci-i ochi pe linii or s-alerge,
Va cump[ni]n iambi turnata limb[:
Ici va mai pune, dincolo va =terge.

Atuncea ea]n lumea mea se plimb[,
Cu-a g`ndurilor mele nav[merge
+i al ei suflet pe al meu =i-l schimb[.

P[rea c-a=teapt[...

P[rea c-a=teapt[s-o cuprind]n bra\]
+i fa\ a mea cu m`nile-i s-o ieie,
Ca s[m[pierd]n ochii-i de femeie,
Citind]n ei]ntreaga mea via\].

Dar c`nd s-o prind, ea n-a voit s[steie
Ci]ntr-o parte-ntoarse dulcea-i fa\];
P`ndind, cu ochii m[-ntreba istea\]:
S[-mi dea o gur[, ori s[nu-mi mai deie?

De-astfel de toane vecinic nu te saturi,
Oric`t o rogi, ea tot se d[]n laturi
+-abia la urm[parc[tot se-ndur[.

}mprotiviri duioase-a frumuse\ii
}n lupte dulci desfac ur`tul vie\ii,
Ce n-au amar, fiindc[au m[sur[.

U=oare sunt vie\ile multòra...

U=oare sunt vie\ile multòra.
 Ei prind din zbor pl[cerea trec[toare,
 }n orice timp au clipa lor cu soare
 +i-n orice zi le-apare aurora...

Dar spune, tu, copil[vis[toare,
 De-am fost =i eu din r`ndul acelora,
 De-mi e=ti =i mie ce le e=ti altora,
 De nu mi-ai fost o stea nemuritoare?

Tr[iam pierdut }n umbra amor\irii,
 De=arta-mi via\[sem[na cu spuma
 +i orb eram la farmecele firii...

Deodat[te v[zui... o clip[numa'
 Sim\ii ad`nc amarul omenirii...
 +i iat[c[-l cunosc }ntreg acuma.

Oric`te stele...

Oric`te stele ard }n }n[l\ime,
 Oric`te unde-arunc[-n fa\[-i marea,
 Cu-a lor lumin[=i cu sc`nteierea
 Ce-or fi-nsemn`nd, ce vor — nu =tie nime.

Deci cum voie=ti tu po\i urma c[rarea.
 Fii bun =i mare, ori p[tat de crime,

Acela=i praf, aceea=i ad`ncime,
Iar mo=tenirea ta =i-a tot: uitarea.

Parc[m[v[d murind...]n umbra por\ii
A=teapt[cei ce vor s[m[]ngroape...
Aud c`nt[ri =i v[d lumini de tor\ii.

O, umbr[dulce, vino mai aproape —
S[simt plutind deasupr[-mi geniul mor\ii
Cu aripi negre, umede pleoape.

Petri-notae

}mpresurat de creditori, se vede,
+i neput`nd pl[ti cu rele rime,
Te-ai strecurat pe la Cordon, sublime,
S[ne-asurze=ti cu versuri centipede.

Presupuind c[nu te =tie nime,
C[e=ti martir ai vrut s[faci a crede,
Mai bine masca de paiazzo-\i =ede:
C[ci ne-am convins de mult de-a ta m[rime.

Armeano-grec, ling[u cu dou[fe\e,
}\i ad-aminte ce aveai]n strai\i
C`nd pietre num[rai la voi]n pie\e.

De-aceea taci =i]nc[bine paie-\i
C[nu te regal[m, cum =tim, cu be\e:
F[clie nu-i nem\escul t[u opai\.

Pentru t[im]cirea aforismelor lui Schopenhauer

GOETHE

Spun popoare, sclavii, regii
C[] din c`te-n lume-avem,
Numai personalitatea
Este binele suprem.

*

Nu faci efect; nesim\itori
R[m`n cu to\ii? Fii pe pace:
C`nd piatra cade-n mla=tin[,
Ea nici un cerc nu face.

*

Ca-n ziua care lumii te dete,]n t[r]ii
Sta soarele]n crugu-i spre-a saluta plane\ii;
Crescu=i dup-acea lege, de ea =i azi te \ii,
Cum o urma=i pe-atuncea, p[=ind]n drumul vie\ii.
Nu scapi de tine]nsu\i, cum e=ti trebui s[] fii:
Din vechi ne-o spun aceasta sibile =i profe\ii,
+i nici un timp cu nici o putere laolalt[
Nu fr`ng tiparul formei, ce vie se dezvoalt[.

LUCRE|IU

Vezi prin ora= frec`ndu-se cela =i iar la palatu-i
Vine degrab', de=i de ur`t fugise de d`nsul.
Mai]ndem`n[deloc nu se simte aici ori aiurea.

Vezi-l m`n`nd telegarii; la \ar[alearg[c-o grab[,
 Parc[gone=te cu zor s[sting[vro cas[aprins[,
 Dar abia d[de pragul vilei de \ar[=i casc[.
 Greu se-ntinde pe somn, ori caut[alte petreceri,
 Ori dorit de ora=, se-ntoarce s[-l treiere iar [=i.

HORA | IU

Pietre scumpe, marmur[, filde=, icoane =i statui,
 Bani, ve=minte v[psite-n getulic[purpur[— mul'i sunt
 Ce nu le au? Iar unii nici grij[nu duc s[le aib[.

*

Cerul deasupra-\i schimbi, nu sufletul, marea trec`nd-o.

GELLERT

Cele mai bune daruri sunt
 Cu-admiratori pu\ini detot.
 C[ci cei mai mul'i de pre p[m`nt
 Ce-i r[u drept bine]l socot.

Aceasta ori=ic`nd se vede
 +i ca o cium[pare-a fi.
 Dar eu m[]ndoiesc a crede
 De ea c[ne vom m`ntui.

Un singur mijloc am]n minte,
 Dar greu =i nu cred s[se poat[:
 N[t`ngii to\i s[prinz[minte,
 Dar vai! n-or prinde niciodat[.

Ei v[d cu ochii, nu cu mintea,
 Nu =tiu al lucrurilor pre\
 Admir[vecinic cele proaste,
 Nicic`nd nu =tiu ce este bun.

Auzi prin frunzi uscate

Auzi prin frunzi uscate
 Trec`nd un rece v`nt,
 El duce vie`ile toate
 }n morm`nt, }n ad`ncul morm`nt.

Auzi sub bolii de piatr[
 Un trist, un rece c`nt,
 El duce vie`ile noastre
 }n morm`nt, }n ad`ncul morm`nt.

}n gur[port un singur
 +i dureros cuv`nt,
 Cu el pe buze m-or duce
 }n morm`nt, }n ad`ncul morm`nt.

Deasupra-mi s[=opteasc[
 Iubitu-ii nime sf`nt,
 C`nd m-or l[sa-n]ntuneric,
 }n morm`nt, }n ad`ncul morm`nt.

P`n[nu te v[zusem
 Nici nu sim\eam c[sunt,

+ -acum doresc s[dorm somnul
Ad`ncului morm`nt.

Ca frunzele uscate
C[z`nd de-un rece v`nt,
S-au dus n[dejdile toate
}n morm`nt, }n ad`ncul morm`nt.

+i parc[sub bolii de piatr[
Aud un rece c`nt,
Ce-atrage vie`ile noastre
}n morm`nt, }n rece morm`nt.

Ce s-alegea de noi, a mea nebun[...

Ce s-alegea de noi, a mea nebun[,
De ne-nt`lneam de mult cu-a=a iubire?
Sau nebuneam mai mult }nc[-mpreun[,
Sau eu muream de-at`ta fericire.

Via\ a mea cea str[lucit[
De ochii t[i cei de copil
Era un zgomot =i-nflorit[
Precum e luna lui April.

+i-n ast[}nflorire zgomotoas[
Noi ne-am fi fost at`t... at`t de dragi...
Cu toane multe, tu, ca o cr[ias[,
Iar eu — de tine lacom — ca un pagi.

Acum ca-n toamna cea t`rze
 Un istovit =i trist izvor,
 Asupra-i frunzele pustie
 A noastre visuri cad =i mor.

+i de nimica ast[zi nu-mi mai pas[,
 Nu cer nimic din lume, nici a=tept.
 M[mir de ce cu str`ngeri dureroase
 S[rmana inim[mai bate-n piept.

}n v[duvire =i eclips[,
 Eu anii mei]i risipesc,
 Sim\ind]n suflet pururi lips[
 De chipul t[u dumnezeiesc.

Ce s-alegea de doi nebuni, iubito...

(variant)

Ce s-alegea de doi nebuni, iubito,
 De ne-nt`lneam de mult =i nu pierdeam
 O tinere\e, care-am risipit-o?

De dragul t[u de mult]nnebuneam,
 Sau c[muream de-at`ta fericire,
 Dar numai sara vie\ii n-ajungeam.

Era de zgomot plin[, de-nflorie,
 Iar ochii t[i cei tineri de copil
 M-ar fi \inut de-a pururea-n uimire.

Iar graiul t[u c`nd bl`nd =i c`nd ostil
 F[cea singur[tatea-mi zgomotoas[,
 Cum e cu zgomot luna lui April.

+i]n necazul t[u =i mai frumoas[
 Te cuprindeam, s[nu te mai retragi,
 S[-mi pl`ngi la piept la dragoste geloas[.

+i ne-am fi fost at`t, at`t de dragi...
 Ca o cr[ias[mi-ai fi fost cu toane,
 Eu lacom de-al t[u farmec ca un pagi.

Dar azi, lovi\i de ale sor\ii goane,
 Via\a-mi pare-un istovit izvor
 +i plin[de-ale toamnei reci icoane.

A noastre visuri cad pe r`nd =i mor
 Precum]n v`nt rotiri de frunze-uscate...
 Statornic nu-i dec`t al nostru-amor...

Renun\ silit la el, c[ci nu se poate,
 +i lungi iluzii, ca un]n\elept,
 Naintea mea le v[d c[z`nd pe toate.

Nu cer nimic, nimic nu mai a=tept,
 +i nici]ntreb la ce o mai sim\esc
 S[rmana inim[b[t`nd]n piept.

La ce? Ca via\a mea s-o risipesc
 }ntr-o-ndelung[, trist[v[duvire,
 Lipsit[de-al t[u chip dumnezeiesc:

S[-l cat]n veci, s[nu fii nic[ire.

At`t de dulce..

At`t de dulce e=ti, nebuno,
 C[le e=ti drag[tuturor,
 Cunosc femeii ce dup[ochii
 +i dup[z`mbetul t[u mor.

Femeii frumoase =i copile
 Te-ar]ndr[gi, te-ar s[ruta.
 Tu ai iubirea tuturora —
 +i numai eu iubirea ta.

Un farmec bl`nd de fericire
 Tu r[sp`nde=ti oriunde-i sta —
 E=ti fericirea tuturora
 +i eu sunt fericirea ta.

De r`zi, se desprim[v[reaz[,
 }nvie totul unde-i sta,
 C[ci tu e=ti via\a tuturora
 +i numai eu via\a ta.

De dragul t[u =i flori =i oameni
 +i stele s[tr[iasc[vor.
 Pe mine m[iube=ti tu numai
 +i numai eu doresc s[mor.

Umbra lui Istrate Dabija-Voievod

Cum trece-n lume toat[slava
 Ca =i un vis, ca spuma undei!
 Sus,]n cetate la Suceava,
 Eu zic: Sic transit gloria mundi!
 Pe ziduri negre bate lun[.
 Din vechi icoane numai pete,
 Sub mine-aud un glas ce sun[,
 Un glas ad`nc, zic`nd: "Mi-e sete".

+i v[d ie=ind o umbr[alb[.
 Mo=neag b[tr`n, purt`nd coroan[,
 Pe pieptul lui o sf`nt[salb[,
 Pe umeri largi o scump[blan[,
 Ea m`na-ntinde bl`nd: — N-ai grij[,
 Ce zic nu trece la izvod.
 Eu sunt vestitul domn Dabij[,
 Sunt mo= Istrate-voievod.

— M[ria-voastr[va s[-ndemne
 Pe neamul nostru]n trecut?
 Ci el cu m`na face semne
 C[nu-n`eleg ce el a vrut.

— M[ria-voastr[-nseto=eaz[
 De s`nge negru =i hain?
 El capu-=i clatin[, ofteaz[:
 — De vin, copilul meu, de vin.

C`nd eram vod[la Moldova
 H[l[duiam pe la Cotnari.
 Vierii to\i]mi =tiau slova
 +-aveam =i grivne-n buzunar.
 Pe vinul greu ca untdelemnul
 Am dat mul\i galbeni venetici;
 Aici lipse=te tot]ndemnul.
 }n lume mult, nimic aici.

La voi]n lumea cealalt[,
 Fiind cu mil[=i drept,
 M-a pus cu sfin\ii laolalt[
 +i-n rai m[duser[de-a drept.
 Dar cum mai pune sf`ntul Petre
 La r[u canon pe-un biet cre=tin !
 C`nd cer s[beau, zice: “Cumetre,
 Noi n-avem cimpoieri =i vin”.

+i totu=i domn fusesem darnic
 +i bun de inim[cu to\i.
 De c`te ori l-al meu p[harnic
 Umplut-am cupa numai zlo\i!
 C[ce sunt recile mademuri,
 Ce aur, pietre =i sedef
 Pe l`ng[vinul copt de vremuri,
 Pe l`ng-un haz, pe l`ng-un chef.

}mpresurat-am eu =i Beciul
 Cu oaste bun[=i str`nsuri;
 Soroca, Vrancea =i Tigheciul
 Trimis-au mii viteze guri
 S[certe craii cu m`nie...
 Ce-mi pas[? Mie deie-mi pace
 S[-mi duc Moldova-n b[t[lie
 Cu mii de mii de poloboace.

Atunci c`nd turcii, agarenii
 Mureau]n iuru= cu halai,
 O=tirea noastr[, moldovenii
 Se pr[p[deau]ntr-un gulai.
 +i zimbrul cel cu trei luceferi
 Lucea voios pe orice cort.
 Precum ne-am dus, venir[m teferi
 +i to\i cu chef =i nime mort.

Nici vin cu ap[n-am s[mestec,
 Nici dau un ban pe toat[fala.
 De-aceea n-am nici un amestec
 Oriunde nu]mi fierbe oala.
 C`nd calc[\ara hantatarii,
 Eu bucuros]n lupte merg,
 C`nd]ntre ei se bat magarii,
]n fundul pivni\ei alerg.

Se certe ungurii =i le=ii...
 Ce-mi pas[mie? La Cotnari
 Eu chefuiam cu cimpoie=ii,

Cu m[sc[rici =i l[utari:
 +i sub umbrarele de cetini
 Norodu-ntreg juca =i bea,
 Iar eu ziceam: s[bem, prietini,
 S[bem, p`n` nu vom mai putea

Dac[venea s[r[t[ceasc[
 Vun]nv[at arheolog,
 Vorbind]n limba p[s[reasc[,
 Nu m-ar[tam ca s[m[rog.
 Dar \ie-\i place doina, hora,
 }i place-al vi\ei dulce rod,
 Tu poveste=te tuturor
 De mo= Istrate-voievod.

Le spune sfatul meu s-asculte,
 S-urmeze vechiul obicei,
 S[verse dintre cupe multe
 +i la p[m`nt vo dou[-trei.
 C[ci are-n s`n Moldova noastr[
 Viteze inimi de cre=tin;
 Tineri,]n veselia voastr[,
 Stropi\i-le duios cu vin!

+i]n Moldova mea cea dulce
 Or`nduit-am cu prisos:
 Ca butea plin[s[o culce,
 Cea goal[iar cu gura-n jos.
 +i astfel sta-n Moldova toat[
 Cu susu-n jos ce era treaz.

Odi hna mult[-i] l[udat]
La cel chefliu, la cel viteaz.

C`nd de m[nu=a lungii sabii
M[rezimam s[nu m[clatin,
C`ntau cu to\i pe Basarabii,
Pe domnii neamului Mu=atin,
P`n' ce-ncheiau]n gura mare
Cu +tefan, +tefan domnul sf`nt,
Ce nici]n ceruri sam[n n-are,
Cum n-are sam[n pe p[m`nt!

Moldova cu stejari =i cetini
Ascunde inimi mari de domn,
S[bem cu to\i, s[bem, prietini,
S[le v[rs[m =i lor]n somn.
P[n' la al zilei bl`nd luceaf[r
S[bem ca buni =i vechi tovar[=i;
+i to\i cu chef, nici unul teaf[r,
+i cum sf`r=im s[-ncepem iar[=i.

R[pi\i paharele cu palma,
Iar pe pahar se str`ng[pumn
+i s[c`nt[m cu to\i de-a valma
Diac tomnatic =i alumn;
C`nt[m ad`nc un: *De profundis*
Perennis humus erit rex.
Frumoase vremi! Dar unde-s? unde-s?
S-au dus pe veci! Bibamus Ex.

La arme

Auzi!... Departe strig[slabii
 +i asupra\ii c[tre noi:
 E glasul blândeii Basarabii
 Ajuns[-n ziua de apoi.
 E sora noastr[cea mezin[,
 Gemând sub cnutul de Calmuc,
 Legat[-n lan\uri e-a ei mân[,
 De =treang târând-o ei o duc.
 Murit-au? Poate numai doarme
 +i-a=teapt[moartea de la câni?
 La arme!
 La arme dar Români!

Pierit-au oare to\i vultanii
 +i =oimii mun\ilor Carpa\i,
 Voi, fii ai vecheii Transilvanii,
 Sunte\i cu totul enerva\i.
 +i suferi\i]n]njosire
 De la Bra=ov pâ'n' la Abrud,
 Ca s[v[\in[]n robie
 Fino-T[tarul orb =i crud.
 +i nimeni lan\ul n-o s[sfarme
 Nu ave\i inimi, n-ave\i mâni (?)...
 La arme, la arme,
 La arme, fra\i Români!

Iar tu, iubit[Bucovin[,
 Diamant din stema lui +tefan,

Ajunsa-i roab[=i cadân[
 Pe mâni murdare de jidan.
 Ru=inea ta nu are sam[n,
 P[mântul sfânt e pâng[rit...
 Mi=el =i idiot =i fam[n
 Cine-ar mai sta la suferit...
 De-acuma trâmbi\i de alarme!
 N[\a\i stindardul sfânt]n mâni,
 La arme!
 La arme dar Români!

Pierdu\i sunte\i pe Cri= =i Mure=...
 E moarte, e le=in, e somn?
 Au Drago= nu-i din Maramure=,
 Au n-a fost la Moldova Domn?
 N-au frânt a du=manilor nouri,
 N-au frânt pe Le=i =i pe T[tari,—
 Au Drago=, vân[tor de bouri,
 N-o s[vâneze =i maghiari?
 Ru=ine pentru cel ce doarme,
 Scula\i ca s[nu muri\i mâni,
 La arme,
 La arme dar Români!

Din laur nemuritoare ramuri,
 O! \ar[, pune-n frunte azi,
 +i-n tricolorul =-a lui flamuri
 S[-nf[=uri pieptul t[u viteaz,
 +i smulge spada ta din teac[
 +i-\i cheam[to\i copiii t[i

+i la r[zboi cu dâ=ii pleac[—
 Cu fii de =oim =i fii de zmei,
 }n valuri crunte s[se farme
 Calmuci, T[tari, du=mani, st[pâni...
 La arme, la arme!
 La arme, fra\i Români!

Fiiind b[iet p[duri cutreieram

Fiiind b[iet p[duri cutreieram
 +i m[culcam ades l`ng[izvor,
 Iar bra\ul drept sub cap eu mi-l puneam,
 S-aud cum apa sun[-nceti=or:
 Un fream[t lîn trecea din ram]n ram
 +i un miros venea adormitor.
 Astfel ades eu nop\i]ntregi am mas,
 Bl`nd]ng`nat de-al valurilor glas.

R[sare luna,-mi bate drept]n fa\[:
 Un rai din basme v[d printre pleoape,
 Pe c`mpi un v[l de argintie cea\[,
 Sclipiri pe cer, v[paie preste ape,
 Un bucium c`nt[tainic cu dulcea\[,
 Sun`nd din ce]n ce tot mai aproape...
 Pe frunze-uscate sau prin naltul ierbii,
 P[rea c-aud venind]n cete cerbii.

Al[turi teiul vechi mi se deschise:
 Din el ie=i o t`n[r[cr[ias[,

Pluteau]n lacrimi ochii-i plini de vise,
 Cu fruntea ei]ntr-o maram[deas[,
 Cu ochii mari, cu gura-abia]nchis[;
 Ca-n somn]ncet-]ncet pe frunze pas[,
 C[]c`nd pe v`rful micului picior,
 Veni al[turi, m[privi cu dor.

+i ah, era at`ta de frumoas[,
 Cum numa-n vis o dat[-n via\ta
 Un]nger bl`nd cu fa\ta radioas[,
 Venind din cer se poate ar[ta;
 Iar p[ru-i blond =i moale ca m[tasa
 Grumazul alb =i umerii-i v[dea.
 Prin hainele de tort sub\ire, fin,
 Se vede trupul ei cel alb deplin.

Iambul

De mult m[lupt c[t`nd]n vers m[sura,
 Ce plin[e ca toamna mierea-n faguri,
 Ca s-o a=tern frumos]n lungi =iraguri,
 Ce f[r[piedeci trec sun`nd cezura.

Ce aspru mi=c[p`nza de la steaguri,
 Trezind]n suflet patima =i ura —
 Dar iar cu dulce glas]\i umple gura
 Atunci c`nd Amor timid trece praguri!

De l-am aflat la noi a spune n-o pot;
 De po'î s-auzi în el al undei =opot,
 De e al lui cu drept acest preambul —

Aceste toate singur nu le judec...
 Dar versul cel mai plin, mai bl`nd =i pudic,
 Puternic iar — de-o vrea — e pururi iambul.

Colinde, colinde

Colinde, colinde!
 E vremea colindelor,
 C[ci ghea\`a se-ntinde.
 Asemeni oglinzilor
 +i tremur[brazii
 Mi=c`nd r[murelele,
 C[ci noaptea de azi-i
 C`nd sc`nteie stelele.

Se bucur' copiii,
 Copiii =i fetele,
 De dragul Mariei
 }=i piapt[n[pletele,
 De dragul Mariei
 +-a M`ntuitorului
 Luce=te pe ceruri
 O stea c[l[torului.

}nvierea

Prin ziduri }nnegrite, prin izul umezelii,
 Al mor\ii rece spirit se strecur[-n t{cere;
 Un singur glas }ng`n[cuvintele de miere,
 }nchise }n tratajul str[vechii evanghelii.

C-un muc }n m`ini mo=neagul cu barba ca z[pada,
 Din c[r\i cu file unse norodul }l }nva\{
 C[moartea e }n lupt[cu vecinica via\{,
 C[de trei zile-nvinge, cumplit muncindu=-i prada.

O muzic[ad`nc[=i plin[de bl`nde\e
 P[trunde t`nguioas[puternicile bol\i:
 "Pieirea, Doamne sfinte, c[zu }n orice col\,
 }nvenin`nd pre }nsu=i izvorul de vie\e.

Nimica }nainte-\i e omul ca un fulg,
 +-acest nimic }i cere o raz[m`ng`ioas[,
 }n p`lcuri sun[toare de pl`nsete duioase
 A noastre rugi, P[rinte, organelor se smulg."

Apoi din nou t{cere, cutremur =i sfial[
 +i negrul }ntuneric se sperie de =oapte...
 Dou[sprezece pasuri r{sun[... miez de noapte...
 Deodat[-n negre ziduri lumina d[n[val[.

Un clocot lung de glasuri vui de bucurie...
 Colo-n altar se uit[=i preo\i =i popor,
 Cum din morm`nt r[sare Christos }nving[tor,
 Iar inimile toate s-unesc }n armonie:

“C`nt[ri =i laude-n[\m
 Noi, \ie unuia,
 Primindu-l cu psalme =i ramuri,
 Pleca\i-v[, neamuri,
 C`nt`nd Aleluia!

Christos au]nviat din mor\i,
 Cu cetele sfinte,
 Cu moartea pre moarte c[lc`nd-o,
 Lumina duc`nd-o
 Celor din morminte!”

Rug[ciune

Cr[ias[aleg`ndu-te
 }ngenunchem rug`ndu-te,
 }nal\[-ne, ne m`ntuie
 Din valul ce ne b`ntuie;
 Fii scut de]nt[rire
 +i zid de m`ntuire,
 Privirea-\i adorat [
 Asupr[-ne coboar[,
 O, maic[prea curat[,
 +i pururea fecioar[,
 Marie!

Noi, ce din mila sf`ntului
 Umbr[facem p[m`ntului,
 Rug[mu-ne-ndur[rilor,

Luceaf[rului m[rilor;
 Ascult[-a noastre pl`ngeri,
 Regin[peste]ngeri,
 Din neguri te arat[,
 Lumin[dulce clar[,
 O, maic[prea curat[,
 +i pururea fecioar[,
 Marie!

R[sai asupra mea...

R[sai asupra mea, lumin[lin[,
 Ca-n visul meu ceresc d-odinioar[;
 O, maic[sf`nt[, pururea fecioar[,
 }n noaptea g`ndurilor mele vin[.

Speran`a mea tu n-o l[sa s[moar[
 De=i al meu e un noian de vin[;
 Privirea ta de mil[cald[, plin[,
 }ndur[toare-asupra mea coboar[.

Str[in de to`i, pierdut]n suferin`a
 Ad`nc[a nimicniciei mele,
 Eu nu mai cred nimic =i n-am t[rie.

D[-mi tinere`ea mea, red[-mi credin`a
 +i reapari din cerul t[u de stele:
 Ca s[te-ador de-acum pe veci, Marie!

Ta twam asi

Fiic[ginga=[de rege, c`nd]n haina ta bogat[
Treci]n faeton de gal[=i te ml[dii z`mbitoare,
Cum din frunzele-nfoiate r`de proasp[t[o floare,
Toat[lumea ce te vede e de tine-nseninat[.

Zbori cu =ase cai ca v`ntul =i r[sai ca Aurora.
Cu c[ciulele]n m`n[=i cu gurile c[scate,
Oamenii salut[-n cale p[m`nteasca zeitate.
Tu te-nchini. Te sim`i n[scut[spre norocul tuturor.

Dar deodat[]n mul`time tu fixezi ochiul t[u mare.
De o umbr[-nfiorat[e g`ndirea ta cuprins[...
O femeie de pe strad[=i-a-n[lat privirea-i stins[
)nspre tine... f[r[ur[, f[r-amor, f[r[p[sare.

Tu? Unde te-apropii codrul se preface]n gr[din[,
)ntristarea-n bucurie, bucuria-n fericire...
Secolii coroanei tale cu regal[str[lucire
Pot s[scoat[gr`u din pietre =i palate din ruin[.

Ea? n[scut[-ntr-o c[mar[]n mizerie obscur[,
N-auzi nici glas de mum[, nici a preo`ilor psalme...
S-a trezit cu comedian`ii cum juca b[t`nd din palme,
Pe-a pierz[rii c[i p[rin`ii o-ndreptar[=-o v`ndur[.

Ea? De-o intra]n templu, sub negre boltituri
Al mor`ii spirit doar[]l simte]n t[cere,
C[ci nu-n`elege bl`ndul cuv`nt de m`ng`iere
Din paginile unse a sfintelor scripturi.

Ce-nseamn-acele candeli ce ard]n orice col\
 Sub chipuri mohor`te cu-ad`nci =i slabe fe`e?
 Ce-nseamn-acea c`ntare p[truns[de bl`nde\e,
 Ce umple t`nguioas[puternicile bol`i?

Rug[mu-ne-ndur[rilor,
 Luceaf[rului m[rilor!
 Din valul ce ne b`ntuie
 }nal[-ne, ne m`ntuie!
 Privirea adorat[
 Asupr[-ne coboar[,
 O, maic[prea curat[
 +i pururea fecioar[,
 Marie!

R[pit[de duiosul organelor av`nt,
 Pe cartea cea de rug[alunec-a ta dreapt[,
 Iar ochii t[i cei umezi la ceruri se]ndreapt[.
 Ea?... cade]n mul`ime cu fa\ la p[m`nt.

*

De-ai muri copil de rege de-ale florilor miroas[,
 Ca de marmur[un]nger sub boltirile]nalte,
 Pe un catafalc depus[— un popor ar pl`nge-nalte,
 Dup[sufletul t[u dulce, dup[sf`nta cea frumoas[.

Ea? Dac[va c[dea moart[]ntr-o noapte de be`ie
 Prin ciocnire de pahare =i prin dan`uri desfr`nate...
 Vre un cioclu de pe uli\i va-nc[rca-o-atunci]n spate,
 Dar[nici]n moarte]ns[=i lini=te nu va s[-i fie.

Nu. Nici maiestatea mor\ii nu sfin\e=te pe s[rac...
 C[ci scheletu-acela care a purtat ast-avu\ie
 De amar =i de durere, preparat de-anatomie
 Va face-un pedant dintr-]nsul... Iar]n urm[,]ntr-un sac,

Va fi aruncat]n groapa cea comun[. O sc`nteie
 Ce-a pierit f[r[de urm[. +i cu toate astea-i semeni
 Ca =i lacrima cu roua. Parc-a\i fi surori de gemeni:
 Dou[vie\i]n dou[inimi, =i o singur[femeie.

Via

C`nd aud vreodat[un rotund egumen,
 Cu foalele-ncinse =i obrazul rumen,
 Povestind c[via\

a e calea durerii
 +i c[poc[in\

a urmeaz[pl[cerii —
 M[]ntreb: “Acesta poate ca s[=tie
 Cum este via\, cum cat[s[fie?”

Noaptea sc`nteiaz[cu-a ei mii de stele,
 Vars[raze slabe pasurilor mele,
 Ulicioara-i str`mt[=i, din ziduri vechi,
 Vorbe, r`s =i pl`nset sun[]n urechi;
 Glasuri r[t[cite trec prin geamuri sparte
 +i prin u=i]nchise, prin zidiri de=arte.

Colo, l`ng[lamp[,]ntr-un mic ietac,
 Vezi o fat[care pune a\[-n ac;
 Fa\

a ei e slab[de-o paloare cruda,

Ochii ei sunt turburi, pleoapele asud[,
 Degetele repezi poart[acul fin:
 Ea }=i coase ochii }ntr-un tort de in;
 V`n[t[-i e buza, lipsit[de s`nge,
 Ochiul ei cel turbur nu mai poate pl`nge.

La ce oare d`nsa s-a n[scut pe lume,
 O s[rman[frunz[pe oceanu-n spume.
 O s[rman[umbr[, orfan[=i slab[,
 De care-n mul`ime nimenea nu-ntreab[?
 Din zori p`n[-n noaptea neagr[=i t`rzie
 O vezi printr-o alb[perdea str[vezie
 Cum mereu lucreaz[... =-abia p`ine goal[,
 Frig =i insomnie, lacrimi =i boal[.
 Tot ce-n ast[lume mai poate pricepe
 E c[de-nceteaz[lucrul, foamea-ncepe.

Negustoru-=i pune p`nzele-nainte,
 Lucrul scump =i harnic unor ceasuri sfinte,
 El are briliante pe degete groase
 Din nop`ile celor care p`nza-i coase;
 Desface ducesei, c-o galant[grab[,
 }n cusut }n lacrimi de o m`n[slab[:
 P`nze moi }n care se `esur[zile,
 Vederea =i somnul s[rmanei copile,
 Albe ca z[pada ce cade }n fulgi;
 Dar, cum sunt cusute, sunt bune de giulgi.

C`nd }ni trec prin minte acestea, copil[,
 Te ui`i }n oglind[=i }ni pl`ngi de mil[;
 Vrei s-o vezi chiar bine, s-o `ii bine minte

Pe nefericita, dulce =i cuminte,
 F[r[nici un reazem, care nu a=teapt[
 Dec` t moartea care singur[e dreapt[...

}n această[via\[de mizerii plin[
 Singura-i amic[este o albin[,
 R[t[cit[— ce =tii cum —]n strada veche.
 Glasul]i p[trunse la a ei ureche;
 Deschiz` nd fereastra, s[intre o las[
 }ntre flori s[doarm[=i s[-i stea]n cas[.
 Se iubir[cele dou[proletare:
 O insect[-uman[, una zbur[toare.

Fata st` nd pe g`nduri, vesela albin[
 Cu galanterie de buze-i s-anin[,
 Ca =i c`nd i-ar zice: “Au nu =tii tu oare
 Cum c[a ta gur[-i cea mai dulce floare?
 C[ci tu e=ti frumoas[, chiar ca =i o sf`nt[,
 Ochiul t[u cel dulce =i umbrit m[-nc`nt[.”

*

}ntr-o zi, copila moare: se-n\elege,
 Moartea nu mai =tie m`inile s[lege.
 }n sicriu au pus-o. Fa\ a ei cea tras[
 Era ad`ncit[,]ns[tot frumoas[.
 I-au pus flori pe frunte... Corpul ei cel fin
 Ce nobil transpare din giulgiul de in!

Fereastra-i deschis[: prim[vara plin[
 P[trunde printr-`nsa; dar biata albin[
 }n c`mp nu mai fuge, ci-mprejur se poart[,

Încunjur[capul =i guri\a moart[;
 Ea zboar[aproape =i tot mai aproape,
 +i vrea cu amica-i deodat[s-o-ngroape...

Deci c`nd se Înt`mpl[s-aud vreun egumen,
 Cu foalele-ncinse =i obrazul rumen,
 Povestind c[via\a e calea durerii
 +i c[poc[in\a urmeaz[pl[cerii,
 M[Întreb: "Acesta poate ca s[=tie
 Cum este via\a, cum cat[s[fie?"

Calul troian

+i ascult`nd a=a fel de-al unora Îndemn,
 B[gar[În cetate pe calul cel de lemn
 +-apoi pe veselie, pe chef se a=ternur[
 P`n`ce În miezul nop\ii pe to\ii somnu-i fur[...
 Din calul acel mare elinii se coboar[,
 Cu paz[ei prin uli\i În p`nd[se strecoar[;
 Cum v[d c[mic =i mare c[zuse-n somn ca mor\i,
 Ei g`tuie str[jerii, ce stau lungi\i la por\i
 +-aprind f[clii În noapte pe-a zidurilor creste.
 Din Tenedos v[zur[luminile aceste
 +i-impl[to=a\i cum fur[, arma\i cu l[nci =i s[bii,
 S-apropie de \[rmuri pe negrele cor[bii.
 C`nd peste lumea toat[domnea a nop\ii slav[
 Ei prea cu molcomi=ul =i f[r[de g`lceav[
 Intrar[În cetate... oricare repezi
 +i Începur-În to\ii a da =i a snopi.

T[iau b[tr`ni =i tineri, din mic p`n[la mare,
 Osta=i]n floarea v`rstei =i tinere fecioare...
 +i[-s] chiote, blesteme din inim[, r[runchi.
 Prin por\ile cet[\ii curgeau p`n-]n genunchi
 +iroaiele de s`nge... pe pruncii cei de `\\
 }i aruncau]n fl[c]ri, s[nu r[m`ie v\]
 +i urm[de Troada... +i d`nd]n visterie
 Gr[mezile de aur r[peau cu l[comie.
 Trei zile pustiir[cetatea =i olatul
 Umpl`nd cu jale \ara lui Priam-]mp[ratul.
 C`nd oamenii [-s] gr[mad[uci=i]n orice loc,
 Elinii atunci deder[cet[\ii m`ndre foc
 De r[s[rea din ziduri o mare de jeratec
 Ro=ind bolta]ntreag[=i crugul singuratec.
 Ard turnurile-n v`nturi — de vaietele mumii
 Nu se vedea de fl[c]ri nici marginile lumii.

}ntre pas[ri

Cum nu suntem dou[pas[ri,
 Sub o stre=in[de stof,
 Cioc]n cioc s[st[m al[turi
 }ntr-un cuib numai de puf!

Nu mi-ai scoate oare ochii
 Cu-ascu\itul boti=or
 +i al[turea de mine
 Sta-vei oare bini=or?

Parc[mi te v[d, dr[gu\],
 C[]mi zbori =i c[te scap,
 St`nd pe gard, privind la mine,
 Ai tot da cochet din cap.

Iar[eu suit pe cas[
 +i plouat de-at`t amor,
 M-a= umfla ursuz]n pene
 +i a= sta]ntr-un picior.

Dup[ce at`ta vreme

Dup[ce at`ta vreme
 Laolalt[n-am vorbit,
 Mie-mi pare c[uitar[m
 C`t de mult ne-am fost iubit.

Dar acum te v[d nainte-mi
 Dulce, palid[cum =ezi —
 Las[-m[ca alt[dat[
 Umilit s[-ngenunchez,

Las[-m[s[-\i pl`ng de mil[,
 S[-\i s[rut a tale m`ini...
 M`inu=i\e, ce f[cur[\i
 De at`tea s[pt[m`ni?

}n van c[ta-ve|i...

}n van c[ta-ve|i ramuri de laur azi,
 }n van c[ta-ve|i m`ndre sim\iri]n piept.

Toate trecur[:

Viermele vremilor roade-n noi.

C[ci nu-i iubire, ur[d-asemeni nu-i
 +i ce r[mase umbra sim\irei e:

Murmura lumii

Neted[, palid[, ca =i ea.

Nu e antica furie-a lui Achile,
 Nu este Nestor bl`ndul-cuv`nt[tor.

Aprigul Ajax

| [r`n[-i azi, =i nimic mai mult.

+i unde-i Roma, doamn[a lumii-ntregi,
 +i unde-s ast[zi vechii =i marii cezari?

Tibrule galben,

Unde e ast[zi m[rirea ta?

Chiar papii m`ndri cu trei coroane-n cap,
 P[stori de na\ii cu str`mb[c`rj[-n m`ini,

Pulbere-s ast[zi.

Pulbere sunt chiar vii fiind.

C[ci nu s[rut[regii piciorul lor,
 C[ci nu se-nchin[lumea la glas de sf`nt.

Semnele tainei

Mute r[m`n =i]i fac de r`s.

Chiar tronul papei azi ca o scen[e
+i el]=i face mutrele lui pl`ng`nd.

Hohotul lumii

Lumii]ntregi]i r[spunde-atunci.

C[ci nu-i s-ardice bol\ile de granit,
Un Michel-Angelo nu-i s[fac[iar

Ziua din urm[.

Templele vechie pustie r[m`n.

S[-nvie p`nza, Rafael ast[zi nu-i.

Nu-nvie dalta-n m`inile cele noi.

Moart[r[m`ne

Marmura grea sub ochiul mort.

}n van c[ta-ve\i ramuri de laur azi,

}n van c[ta-ve\i m`ndre sim\iri]n piept.

Toate trecur[:

Viermele vremilor roade-n noi.

Noi am`ndoi avem acela=i dasc[l

Noi am`ndoi avem acela=i dasc[l,

+colari suntem aceleia=i p[rieri...

Unitul g`nd oricine recunoasc[-l.

Ce =tii tu azi, eu am =tiut de ieri.

De-acelea=i lucruri pl`ngem noi =i r`dem.

Non idem est si duo dicunt idem.

Tu zici c[patriă e-n dec[dere,
 De r`s=i de ocar[c-au ajuns;
 C`nd cineva opinia mi-ar cere,
 El ar primi tot astfel de r[spuns,
 Ca de ru=ine ochii s[-i]nchidem:
Non idem est si duo dicunt idem.

C[ci din ad`ncul g`ndurilor tale
 R[sare ur[din al meu amor.
 Tu ai vrea tot s[mearg[pe-a sa cale,
 Eu celui slab]i sunt]n ajutor.
 Cu-acela=i g`nd, noi totu=i ne desfidem:
Non idem est si duo dicunt idem.

Pe mine r[ul, de=i r`d, m[doare,
 M[\ine lini=tea vie\ii-ntregi;
 Iar tu u\i tot la raza de splendoare
 Ce-o vars[-asupra ta a lumii regi...
 +-ai vrea cu proprii m`ini s[ne ucidem:
Non idem est si duo dicunt idem.

E greu a spune ce deosebire
 Ne-a desp[r]it, de nu mergem de-a valma.
 +i s-ar vedea atunci f[r[-ndoial[
 C`nd noi ne-am scoate sufletele-n palm[,
 Ca-ntregul lor cuprins noi s[-l deschidem:
Non idem est si duo dicunt idem.

O,-n\elepciune, ai aripi de cear[!

Ce m`ini sub\iri s-apuc[de perdele
 +i]ntr-o parte tîmide le trag!
 }n umbra dulce, dup[vechi z[brele
 Suspin[gur[-n gur[, drag cu drag,
 Luce=te luna printre mii de stele,
 Suspin[v`ntu-n frunzele de fag,
 Se clatin codri m`ng`ia\i de v`nt —
 Lumini pe ape, neguri pe p[m`nt.

*

O,-n\elepciune, ai aripi de cear[!
 Ne-ai luat tot f[r' s[ne dai nimic,
 Pu\in te nal\i =i oarb[vii tu iar[,
 Ce-au zis o vreme, altele deszic,
 Ai desfrunzit a visurilor var [
 +i totu=i eu]n ceruri te ridic:
 M-ai]nv\at s[nu m[-nchin la soarte,
 C[ci orice-ar fi ce ne a=teapt[— moartel!

Tu ai stins ochiul Greciei antice,
 Secat-ai bra\ul sculptorului grec,
 Oric`t oceanu-ar vrea s[se ridice
 Cu mii talazuri ce-nspumate trec,
 Nimic el nou[nu ne poate zice.
 Genunchiul, g`ndul eu la el nu-mi plec,
 C[ci glasul t[ui urechea noastr-o schimb[:
 Pierdut[-i a naturii sf`nt[limb[.

}n via\ a mea — un rai }n asfin\ire —
 Se scuturau flori albe de migdal;
 Un vis purtam }n fiec e g`ndire,
 Cum lacul poart[-o stea pe orice val;
 [A zorilor suav[]nflorire
 Se prelungea p`n[-n amurgul pal,]
 }n v[i de vis, }n codri plini de c`nturi,
 At`rnau arfe }ngere=ti pe v`nturi.

+i tot ce codrul a g`ndit cu jale
 }n umbra sa p[tat[de lumini,
 Ce spun: izvorul lunec`nd la vale,
 Ce spune culmea, lunca de arini,
 Ce spune noaptea cerurilor sale,
 Ce lunii spun luceferii senini
 Se adunau }n r`sul meu, }n pl`nsu-mi,
 De m[uitam r[pit pe mine }nsumi.

}n van cat }ntregimea vie\ii mele
 +i armonia dulcii tinere\i;
 Cu-a tale lumi, cu mii de mii de stele,
 O, cer, tu ast[zi cifre m[]nve\i;
 Putere oarb[le-arunc[pe ele,
 Lipse=te via\ a acestei vie\i;
 Ce-a fost frumos e azi numai p[rere —
 C`nd nu mai crezi, s[c`n\i mai ai putere?

+i dac[nu-i nimic dec`t p[rere
 Tot ce suspin[inimii amor,
 Istoria cu lungile ei ere
 Un vis au fost amar — am[gitor;

Tot ce-aspirar[m, toat-acea putere
 Care-am robit-o falnicului dor
 Am cheltuit-o ca ni=te nebuni
 Pe visuri, pe nimicuri, pe minciuni.

Sunt ne'n\elese literele vremii
 Oric` t ai ad`nci semnul lor =ters?
 Suntem pleca\i sub greul anatemii
 De-a nu afla nimic]n vecinic mers?
 Suntem numai spre-a da via\[problemei,
 S-o dezleg[m nu-i chip]n univers?
 +i orice loc =i orice timp, oriunde,
 Acelea=i vecinice-ntreb[ri ascunde?

Stelele-n cer

Stelele-n cer
 Deasupra m[rilor
 Ard dep[rt[rilor,
 P`n[ce pier.

Dup[un semn
 Cl[tind catargele,
 Tremur[largele
 Vase de lemn;

Ni=te cet[\i
 Plutind pe marile
 +i mi=c[toarele
 Pustiet[\i.

Stol de cocori
Apuc[-ntinsele
+i necuprinsele
 Drumuri de nori.

Zboar[ce pot
+i-a lor]ntrecere,
Vecinic[trecere —
 Asta e tot...

Floare de cr`ng,
Astfel vie\ile
+i tinere\ile
 Trec =i se st`ng.

Orice noroc
+i-ntinde-aripele,
Gonit de clipele
 St[rii pe loc.

P`n[nu mor,
Pleac[-te,]ngere,
La trista-mi pl`ngere
 Plin[de-amor.

Nu e p[cat
Ca s[se lepede
Clipa cea repede
 Ce ni s-a dat?

Stau]n cerdacul t[u...

Stau]n cerdacul t[u... Noaptea-i senin[.
 Deasupra-mi crengi de arbori se]ntind,
 Crengi mari]n flori de umbr[m[cuprind
 +i v`ntul mi=c[arborii-n gr[din[.

Dar prin fereastra ta eu stau privind
 Cum tu te ui'i cu ochii]n lumin[.
 Ai obosit, cu m`na ta cea fin[
 }n val de aur p[rul despletind.

L-ai aruncat pe umeri de ninsoare,
 Desfaci vis`nd pieptarul de la s`n,
 }ncet te-ardici =i sufli-n lum`nare...

Deasupr[-mi stele tremur[prin ramuri,
 }n]ntuneric ochii mei r[m`n,
 +-al[turi luna bate trist]n geamuri.

Un om de stat

Wernicke, 1697

Un om de stat, ce multe]\i promite,
 S[nu-i ar[\i c[tu nu-i dai credin\[,
 Ci-i mul\ume=te cu-nchin[ri smerite.

Ca s[nu=-i dea prea mult silin\[,
 Te f[c[crezi orice el o s[-\i zic[.
 Ajut[-l]nsu\i tu, ca s[te min\[:

Destul folos, dac[m[car nu-\i stric[.

Donec eris felix...

Ovidius, *Tristia*, 1, 9, 5-6

P`n[vei fi fericit num[ra-vei amici o mul\ime,
 Cum se vor]ntuneca vremile — singur r[m`i!

De pe ochi ridici...

De pe ochi ridici]nchis[
 Languroasa, lung[gean[,
 Rai de fericiri promise
 +i de tainic[dojan[.

+i-\i pui degetul pe gur[,
 Sf[tuie=ti =i amenin\i
 +i]mi dai]nv[\[tur[
 S[ne facem mai cumin\i.

Atunci bra\ul meu cuprinde
 Ml[diosul t[u grumaz:
 “M`ini vom fi cum vei pretinde,
 Dar cum sunt m[las[azi.”

Astfel lupt cu-a ta mustrare
 Ceasuri, zile, s[pt[m`ni,
 +i mereu a mea-ndreptare
 O am`n de azi pe m`ini.

Zboar-al nop`ii negru flutur

Zboar-al nop`ii negru flutur
 Cu-a lui aripi ostenite,
 Pe c`nd crengile se scutur
 Pe c[r[ri]n`elenite.

Iar[bolta cea senin[
 Printre ramuri, printre frunz[,
 Arunc`nd dung[de lumin[
 Cearc[tainic s[p[trunz[.

Prin a ramurilor mrea[],
 Sun[jalnic]n urechi
 C`ntec dulce ca de vra[],
 De sub teiul nalt =i vechi.

Iar[sunetele sfinte
 Mi=c[jalnic al t[u piept:
 Nu mai cuge`i]nainte,
 Nici nu cau`i]nd[r[pt.

Ci ascul`i de p[s[rele
 Ciripind]n verde cr`ng,

Cum de-amoru-ne-ntre ele
Sf[tuindu-se ne pl`ng.

Ca o f[clie..

Prin tomuri pr[fuite ce mesele-i]ncarc[,
Edgar trece cu g`ndul prin veacuri ca-ntr-o barc[.
Nimica nu opre=te a g`ndurilor grab[,
Din c`nd]n c`nd]n cale-i pe sine se]ntreab[:
La ce folos c[timpul =i spa`iul str[bate
+i ce folos c[vecinic r`vnind singur[tate
El de nimic]n lume via`a-i n-o s-o lege,
C[-n`eleg`nd de=ertu-i, problema-i n-o-n`elege...

Ce caut[talentul]n =irele-i s-arate?
Cum luna se ive=te sau v`ntu-n codru bate?
Dar de-o va spune-aceasta sau dac[n-o va spune,
P[durile =i luna vor face-o de minune.
Ba ele vor]ntrece de-a pururi pe-autori
Ce-au spus aceste lucruri de zeci de mii de ori.
O, capete pripite,]n colbul trist al =colii,
Ceti`i]n foliante ce roase sunt de molii
+i via`a, frumuse`a, al patimei nesa\
Nu din via`a]ns[=i — din c[r]i le]nv[`a`i.
}n capetele voastre, de semne multe sume,
Din mii de mii de vorbe consist-a voastr[lume.

Ca o f[clie stins[de ce mereu s[fumegi,
De ce mereu acelea=i g`ndiri s[le tot rumegi

+i sarcina de g`nduri s-o por`i ca pe un gheb,
 Astfel ades]n taina durerii m[]ntreb...
 Nu aflu unde capul]n lume s[mi-l pun:
 C[ci n-am avut t[ria de-a fi nici r[u, nici bun,
 C[ci n-am avut metalul demonilor]n vine,
 Nici pacinica r[bdare a omului de bine,
 C[ci n-am iubit nimica cu patim[=i jind —
 Am fost un creier bolnav =-o inim[de r`nd.

De mult de vorbe goale nici voi s[mai ascult.
 Nimic e pentru mine ce pentru lume-i mult.
 Ce este viitorul? Trecutul cel]ntors
 E =irul cel de patimi cel purea retors.
 Am azv`rlit]n laturi greoaie, veche c[r`i,
 Care privesc via`a din mii de mii de p[r`i
 +i scrise]n credin`a c[lumea tot se schimb[
 Cu dezleg[ri ciudate =i cu fr`nturi de limb[.
 Nu-i foliant]n lume din care s[]nve`i
 Ca via`a pre` s[aib[=i moartea s-aib[pre`...
 +i de pe-o zi pe alta o t`r`i uniform
 +i nici s[pot de somnul p[m`ntului s-adorm.

Pustie, sur[, rece =i f[r[]n`eles...
 Nu ap[r adev[rul, nu ap[r un eres,
 Nu sunt la]n[]lime =i nu sunt dedesupt,
 Cu mine nu am lupt[, cu lumea nu m[lupt
 S[-nving eu adev[rul sau s[-nt[resc minciuna
 }n cumpele vremii sunt am`ndou[una.
 S[]in numai la ceva oric`t ar fi de mic...
 Dar nu]in la nimica, c[ci nu mai cred nimic.

}n manta nep[s[rii m[-nf[=or dar =i tac
 +i zilele vie\ii-mi }n =iruri le desfac,
 Iar visurilor mele le poruncesc s[treac[.
 Iar ele ochii-alba=tri asupra mea =i-i pleac[,
 Cuprinse de amurgul cel fin al aurorii:
 V[paia-n ochi unit[-i cu farmecul palorii.
 Trec, pier }n ad`ncimea iubirii =a genunii,
 Icoanele frumoase =i dulci a sl[biciunii
 Ca flori cu ve=tejite =i triste frumuse\i:
 Uitarea le usuc[s[rmanele vie\i...
 +-apoi!? Ce-mi pas[! Fost-am }n lume poate unic
 Ce f[r[s[=tiu unde pe-a lumii valori lunec?
 Mul\imea nu se na=te dec`t spre a muri...
 Ru=ine-i al ei num[r cu unul a spori?
 Ferice de aceia ce n-au mai fost s[fie,
 Din leag[nul c[rora nu s-a durat sicrie,
 Nici }n nisip vro urm[l[sar-a lor picioare
 Neatin=i de p[sul lumii trecute, viitoare,
 De-a pururi pe at`\ia c`\i fur[cu putin\]:
 Numele lor e nimeni, nimic a lor fiin\].
 Ei dorm cum doarme-un haos p[truns de sine }nsu=i,
 Ca cel ce-n visu-i pl`nge, dar nu-=i aude pl`nsu-=i
 +-a doua zi nu =tie nimic de acel vis.
 Vai de acel ce ochii }n lume i-a deschis!
 Blestem mi=c[rii prime, al vie\ii primul col\
 Deasupr[-i se-ndoir[a cerurilor bol\i,
 Iar de atunci prin haos o muzic[de sfere,
 A c[rei hain[-i farmec, cuprinsul e durere.

O, genii, ce cu umbr[p[m`ntul }l sfin\i\i,
 Trec`nd at`t de singuri prin secolii rob\i,

Sunte\i ca acei medici milo=i =i bl`nzi]n via\]
 Ce parc[n-au alt bolnav dec`t pe cel de fa\].
 Oricui sunte\i prieteni, dar =i oricui]i pare
 C[numai pentru d`nsul a\i fost]n lumea mare.
 }n orice veac tr[ir[\i ne]ncet[\eni\i,
 +i totu=i nici]ntr-unul str[ini nu o s[fi\i,
 C[ci lamura vie\ii a\i str`ns-o cu-ngrijire
 +i d`ndu-i acea hain[de ne]mb[tr`nire,
 Oric`t se schimbe lumea, de cade ori de cre=te,
 }n dreapta-v[oglind[de-a pururi se g[se=te:
 C[ci lumea *pare* numai a curge trec[toare.
 Toate sunt coji durerii celei nepieritoare,
 Pe c`nd tot ce alearg[=i-n =iruri se a=terne
 Repaos[]n raza g`ndirii cei eterne.
 Iar adev[rul, ca =i p[catul mumii Eve,
 De fa\[-i pretutindeni =i pururea aieve.

O, sting[-se a vie\ii...

O, sting[-se a vie\ii fumeg[toare fac[,
 S[aflu c[p[t`iul cel mult dorit]n racl[!
 N-aflai loc unde capul]n lume s[mi-l pun,
 C[ci n-am avut t[ria de-a fi nici r[u, nici bun,
 C[ci n-am avut metalul demonilor]n vine,
 Nici pacinica r[bdare a omului de bine,
 C[ci n-am iubit nimica cu patim[=i jind...
 Un creier plin de visuri =-o inim[de r`nd.

De mult a lumii vorbe eu nu le mai ascult,
 Nimic e pentru mine ce pentru ea e mult.

Viitorul un trecut e, pe care-l v[d]ntors...
 Acela=i ir de patimi s-a tors =i s-a retors
 De m`inile uscate a vremii-mb[tr` nite.
 Sunt limpezi pentru mine enigmele-nc`lcite:
 Nu-ntreb de ce]n lume nu ne e dat de soarte
 Noroc f[r[durere, via\ f[r[moarte.
 Am pus de mult deoparte acele roase c[r\i
 Ce spun c-a vie\ii file au vecinic dou[p[r\i...
 Cu-a lor]n\elepciune nimica nu se schimb[.
 Cu dezleg[ri ciudate =i cu fr`nturi de limb[
 Ocupe-se copiii... Eu pun o]ntrebare
 Nu nou[,]ns[dreapt[... nu liber[, dar mare.

Via\a, moartea nostr[noi le \inem]n m`ini,
 Pe ele deopotriv[noi ne sim\im st[p`ni.
 O cup[cu otrav[, un glonte, un pumnar
 Ne scap[deopotriv[de-o lume de amar.
 De ce \in to\i la d`nsa, oric`t de neagr[fie?
 Ea]mpline=te oare]n lume vo solie?
 E scop]n via\a nostr[— vun scop al m`ntuirii?
 Nu junghiem fiin\a pe-altarul omenirii?
 A g`ndului lucire, a inimii b[taie
 Ridic[un gr[unte din sarcina greoaie
 Mizeriei comune? Tr[ind cu moartea-n s`n
 Pe altu-n ast[lume]l doare mai pu\in?
 O, eu nu cer norocul, dar cer s[m[]nv[\
 Ca via\a-mi pre\ s[aib[=i moartea s-aib[pre\
 S[nu zic despre mine ce omului s-a zis:
 C[-i visul unei umbre =i umbra unui vis.

O, Demiurg, solie c`nd nu mi-ai scris]n stele,
 De ce mi-ai dat =tiin\`a nimicniciei mele?
 De ce-n al vie\`ii mijloc, de g`nduri negre-un stol
 M[fac s[simt]n minte =i-n inim[un gol?
 De ce de pe vedere-mi tu v[lul ai r[rit,
 S[v[d cum c[]n suflet nu am dec`t ur`t?
 Via\`a mea comun[s-o t`r`i uniform
 +i s[nu pot de somnul p[m`ntului s-adorm?

Zadarnic[, pustie =i f[r[]n\`eles
 Via\`a-mi nu se leag[de-un r[u sau de-un eres.
 Eu nu m[simt deasupra =i nu sunt dedesupt,
 Cu mine nu am lupt[, cu lumea nu m[lupt
 Pentr-o minciun[mare ori mare adev[r.
 Totuna mi-ar fi mie, c[ci alta nu mai cer,
 Dec`t s[fiu]n dreapta ori st`nga hot[r`t,
 S-omor =i eu pe altul sau s[fiu omor`t
 +i f[r' de nici un titlu]n lume s[m[-nser...
 C[ci ce-i, la urma urmei, minciun[, adev[r?...
 S[\in numai la ceva... oric`t ar fi de mic...
 Dar nu \in la nimica, c[ci nu mai cred nimic.

Ur`t =i s[r/cie

Ur`t =i s[r/cie sunt acei doi tovar[=i,
 A c[ror urme crude le aflu pururi iar[=i
 Pe orice chip =i-n orice-ndr[znii de a iubi...
 Iubit-am poate c`ntul, voit-am a robi
 Cu el un suflet dulce, al meu]ntreg s[fie...

Zburat-au chip =i c`ntec — ur`t =i s[r[cie!
 C[ci ce nu ai]n clipa]n care ai dorit
 Se schimb[-n r[u cu vremea, de farmec s[r[ci.
 S-arat[]nainte-\i o schele despoiat[
 De orice vis cu care o]mbr[cai odat[.
 Puterea tinere\ii, a min\ii vioiciune,
 A inimii b[taie, =i ginga=a minune
 Din ochi, c`nd toat[via\a]n ei]i este scris[
 De o cite=te-oricine scrisoarea ei deschis[,
 Dar mai cu seam[aceea ce tu vrei s-o citeasc[...
 Cum trec, cum trec cu toate... =i f[r' s[le opreasc[
 Nimic... Astfel te-ntuneci o stea]n vecinicie
 +i ce-\i r[m`ne-n urm[? vreme =i s[r[cie.
 Da, vreme! numai vreme s[aibi s[sim\i deplin
 Ce mult puteai]n lume, =i c`t, c`t de pu\in
]i-a fost dat. Dac[nobil ai fost =i bl`nd =i drept,
 Dac[prin a ta minte ai fost un]n\elept,
 Av`nd darul pe care natura-l poate da,
 Frumse\e, minte, faim[, ajuns-ai la ceva?
 C[ci nu caut[lumea aceea ce sl[ve=te,
 Acea ce o prinde — ci ceea ce-i prie=te.
 Dac[e=ti r[u =i-i vine r[utatea la-ndem`n[,
 Dac[e=ti prost, =i vasta prostie e st[p`n[,
 Sau de-un de=ert at`rn[]n lume a ta soart[
 +i nu =tii cum de=er\ii prin lingu=iri se poar[
 Sau nu po\i =ti... Atuncea de ce folos e]ie
 C-ai avut tot ce firea \i-a dat cu d[rnicie,
 C[e=ti podoab[scump[]n lume ori=icui,
 Podoab[ce nu-i trebuie]n lume nim[
 nui?

Virtutea e-o poveste... c`nd g`ndul \i-l ascu\i,
 Tu vezi c[sl[biciuni sunt vestitele virtu\i:
 Noble\ea-i sl[biciunea acelor ce nu pot
 Pe sine s[se puie deasupra pestetot,
 S[aib[pentru toate ad`nc =i greu dispre\,
 Hr[nind a lui via\| din sute de vie\i.
 A nu-\i \ine cuv`ntul c`nd nu-\i vine-ndem`n[,
 A dezbr[ca pe-acela ce \i s-a dat pe m`n[,
 A]n=ela mul\imea cu mii f[g\duin\i,
 C`nd ai min\it o dat[s[te mai pui s[min\i,
 A urgisi pe-acela care \i-a f[cut bine,
 A umple a lui nume de pete =i ru=ine —
 Aceasta nu e nobil... Dar to\i — =i-ndeosebi
 O fac u=or — tu numai stai vecinic s[]ntrebi.
 Tu numai]\i pui vorba =i g`ndul la c`ntari,
 Tu numai vrei a-ntrece caràcterele mari,
 Privind peste mul\ime cu mult[nep[sare...
 Ei bine! P-ast[dram[=i soarta ta cea mare,
 Din ast[cump[nire de drept =i datorie,
 Ce \i-a r[mas la urm[? ur`t =i s[r[cie.

Iubit-ai?... Ah! un caier de c`nep[nu-i moale,
 Nu-i blond cum e podoaba cea dulce-a frun\ii sale!
 Cu gura ei sub\ire =i m`ini reci ca de cear[,
 Iar ochiu-i plin de raze str[luce]n afar[,
 R[pindu-\i \ie ochii cu a lor str[lucire.
 Tu n-ai gustat din rodul acel de fericire:
 Tu e-ti onest =i plin de respect =i generos
 S[fr`ngi]n zarea vie\ii un rod a=a frumos.
 Te-ai dus =i te urmar[p[rerile de r[u.

}n urma ta venit-au un neted n[t[r]u
 +-acesta... ei... f[cut-au ce n-ai vrut s[cutezi;
 Ce-a mai r[mas din dulcea figur[mergi de vezi:
 Anii i-au scris cu pana lor neagr[pe-a ei frunte.
 +i gura cea cu albe m[rg[ritari, m[runte,
 Acuma e zb`rcit[=i ochiul plin de par[,
 Ce-=i rev[rsa lumina sa rece]n afar[
 E stins, =i nu-i nimica]n el, nu-i ad`ncime;
 Tu numai vezi]ntr-]nsul ce nu v[zuse nime
 Dec`t tu... Ce ajunse a fi? Cochet[, rece,
 Lingu=itoare, crud[, din m`n[-n m`n[trece
 +i caut[-n iubire pl[cerea numai, care
 E-o clip[de be`ie =i-o zi de dezgustare.
 Dar[acea iubire ad`nc[=i curat[,
 Care-n via\[vine o dat[, num-o dat[,
 Acea etern[sete ce-o au dup[olalt[
 Doi oameni ce-=i pierdur[privirea una-ntr-alt[,
 Acel amor at`t de nem[rginit, de sf`nt,
 Cum nu mai e nimic[]n cer =i pre p[m`nt,
 Acea]namorare de tot ce e al ei,
 De-un z`mbet, de un tremur al ginga=ei femei,
 C`nd pentru o privire dai via\[, dai noroc,
 C`nd lumea \i-este neagr[de nu e=ti launloc
 Cu ea... Unde-i norocul ce l-a promis ea \ie?
 Ce va r[m`ne vou[? Ur`t =i s[r[cie!

Ce suflet trist...

Ce suflet trist mi-au d[ruit
P[rin\ii din p[rin\i,
De-au]nc[put numai]n el
At`tea suferin\i?

Ce suflet trist =i f[r' de rost
+i din ce lut inert,
C[dup-at`tea am[giri
Mai sper[]n de=ert?

Cum nu se simte blestemat
De-a duce-n veci nevoi?
O, valuri ale sfintei m[ri,
Lua\i-m[cu voi!

Dintre sute de catarge

Dintre sute de catarge
Care las[malurile,
C`te oare le vor sparge
V`nturile, valurile?

Dintre p[s[ri c[l[toare
Ce str[bat p[m`nturile,
C`te-o s[le-nece oare
Valurile, v`nturile?

De-i goni fie norocul,
 Fie idealurile,
 Te urmeaz[]n tot locul
 V`nturile, valurile.

Ne'n`eles r[m`ne g`ndul
 Ce-`i str[bate c`nturile,
 Zboar[]vecinic,]ng`n`ndu-l,
 Valurile, v`nturile.

Cu p`nzele-at`rnate

Cu p`nzele-at`rnate
 }n lini=te de v`nt,
 Corabia str[bate
 Departe de p[m`nt.
 Iar stolul r`ndurelelor
 Trece-ntre cer =i mare...
 O, stelelor, stelelor,
 Nemuritoare,
 De ce =i voi nu v[lua`i
 Pe-ale lor urme oare?

De ce m[]ntristeaz[
 C[valurile mor,
 C`nd altele urmeaz[
 Rotind]n urma lor?
 De ce c[derea florilor
 +-a frunzelor ne doare
 O, norilor, norilor,

+ti-ve\i voi, oare,
De ce r[m`n at`tea-n veci
+i numai omul moare?

}n cer]ntotdeauna
Urm[m al nostru mers,
Ca soarele =i luna
Rotind]n univers.
Un crez ad`nc p[trunde-va
De-a pururi omenirea
C[undeva, undeva
E fericirea;
+i to\i alearg[dup[ea:
N-o afl[nic[irea.

Din cerurile-albastre

Din cerurile-albastre
Luceferi se desfac,
Z`mbind iubirii noastre
+i undelor pe lac.
De glasul p[s[relelor
Pe g`nduri codru-i pus.
O, stelelor, stelelor,
Unde v-a\i dus?

}n turme c[l[toare
Trec nourii pe ceri,
Ce seam[n pieritoare
Duioselor dureri.

De str[lucirea florilor
 E c`mpul tot r[pus.
 O, norilor, norilor,
 Unde v-a\i dus?

+optiri aeriene
 P[trund din mal]n mal
 +-a stelelor icoane
 Pre fiecare val.
 De ochii t[i cei plini de-amor
 Aminte mi-am adus.
 O, stelelor, stelelor,
 Unde v-a\i dus?

Cum iedera se leag[
 De ramuri de stejar,
 Mi-a fost odat[drag[
 +i drag[-mi este iar.
 De bra\ul t[u cuprins cu dor
 Aminte mi-am adus.
 O, bra\elor, bra\elor,
 Unde v-a\i dus?

C[tre Mercur

Horaiu, *Ode*, III. 11

O, Mercur, a c[rui pove\i deprins-au
 Amphion, urnind dup[c`ntecu-i pietre,
 +i tu lir[, care-n cald av`nt din =apte
 Coarde suna-vei,

Templelor, ospetelor mari amic [—
 Nu c-alt[dat[, f[r[de grai — o, spune-mi
 C`ntul, c[rui ne`nduplecata Lyde-i
 Plece urechea.

Ea ca m`nza tretin[-n c`mp se joac[,
 S-o atingi chiar ne`ng[duind. Nu =tie
 Rostul nun`ii; crud[r[m`ne pentru-a
 So`ului patemi.

Tigri dup[tine se iau =i codri,
 R`ul care fuge spum`nd opri-l-ai,
 Alint`ndu-l, fere-nd[r[t portarul
 Orcului groaznic,

Cerber ce cu sute de =erpi]n cre=tet
 Ca =al furiilor, exaleaz[cium[
 Pe c`nd spume fac =i venin tustrele
 Limbile gurii.

Chiar Ixion, Tytios chiar]n sil[
 Au z`mbit, de=art[r[mas-au urna,
 A lui Danau fiici auzind c`ntarea-`i
 Fermec[toare.

Lyde-ascult[crimele-acelor fiice,
 C[ci pedeapsa lor e s[umple vasul,
 Ce de-a pururi f[r[de fund se scurge
 Soarta-ndelung[

Urm[re=te crimele mari]n iad chiar;
 C[ci p[cat mai nelegiuit putea-s-ar
 Dec`t moarte so\ilor lor cu aspru
 Fier s[le deie?

Una numai, demn[de-a nun\ii fac[,
 Vicleni frumos pe cumplitu-i tat[,
 Str[lucind vestit[de-atunci prin secolii,
 Nobila fiic[!

— Scoli — ea zise, t`n[rul so\ trezindu=-i —
 Scoli s[nu-`i dea somnul de veci de unde
 N-a=tep\i. Fugi de socru-t[u, de surori ce
 F[r[de lege,

Ca leoaice care surprind juncanii,
 Mirii lorucid... numai eu mai bl`nd[
 Nici]n tine dau, nici voi a te \ine-n
 Negrele ziduri...

M-o-nc[rca p[rintele meu cu lan\uri
 Pentru c[-ndurare avui de un biet om
 Sau pe un vas trimite-m[-va departe-n
 C`mpii numidici.

Fugi oriunde ochii te duc ori v`ntul
 P`n[-i noapte, p`n[vegheaz[Venus,
 Mergi cu bine. |ine-m[minte... sap[-un
 Vers pe morm`ntu-mi.

*C[tre Bullatius*Hora\iu, *Epistole*, I, 11

Cum \i se pare, Bulla\iu, Chio, falnicul Lesbos,
 Samosul cel elegant, Sardes, cetatea lui Croesus?
 Smyrna ori Colophon? Mai mari, mai mici dec`t faima?
 Ori sunt nimic al[turi cu c`mpul lui Mart =i cu Tibrul?
 Au preferi vrun ora= din cele-nchinat prin Attal?
 Ori de ur`tul m[rrii =i-a drumului Lebedu-l lauzi?
 "Lebedul? +tii tu ce e", -mi r[spunzi? Mai pustiul dec`t
 Gabii,

Mai str`mt dec`t Fidenii; =i totu=i, aicea via\a-mi
 Voi s-o petrec, uitat de ai mei, uit`ndu-i pre d`n=i,
 Dintr-un mal dep[rtat privind la Neptun turburatul.

Oare acel ce la Roma din Capua pleac[pe ploaie,
 Plin de noroi, pentru-asta via\a-i]n han va petrece-o:
 Oare cel degerat l[uda-va cuptorul =i baia
 Ca pe lucruri ce singure dau fericire vie\ii?
 Pentru c[austrul puternic te b`ntuie, vinde-vei oare
 Vasul]n care-ai plecat, dincolo de valul Egeic?
 Pentru-un om a=ezat Rhodos, Mitilene frumoasa
 Par ca p[nura grea]n ar=i\[, par ca =i haina
 Cea de c`mp]n timp vicolos, ori ca baia]n Tibru
 Iarna, ori ca un foc pe vatr[-n luna lui August.
 Deci din Roma se cade, soarta fiind cu priin\[,
 S[ferice=ti dep[rtatele Samos, Chio =i Rhodos.
 Ia dar mul\umitor]n m`ini fericitele ore
 Care un zeu \i le d[: n-am`na cele bune pe alt an
 +i te vei =ti tr[find fericit oriunde]n lume.

Grijile noastre fug de cuvinte =i-n\elepciune,
 Nu de un loc ce r[sare domnind peste apele m[rii.
 Cerul deasupra schimbi, nu sufletul, marea trec`nd-o.
 O\iul f[r[de-ast`mp[r ne zbucium[. Du=i de cor[bii
 +i de tr[suri, c[ut`nd bun trai. Ce cau\i aici e;
 E-n Ulubrae chiar, de p[strezi]n inim[cump[t.

C[tre sclav

Hora\iu, *Ode*, I, 38

Lux persan ur`i, b[iete, =i nu voi
 Cu f[=ii de tei ca s[legi cununa-mi,
 Nu c[ta-n zadar s[descoperi unde-i
 Ultima roz[!

Simplul mirt cu flori s[nu-l mai adaogi...
 Nu te-ar prinde r[u pe tine, paharnic,
 +i nici mie r[u nu-mi =ade c`nd beau la
 Umbra de vi\].

Din Halima

Harun-al-Ra=id prin Bagdad adese
 Tiptil pe uli\i cu vizirul iese,
 Pe c`nd prin frunza verde de platane
 Seninul nop\ii luminos se \ese.

Prin umbra neagr[-n str`mte ulicioare
 Ei pe fere=ti se uit[, prin pridvoare,

Colo aud r`z`nd cu veselie,
Dincolo suspin`nd vreun om ce moare.

+i-astfel sultanul singur cerceteaz[
Ora=ul lui, pe c`nd]n somn viseaz[.
Durerea toat', ad`ncu-ntreg al vie\ii
Va s-o p[trunz-a min\ii sale raz[.

Giafer vizirul l-asfin\itul serii
I-arat[ale vie\ii vii mizerii.
Nu de r[zboaiie, chin =i crud[moarte —
De-ad`ncul gol al inimii te sperii.

Deci]ntr-o sear[-ajung merg`nd departe,
Pe uli\i str`mte =i prin pie\i de=arte,
Sub zidul unei case vechi =i negre,
Cu trepte scunde =i cu u=e sparte.

Aud din]ntru \ip[t =i suspine,
Aud cum unul bate pe-oarecine,
Iar cel b[tut \ipa strig`nd mai tare:
— Te rog, b[tr`ne, d[, mai d[]n mine.

Ei stau uimi\i. Giafer pe sc[ri se suie,
]ncet cu m`na u=a o descuie,
Se uit[-nluntru =i-o minune vede,
Cum ca s[vad[n-a fost dat altuie.

Privi-ntr-o sal[-ngust[]ns[nalt[
+i c[r\i]n rafturi, una peste alt[,

Ma=ini =i sticle, topitori, metaluri,
Ici pergamente, colo o unealt[.

Iar un b[tr`n cu o fr`nghie ud[
Lovea-ntr-un t`n[r, ce-n durere crud[
Se zv`rcolea: — Mai d[, te rog,]n mine,
Ca Domnul a ta rug[s-o aud[.

B[tr`nul]nsu=i]i pl`ngea de mil[.
Vedeai c[spre a-l bate=i face sil[,
+terg`ndu=i ochii s[i cei plini de lacrimi
D[dea mereu]n el [ca]ntr-o gril[.

Uimit Giafer se-ntoarce =i]i spune
Sultanului v[zut[-acea minune;
+i-au hot[r`t la curte a-i aduce,
Pe am`ndoi la cercetare a-i pune.

A doua zi Harun]n tron de fal[,
}nconjurat de suita lui regal[,
Ordon[ca pe-acei b[tr`n de-asear[
+i pe-acei t`n[r s[-i aduc[-n sal[.

+i-atunci apar l-a tronului s[u treapt[
B[tr`nul alb cu fa`a]n`leapt[,
| in`nd de m`n[pe un m`ndru t`n[r
Ce ochii lui sfio=i]n sus i-ndreapt[.

Ei dup[chip p[reau de vi`[-arab[,
Dar fa`a celui t`n[r este slab[

+i palid[de multe suferin\e —
Deci cu m`nie]mp[ratu-ntreab[:

— Ce \i-a f[cut, mo=neag f[r[de mil[,
Acest b[iat de-l chinuie=ti]n sil[,
C`nd el te roag[chiar s[dai]ntr-]nsul
+i pare-at`t de bl`nd ca o copil[?

B[tr`nul zise vorbele aceste:
— St[p`ne, lucrul nu]l =tii cum este —
Ciudat[e istoria [stui t`n[r,
Deci voie d[-mi s[-\i spun a lui poveste.

Tu vei fi auzit de un anume
Ali-ben-Maimun, unu-a fost]n lume,
Un]nv[\at =i cititor de zodii,
Un vraci prea]n\elept cu mare nume.

Cutreierat-au d`nsul lumea toat[,
Ora=e, \[ri din sfera dep[rtat[,
Pustiile Saharei, r`ul Gange,
+i la izvorul Nilului o dat[.

Acesta dar trec`nd odinioar[
Pe-a lui c[mil[arida Sahar[,
Sub ar=i\va cumplit[de amiaz[zi
Ce sac[r`uri, lacuri =i izvoare,

Vuind aude]mprejuru-i v`ntul
Samum, ce-n gur[-ntunec[cuv`ntul,

+i volburi de nisip rotind]n aer
Cu ceru-ntunecat uneau p[m`ntul.

Prin volburi repezi =i prin v`nt fierbinte
Zbura pe-un cal arab mereu nainte,
Ca o fantasm[alb[a pustiei:
Era femeie ce=-i ie=ea din minte.

C[ci volburi de nisip o-mpresurar[
+i calul ei]n loc l-]mpiedicar[,
Iar ea \ipa cu un copil]n bra\`e
Chem`nd pe-Ali]n ajutor s[-i sar[.

Cum volbura-mprejuru-i se rote=te,
Cum arde v`ntul via\`a-i =i cum cre=te,
Prin aer ea]i arunc[copilul
Strig`nd: "O, m`ntuie-l, Ali, gr[be=te!"

Sarmis

Mije=te orizonul cu raze dep[rtate,
Iar marea-n mii de valuri a ei singur[tate
Spre zarea-i luminoas[porne=te s[-=i uneasc[
Eterna-i neodihn[cu lini=tea cereasc[.

Natura doarme dus[, t[riile]n pace.
Din limpedea n[\ime pe-alocuri se desface
O stea, apoi iar una; pe ape diafane
}=i limpezesc]n tremur pe r`nd a lor icoane.

Tot mai ad`nc domne=te t[cerea]n\`eleapt[—
Se pare cum c[noaptea minunea =i-o a=teapt[.

Deodat[luna-ncepe din ape s[r[saie
+i p`n` la mal dureaz[o cale de v[paie.
Pe-o repede-nmiire de unde o a=terne
Ea, fiica cea de aur a negurei eterne.
Cu c`t lumina-i dulce pe lume se m[re=te
Cresc valurile m[rrii =i \[rmul negru cre=te
+i aburi se ridic[din fund de v[i spre dealuri.
O insul[departe s-a fost ivind din valuri,
P[rea c[s-apropie mai mare, tot mai mare,
Sub bl`ndul disc al lunii, st[p`nitor de mare.

Din umbra de la maluri s-a desf[cut la larg
O luntre cu-a ei p`nze sumese de catarg.
T[ind]n dou[apa, ea poart[o p[reche:
Pe Sarmis, craiul t`n[r din Getia cea veche,
Mireasa-i]n picioare, frumoas[ca o z`n[,
Stetea =i pe-a lui um[r]=i sprijinea o m`n[.

Se clatin vis[torii copaci de chiparos
Cu ramurile negre uit`ndu-se]n jos,
Iar tei cu umbra lat[=i flori p`n[-n p[m`nt
Spre marea-ntunecat[se scutur[de v`nt.

— De c`te ori, iubito, m[uit]n ochii t[i,
Mi-aduc aminte ceasul c`nd te-am v[zut]nt[i].
Ca marmura de alb[, cu m`ini sub\iri =i reci,
Str`ngeai o mant[neagr[pe s`nul t[u...]n veci

Nu voi uita cum t`mpla c-o m`n[netezind
 +i fa\ta ta spre um[r]n laturi]ntorc`nd,
 +tiind c[nimeni nu e]n lume s[te vad[,
 Ai fost l[sat]n valuri frumosul p[r s[cad[.
]n orbitele-ad`nce frumo=ii ochi ce-nc`nt[,
 Pierdu\i]n visuri m`ndre, priveam f[r[de \int[.
 +i tu z`mbeai, c-un z`mbet cum e numai al t[u,
 Nu te-a mai v[zut nimeni cum te v[zusem eu...
 +i plini]i erau ochii de lacrimi =i de foc,
 Pe-al genei tale tremur purt`nd at`t noroc...
 De ce z`mbeai tu oare? Vrun c`ntec bl`nd de jale
 Au de=teptat]n tain[glasul g`ndirii tale?...
 Pluteai ca o u=oar[cr[ias[din pove=ti.
 Dintr-o z`mbire-n treac[t sim\ii ce dulce e=ti!
 +i cum mergeai, armonic =i lin]i era pasul,
 R[mas]n nemi=care m-a fost cuprins extazul,
 Am stat pe loc, cu ochii doar te urmam mereu,
 Tu, ginga=[mireas[a sufletului meu...
 De-atuncea cu pustiu-mi st[tut-am s[m[cert,
 Urm`nd cu-a mele bra\le o umbr[]n de=ert...
 P`n` ce-n sf`r=it ajuns-am s[m`ng`i chipul sf`nt
 Al celei mai frumoase femei de pre p[m`nt.
 Ce zeu din cer te puse]n calea mea s[ie=i,
 O, fraged[fiin\[, ca floarea de cire=!
 Cum s-a putut ca-n lume a=a minuni s[steie,
 C[ci tu e=ti prea mult]nger =i prea pu\in femeie!
 +i fericirea-mi, scumpo, nici]ndr[znesc s-o crez.
 Tu e=ti? Tu e=ti aievea? Sau poate c[visez...
 Dac[visez, te-ndur[, r[m`i la al meu piept
 +i f[ca pe vecie s[nu m[mai de=tept.

Se clatin vis[torii copaci de chiparos
 Cu ramurile negre uit`ndu-se]n jos,
 Iar tei cu umbra lat[, cu flori p`n-]n p[m`nt
 Spre marea-ntunecat[se scutur[de v`nt.

Ea cade]n genunche sub florile ce plou[.
 Grumazul i-l cuprinde cu bra\ele-am`ndou[,
 L[s`nd pe spate capul... — Copile! n-o s[m`ntui?
 C[ci fioros de dulce, pe buza ta cuv`ntu-i...
 +i c`t de mult ridici tu,]n g`nd pe-o biat[roab[!
 Comoara ta din suflet e singura-mi podoab[,
 Cu focul bl`nd din glasu-\i, iubite, m[cutremuri,
 De-mi pare o poveste de-amor din alte vremuri.
 +i ochiul t[u ad`nc e =i-n ad`ncime tristu-i,
 Cu umeda-i privire tu sufletul]mi mistui!
 O, d[-mi-i numai mie =i nu-i]ntoarce-n laturi,
 De noaptea lor cea dulce]n veci nu m[mai saturi...
 Las' s[orbesc privindu-i, iar tu ascult[-ncoace
 Cum st[la sfaturi marea cu stelele proroace
 +i codri aiureaz[, — izvoarele-i albastre
 +optesc ele-nde ele de dragostele noastre.
 Luceferii, ce tremur sclipind prin negre cetini,
 P[m`ntul, marea, cerul cu toate ni-s prieteni,
 C`t ai putea departe lope\ile s[lepezi,
 Ca-n voie s[ne duc[a m[rii unde repezi.
 Oriunde ne vor duce]n farmecul iubirii,
 Chiar de murim, ajungem limanul fericirii.

Ea m`nile-am`ndou[le pune pe-al lui cre=tet...
 Frunzi= purtat de v`nturi pe valuri cade ve=tet.

Se clatin vis[torii copaci de chiparos
 Cu ramurile negre uit`ndu-se]n jos,
 Iar tei cu umbra lat[, cu flori p`n[-n p[m`nt
 Spre marea-ntunecat[se scutur[de v`nt.

Din codrii singurateci un corn p[rea c[sun[.
 S[lbatecele turme la \rmuri se adun[.
 Din stuful de pe mla=tini, din valurile ierbii
 +i din poteci de codru vin ciutele =i cerbii,
 Iar caii albi ai m[rrii =i zimbrii z`nei Dochii
)ntind spre ap[g`tul, la cer]nal\ ochii.

Gemenii

I

O candel[sub\ire sub bolta cea]nalt[
 Lumin[peste regii cei dacici laolalt[,
 Cari t[ia\i]n marmur cu steme =i hlamide
 Se]n=irau]n sal[sub negrele firide,
 Iar colo-n fruntea salei e-un tron acoperit
 C-un negru v[l de jale, c[ci Sarmis a murit.
 Iar chipu-i — cel din urm[]n lungul =ir de regi —
 Sub v[lu-i ca pe-o umbr[, abia]l]n\elegi.
 Deodat[cri=c[fierul]n dosu-unei firide.
 A unei tain\i scunde intrare se deschide,
 De sub o mant[lung[se-ntinde-o alb[m`n[,
 Ce \ine o f[clie aprins[de r[=in[,
 Care]i bate-n fa\]=i-i lumineaz[chipul...
 Pe-un st`lp t[iat, orlogiul]=i picur[nisipul.

Brigbelu ce cu Sarmis e frate mic de-a gemeni —
 Ca umbra cu fiin\ a sunt am`ndoi asemeni —
 }ncet }nainteaz[, f[clia =i-o ridic[
 +-urechea a\iind-o el asculta: “Nimic!
 Un ceas mai am, =i iat[c[voi ajunge-n fine
 At` t de sus }n lumea creat[pentru bine.
 Creat[pentru bine ne spun c[r\ile vechi,
 De mii de ani ne sun[legenda }n urechi...
 +i am v[zut virtutea g[sind a ei r[splat[,
 Ce nu numai de oameni — de zei e-nvidiat[,
 R[splat[prea frumoas[: un giulgi =i patru sc`nduri.
 De c`nd v[zui aceasta, am stat mereu pe g`nduri:
 S[-mi st`mpar l[comia? Pe l`ng[dulci izvoar[
 S[trec murind de sete pentr-o a=a comoar[?
 Pe c`nd c-un om }n lan\uri — de-i frate, chiar, ce-mi pas[
 Dac[-l }mping }n laturi? — O cale luminoas[
 Nainte-mi se deschide? L-am dat deci la o parte,
 De-ale virtu\ii bunuri s[aib[singur parte.
 Ei! Lumea-i }mp[r\it[}n pro=ti =i }n =ire\i,
 Iar patimilor rele viclenii le dau pre\.
 S[m`n\ a roditoare se cade ca s[sameni.
 Ca s[fii domn, se cade s[-i iei ad`nc pe oameni.
 Voie=ti ca s[se-nchine cu to\i l-a tale oase,
 Atunci }nvie-}ntr-}n=ii pornirea du=m[soas[,
 Invidia =i ura boteaz[-le virtu\i,
 Nume=te-erou pe-un g`de ca fierul s[-i ascu\i,
 Pe cel viclean =i neted nume=te-l }n\elept,
 Nebun zi-i celui nobil =i simplu celui drept,
 Din patimi a mul\imii f[scar[la m[rire
 +i te-or urma cu to\ii }n vecinic[orbire.

Cu laude m`ng`ie de=ert[ciunea lor,
 Din roiuri risipite vei face un popor
 +i sigur fii la rele de-a pururea urma-va,
 Cu s`nge =i cenu=[p[m`ntul presura-va...
 Fere=te-te de una, s[te p[zeasc[cerul,
 S[nu te-mping-un demon a spune adev[rul.
 A spune: c[nu-s vrednici dec`t de-ad`nc dispre\,
 C[pentru-o vorb[goal[jertfe=ti a lor vie\i,
 C[-n tine nici \i pas[m[car de-ale lor p[suri,
 C[cu a lor micime de suflet tu \i m[suri,
 C[lauda, cu care i-ncarci e o ocar[,
 C[tot ce e ca d`n=ii e vrednic ca s[piar[."

Deodat[iar ascult[... se umfl[a lui n[ri,
 Aude glasuri multe =i pa=i urc`nd pe sc[ri,
 Iar u=a de la mijloc d[aripile-n laturi,
 De intr[voievozii de \[ri =i de olaturi,
 }n fruntea lor c-un preot b[tr`n... Iar[mo=neagul,
 Cu laurul vecinic verde \n p[ru-i alb, toiagul
 De aur =i-l ridic[: — Brigbelu, iat[ora
 C[-n numele mul`imii =i-n fa\ a tuturor a,
 Venii s[chem de trei ori pe rege-n gura mare
 +i dac[nici acuma din umbr[-i nu r[sare,
 S[-\i oferim coroana, c[ci legea ne prescrie
 Ca peste-un an nici tronul de=ert s[nu r[m`ie,
 Nici v[duv[coroana de t`mpla cuvenit[.

Pe un tripod s-aduce c[\uia aurit[.
 Cu f[clii stinse-n m`n[-n genunche cad o=tenii,
 Iar preotul aprinde un vraf de mirodenii.
 De fumul lor albastru se umple bolta nalt[,

S-acopere mul\imea, iar flac[rile salt[,
 To\i]n genunchi cu groaz[ascult[]n t[cere
 Iar preotul]ncepe cu glas plin de durere:
 — }n numele Cel\uia, al c[rui vecinic nume
 De a-l rosti nu-i vrednic *///* muritor pe lume,
 C`nd limba-i neclintit[la cumpenele vremii,
 Toiagul meu s-atinge]ncet de v`rful stemei
 Rege=ti, =i pentru d`nsa te chem — dac[tr[ie=ti,
 O, Sarmis, Sarmis! Sarmis! r[sai de unde e=ti.
 Pe ochi \iind o m`n[f[cliile=]]ntind,
 La sf`ntul foc din mijloc cu to\i =i le aprind.
 Prin arcurile nalte trecu un jalnic vaier,
 Iar bra\ele ridic[f[cliile]n aer.
 Iar preotul smunce=te c-o m`n[p`nza fin[
 Ce-acopere statua de marmur[senin[
 +i \es[tura neagr[de-un fin =i ginga= ton
 L[s`nd s[cad[-n fl[c[ri, =opte=te-ad`nc: — E mort!
 Brigbelu se repede-n fereast[=i prive=te.
 O mare de lumin[pe-o clip[]l orbe=te,
 El vede mii de facle lucind =i mii de sul\i,
 Mul\imea =i osta=ii se-mping vuind pe ul\i,
 Iar negre tac deasupra a capi=telor bol\i
 +-ale cet[\ii ziduri c-un turn la orice col\

S-a strecurat mul\imea =i sala-i iar pustie.
 Prin ea Brigbelu singur umbla ca o stafie...
 Ad`nc fugir[ochii]n cap, pierit e chipul,
 Orlogiul]n uitare de mult =i-a scurs nisipul,
 C`nd iat[o femeie mai alb[ca om[tul,
 Ie=ind]ncet din umbr[, o-ntoarce de-a-nd[r[tul,

Prive=te cum din discul de aur iese fum
 +i zice rar =i rece: — E=ti mul\umit acum?
 Atuncea el tresare =i ochii]nv`rte=te.
 Cum sta nainte-i nalt[, privind o mistuie=te:
 — O, vino mai aproape, aproape l-al meu piept,
 Odor cu p[r de aur =i ochiul]n\elept.
 Ca zece mor\i deodat[durerile iubirii-s —
 Cu-acele mor\i]n suflet eu te iubesc, Tomiris.
 — Dar las[-m[— ea strig[. — Ce galben e=ti la fa\[,
 Suflarea ta m[arde =i ochiul t[u m[-nghea\].
 Ce m[prive=ti at`ta? A ta c[ut[tur[
 M[doare, cum m[doare suflarea ta din gur[.
 Ce ochi ur`t de negru! Cum e de stins =i mort!
 }nchide-l, ah,]nchide-l — privirea ta n-o port...
 — Dar m[iube=ti, Tomiris — tu m[iube=ti at`t,
 Precum pe al meu frate nicic`nd nu l-ai iubit.
 — Da, simt c[]n puterea ta sunt, c[tu mi-e=ti domn —
 +i te urmez ca umbra, dar te urmez ca-n somn.
 Simt c[l-a ta privire voin\ele-mi sunt sterpe,
 M-atragi precum m-atrage un rece ochi de =erpe,
 Fugi, fugi]n lumea larg[! M[faci s[-nnebunesc,
 C[ci te urmez =i totu=i din suflet te ur[sc.

El o cuprinde... Fa\ a ei alb[atuncea piere
 +i gura ei se str`nge de-o stranie durere.
 Ea ar \ipa =i glasul]n g`t i se]ngaim[.
 Ea]l sorbea cu ochii, de=i murea de spaim[...
 +i cum stau m`n[-n m`n[... tresar, tot mai aproape
 Se str`ng =i peste ochii-i]=i las[-a ei pleoape.
 Din taini\ [ad`nc[p[rea c-aud un vaier.

Deasupra ei Brigbelu, n[l`nd f[clia-n aer,
 }i zise: — O, iubito, din nou \i se n[zare.
 Iar ea mereu ascult[, =-aude i se pare:
 “Se clatin vis[torii copaci de chiparos
 Cu ramurile negre uit`ndu-se]n jos,
 Iar tei cu umbra lat[cu flori p`n-]n p[m`nt
 Spre marea-ntunecat[se scutur[de v`nt!”

II

Brigbelu, rege t`n[r din vremea cea c[runt[,
 Pe zeii vechii Dacii i-a fost chemat la nunt[.
 Frumos au ars]n flac[ri prinusul de pe vatr[,
 Pe c`nd intrar[oasp[ii sub bol\ile-i de piatr[.
 }n capul mesei =ade Zamolxe, zeul getic,
 Ce lesne urc[lumea cu um[ru-i athletic.
 }n dreapta lui sub v[lul de cea\ m`ndrul soare,
 }n st`nga-i =ade luna sfioas[, z`mbitoare...
 Din sale dep[rtate p[trunde zvon de arm[.
 Prin ei cimpoiul skytic porne=te dulcea-i larm[,
 Trezind greoiul ropot de dan[, c[ci launloc
 To\i oaspe\ii mai tineri loveau baltage-n joc,
 Iar tinerele fete cu ei juc`nd de-a valma
 Se-nv`rt =i se ml[die u=or sun`nd cu palma.

La mijlocul de mas[pe tronu-i =ade el
 Cu plete lungi =i negre,]ntunecos, Brigbel.
 +i r[zimat pe spat[al zeilor fiastru
 Privea-n ochii miresei al cerului albastru.
 Frumo=i ca dou[basme, izvoarele uimirii-s,
 }n p[ru-i lung de aur se]nvelea Tomiris.

}ncolo voievozii, boiarii dup[treapt[
 +optesc cu admirare]n barba]n\eleapt[
 C`nd spune c`nt[re\ul pove=ti din alte vremuri,
 De regi de-a c[ror fapte te miri =i te cutremuri,
 Spunea cum din de=erturi, ce nu mai au hotar[,
 Venit-au de la Nilul cu tainice izvoar[,
 Pe negrele cor[bii cu mii de mii de gloate,
 St[p`nul pe Egiptet cu-averile lui toate.
 Apoi veni acela ce-au fr`nt pe Minotaur,
 Tezeu, s[cate l`na cu mi\ele de aur.
 Apoi t`rziu]n urm[veni str[inul oaspe
 Cl[dind pe Istru poduri — Darius al lui Ispaspe,
 Un rege, ce]n lume nu-=i g[sea loc s[-ncap[,
 }n Dacia venise, cer=ind p[m`nt =i ap[.
 +i povestea b[tr`nul de neamuri curg`nd r`uri,
 Din codri r[s[rite, ie=ite din pustiuri
 +i cum pierir[toate pe r`nd precum venir[
 +i cum c[t`nd norocul morm`ntul =i-l g[sir[.

+i pe c`nd to\i ascult[, chiar regii din firide,
 Cu gura-n pumn ghidu=ul se str`mb[=i tot r`de.
 Cu mutra lui de capr[=i trup schilod de faun
 }=i t`r`ie piciorul \in`ndu-se de scaun.
 Se clatin vis[torii copaci de chiparos
 Cu ramurile negre uit`ndu-se]n jos,
 Iar tei cu umbra lat[cu flori p`n-]n p[m`nt
 Spre marea-ntunecat[se scutur[de v`nt.

Deodat[-n fundul salei, apare sub un arc,
 Cu st`nga r[zimat[de spada-i de monarc,

Nebunul Sarmis — care-i cu craiul frate geam[n —
 Ca umbra cu fiin\`a-i ei am`ndoi s-asam[n.
 Dar galben e la fa\` =i ochii ard [n friguri
 +i v`n[t[-i e gura. El vine cu pa=i siguri
 +i pe pumnaru-=i scap[Brigbel m`na regal[.
 Din tron pe jum[tate cu furie se scoal[...
 Nebunu nal\` dreapta, se uit[lung la el —
 Cu m`na pe pumnaru-i]ncremeni Brigbel.
 +i ca s[]n\`leag[nainte-i ce se-nt`mpl[
 Nebunu-=i trece m`na la ochi, apoi la t`mpl[,
 Se uit[turbur, pare c[=i-ar aduce-aminte
 De-o veche povestire, cu jalnice cuvinte.
 Cu glasul lui ce sun[ad`nc, ca de aram[,
 El noaptea cea etern[din evii-i o recheam[,
 Arat[cum din neguri cu umeri ca de munte
 Zamolxe, zeul vecinic, ridic[a sa frunte
 +i dec`t toat[lumea de dou[ori mai mare,
 }=i pierde-n ceruri capul,]n jos a lui picioare,
 Cum sufletul lui trece vuind prin neagra cea\[,
 Cum din ad`nc ridic[el universu-n bra\[,
 Cum cerul sus se-ndoaie =i stelele-=i a=terne,
 O bolt[r[s[rit[din negure eterne,
 +i dec`t toat[lumea de dou[ori mai mare
 }n propria lui umbr[Zamolxe redispere.
 “Privi\`-l cum st[m`ndru =i alb pe naltu-i je!
 El umfl[r[suflarea vulcanului m[re\,
 Dac[deschide-n evii-el buza cu m`nie
 +i stelele se spulber ca frunzele de vie;
 El m`n[]n uitare a veacurilor turm[
 +i sorii]i negre=te de pier f[r[de urm[.

Dac[se uit[-n mare, ea tremur[=i seac[.
 De=i pleac[a sa frunte, tot ceru-atunci se pleac[.
 Ci-n evii t[i, Zamolxe, tu n-ai creat vreodat[
 Un chip mai bl`nd, mai ginga= dec`t [st chip de fat[!
 G`ndirea ta, divine, abia putu s-adune
 Din mii minuni din lume o singur[minune,
 C[ci numai \ie singur \i fuse cu putin\
 S-une=ti at`ta farmec cu-at`ta necredin\[...
 Dar nu \i-o cer, tot darul \i-l zv`rl iar la picioare.
 De-a lumii tale bunuri privirea azi m[doare.
 Nici vin s[-mi cer coroana, nici \ara mea. O d[rui
 F[=ii s-o rup-oricine =i cum \i place-oric[rui.
 La ce-a= mai cere-o \ar[, \n care nu-i credin\
 Unde un frate pe-altul s-ucid[-i cu putin\
 Rebel! f[cu=i din sceptru unealt[de ocar[
 +-ai dat tu \nsu=i pild[din om s[fie fiar[.
 Eu lumii trebuie-am, dar \ie-\i trebui ea,
 S[fie rea, smintit[, corupt[, cum o vrea,
 Tu e=ti din a ei mil[st[p`n =i s-o urmezi
 Tu trebui, ca mai bine \n scaun s[te-a=ezi;
 Ca nu de vro suflare pe d`nsul s[te clatini
 C[ta-vei s[iei ochii proste=ti cu nou[datini.
 Din Sybaris vei str`nge b[tr`ni cu b[rbi boite,
 Ca neamului s[-i deie n[ravuri mai spoite,
 S-arate cum mo=negii, \mb[ls[mi\i ca mumii
 }ntrec =i tineretul \n scandalele lumii!
 Str[mo=i pierdu\i \n veacuri, r`nduitori de cete,
 Coroana mea =-a voastr[e plin[azi de pete.
 O, voievozi ai \[rii, fr`nge\i a voastre s[bi
 +i ciuma \n limanuri s[intre pe cor[bi.

Pute\i de-acum s[rumpe\i buc[\i a mele flamuri,
 M`njit pe ele-i zimbrul adun[tor de neamuri,
 De azi al vostru rege cu drag va s[]ngroape
 Domnia-i peste plaiuri, puterea-i peste ape.
 +-acum la tine, frate, cuv`ntul o s[-ndrept,
 C[ci voi s[-ng[lbeneasc[=i sufletu-\i din piept
 +i ochii-n cap s[-\i sece, pe tron s[te usuci,
 S[sameni unei slabe =i str[vezii n[luci,
 Cuv`ntul gurii proprii, auzi-l tu pe dos
 +i spaima mor`ii intre-\i]n fiecare os.
 }n orice om un du=man s[=tii c[\i se na=te,
 S-ajungi pe tine]nsu\i a nu te mai cunoa=te,
 De propria ta fa\[, rebel, s[-\i fie team[
 +i somnul — vame= vie\ii — s[nu-\i mai ieie vam[.
 Te mir[de g`ndirea-\i, r[sai la al t[u glas,
 }ncremene=te galben la propriul t[u pas,
 +i propria ta umbr[urm`nd prin ziduri vechi,
 Cu m`inile-\i astup[sperioasele urechi,
 +i strig[dup[d`nsa pl`ng`nd, mu=c`nd din unghii
 +i c`nd vei vrea s-o-njunghii, pe tine s[te-njunghii!...
 Te-a= blestema pe tine, Zamolxe, dar[vai!
 De tronul t[u se sfarm[blestemul ce visai.
 Durerile-mpreun[a lumii uria=e
 Te-ating ca =i suspinul copilului din fa=e.
 }nva\[-m[dar vorba de care tu s[tremuri,
 S[m[n[tor de stele =i-ncep[tor de vremuri.
 Tomiris! vis de aur]n via\a-mi, s[te cert?
 Durerea-mi, nebunia-mi, pustiu-mi \i le iert!
 Ce s[te blestem oare? C[ci visul m`ng`ios
 A trebuit s[piar[... Prea, prea era frumos.

Cu-amor at` t de f[r] de margini =i de nalt
 Nu se c[dea s[\ie un om la cel[lalt.
 Prea nu aveam]n lume nici sf` nt, nici Dumnezeu,
 Prea ne uitasem astfel detot =i tu =i eu.
 Cereasca fericire nu se putea s[\in[,
 Nu se c[dea s-o aib[o m` n[de \[r` n[,
]n lumea de mizerii =i lacrimi nu e loc
 Pentru at` ta mil[=i pentru-at` t noroc...
 De-aceea-n codri negri m[-ntorc s[r[t[cesc.
]n umbra lor etern[eu umbra-mi mistuiesc,
 Privesc cum peste frunze uscate f[r] urme
 Alearg[zimbrii negri =i cerbii fug]n turme,
 Iar l` ng[vechi f` nt` ne de lume date-uit[r]ii
 Privesc]n iarba nalt[sirepii albi ai m[r]ii.
 Se clatin vis[torii copaci de chiparos
 Cu ramurile negre uit` ndu-se]n jos,
 Iar tei cu frunza lat[, cu flori p` n-]n p[m` nt,
 Spre marea-ntunecat[se scutur[de v` nt.”

III

Prin salele pustie un om]n neagr[hain[
 Tem` ndu-se de pa=i-i, se strecur[]n tain[.
 Sub mantia lui lung[ascunde un pumnar,
 Tot]nd[r]t prive-te cu spaim[=i amar.
 El r` de... Se repede spre umbra-i... umbra sare.
 Din dreptul unor ziduri,]ncet ea iar apare...
 Asupr[-i se repede =i iar se d[napoi:
 — O, Sarmis, lupt[lung[, grozav[e-ntre noi!
 Ce fugi? Ce fugi? Nu vezi tu la lupt[c[te chem?
 Nu crede cum c[tremur, nu crede c[m[tem!

+atuncea iar r[sare =i fa\ a-i slab[piere,
 +i ochiul fix se uit[cu spaim[=i durere:
 „O, inima mea la=[, de ce-nlemne=ti]n s`n,
 Sf`r=e=te! +i pumnarul]mi scap-acum din m`ini...
 Dar]l voi str`nge bine... Stai... stai, nebun mi-el.”

—Love=te crud o dat[=i cade mort — Brigbel.

Gelozie

C`nd te-am v[zut, femeie, =tii ce mi-am zis]n sine-mi?
 N-ai s[p[trunzi vrodat[]nluntrul astei inimi.
 Voi pune u=ii mele z[voare grele, lac[t,
 S[nu p[trunz[-n cas[-mi z`mbirea ta din treac[t.

+i cum? dar]n\elegi tu cum? Cu-acea gelozie,
 Ce g`ndurile-\i arde =i inima-\i sf`=ie.
 C[ci m[-ntrebam, se poate c-at`t de-mpodobit[
 Cu inima =i mintea, s[nu fie iubit[?
 C[ci prea, prea e frumoas[... Dorin\ a-i guraliv[,
 Ademenirea-i bl`nd[, putut-a sta-mprotiv[
 At`tor vorbe calde =optite cu durere,
 Ce aerul]l]mple c-un val de m`ng`iere?
 Putut-a umpotriva at`tora s[steie
 C`nd e a=a de dulce =i nu-i dec`t femeie?
 +tiind c[o s[geat[din arcul cel cu gene
 E chiar durerea]ns[=i a vie\ii p[m`ntene,
 Venin =tiind c[este s[rutul z`nei Vineri,
 Venin mi-era suflarea =i ochii t[i cei tineri

+i nu voiam ca d`n=ii cu dulce vicle=ug
 S-aprinz[al meu suflet pe-al patimilor rug;
 +i zborul cuget[rii-mi, m`ndria din c`ntare-mi,
 Eu nu voiam c-un z`mbet al t[u s[mi le sfaremi...
 Priveai la mine straniu =i te mirai c[tac...
 Tu nici visai ca-n g`ndu-mi eu f[lcile-\i dezbrac
 De c[rnrurile albe =i ginga=e =i sterpe,
 C[idolului m`ndru scot ochii bl`nzi de =erpe,
 Tu nici visai c[-n g`ndu-mi eu fa\ta o tai,
 C[ce r[mase-atuncea naintea min\ii-mi, vai!
 Era doar]nceputul frumos al unui le=...
 Ba mai treceai cu m`na prin perii t[i cei de=i,
 +i nici visai c[g`ndu-mi te face de ocar[
 Pentru c[por\i pe oase un obr[zar de cear[
 +i c[priviri grozave, ca m`ini f[r[de trup,
 Se]ntindeau asupr[-\i, cu ele s[te rup,
 +i pe c`t de frumoas[=i ginga=[la port
 Eu te priveam atuncea c-un rece ochi de mort.

Dar m-ai]nvins... P[truns-ai a inimei c[m[ri
 +-acum luce=ti ca steaua fatal[peste m[ri
 Pe g`ndurile mele... =i treci a=a frumoas[
 Ca marmura de alb[, cu gene l[cr[moase,
 +i cum plute=ti n-atinge piciorul de p[m`nt...
 At`rni precum at`rn[n[dejdile... de v`nt.

M[mi=c ca oceànul cu suferin\i ad`nci,
 Ce bra\ele-i de valuri le-at`rn[trist de st`nci.
 Se nal\ [=i recade =i murmur[]ntruna
 C`nd lunec[pe negre p[duri de paltin luna:
 P[truns el e de jalea luminei celei reci...

]n veci de el departe =i el iubind-o-n veci.
 De s-ar l[sa pe s`nu-i, din cer vrodinioar[,
 El ar sim\i c[-nluntru-i cu ceru-ntreg coboar[
 +i-ar caden\ a durerea-i pe-al veacurilor mers
 C-un univers deasupr[-i =i-n el c-un univers.

Astfel domne=ti pe visu-mi =i pe singur[tate-mi
 +i mi=ti]n al meu suflet un oceàn de patemi.
 Iar bra\ele-mi s-arunc[ca valurile m[rii
 — Ah,]n de=ert, nici nu pot ca s[te dau uit[rii —
 S-arunc[]nspre cerul cel luminos, recad
 +i mistuit de chinuri ca Tantalus]n iad.
 Dar]n zadar! c[ci astfel a fost voin\ a sor\ii
 Ca tu s[-mi dai durerea =i voluptatea mor\ii
 +i s[-mi r[sai din marea de suferin\i,]nalt[,
 Ca marmura etern[ie=it[de sub dalt[.

Din c`nd]n c`nd...

Eu te-am iubit]mi pare-un veac, tu nici m[car din c`nd]n
 c`nd,
 +i nici ai vrut s[alinezi al meu amar din c`nd]n c`nd.
 Erai frumoas[cum nu e nimic]n cer =i pe p[m`nt;
 Azi nu mai e=ti precum ai fost, frumoas[doar din c`nd]n
 c`nd
 +i ochii t[i ce str[luceau mistuitor =i]nfocat
 Sunt osteni\i =i se aprind cu mult mai rar din c`nd]n c`nd.
 O, spune-mi, suflet dulce, tu, pe care-at`ta l-am iubit,
 Dac-ai aflat]n calea ta vrun solitar din c`nd]n c`nd,
 Care de-ad`ncul meu amor at`ta de nem[rginit

M[car ca-n vis s[-i fi adus aminte iar din c`nd]n c`nd.
 Nu! Ai trecut din m`ini]n m`ini prin to\i acei oameni de r`nd,
 Tu, trupul t[u cel dulce plin le-ai dat]n dar din c`nd]n c`nd,
 Cu al t[u suflet a=a cald =-adormitor nu i-ai atins,
 O, =i nici unul n-a-n\eles at`ta har din c`nd]n c`nd.
 Cu c`t[inspirare eu, cu c`t]nalt ceresc av`nt
 Apropiam de gura mea acest pahar din c`nd]n c`nd!
 O, iubeam umbra ta =i tot ce e]n tine, tot ce e=ti
 +i ast[zi dac[m[g`ndesc, nebunesc iar din c`nd]n c`nd.
 Dar vai! pierdut[ast[zi e=ti, orice dorin\[a pierit;
 Tot]nc[visu-l urm[resc =i,]n zadar din c`nd]n c`nd,
 Tot te mai v[z naintea mea plutind ca-n vis, pierdut[da,
 Cu buze supte, c-un obraz ca =i de var, din c`nd]n c`nd.
 Paserea Phoenix, numai ea, r[sare din cenu=a ei,
 Dar oameni ce se mistuiesc nu mai r[sar din c`nd]n c`nd.
 C[a mea via\-ai chinuit, iertai de mult, ci-mi pare r[u.
 L-al t[u trecut eu m[g`ndesc cu-at`t amar din c`nd]n c`nd.

Ca =i Stoa, ce pretinde...

Ca =i Stoa, ce pretinde
 S[fim m`ndri =i integri,
 C`nd plutesc deasupra noastr[
 Cu-a lor visuri ochii negri;

Ca =i basmele p[g`ne
 De iubire ce-ard chimeric
 Cu nesa\iul lor de visuri
 +i cu-at`ta]ntuneric;

C`nd atra=i de a lor noapte
Ne suntem str[ini de lume,
Du-i pe marginea uit[rii
De-un av`nt f[r[de nume;

C`nd g`ndire nu mai este
+i c`nd inima e trist[
+i afar[de-acel farmec
C`nd nimic nu mai exist[:

P[r[sesc =i veac =i \ar[
Pentru umeri de femeie
+i o rog astfel]n je\u-i
Dulce locului s[steie,

S[m[pierd privind-o vecinic
De la cre=tet la picioare,
M`ndr[ca o-mp[r[teas[,
Cald[, cu senin de soare,

De pe ochii-i s[ridice
Languroase lunge gene,
S[-ngenunchi naintea z`nei
Venus Anadyomene,

Genele d`nd]ntuneric
Voluptos c[ut[turii,
Iar gropi\ele cochete
Dulci r`d la mijlocul gurii.

Doña Sol

Te rog r[m`i o clip[]nc[
 Ca s[te str`ng duios la piept.
 Din fericirea mea ad`nc[
 A= vrea sa nu m[mai de=tept.
 +i totu=i, luna iese-n zare,
 Albe=te zidul nalt =i gol...
 D[-mi cea din urm[s[rutare
 +i]nc[una, doña Sol!

M[-ntrebi cu ochiul t[u cuminte
 Unde m[duc =i ce m[fac,
 C`nd de pe ceruri stele sfinte
 P[trund]n codru, bat]n lac.

.

Au nu e=ti tu la]n[l]ime
 Ca steaua vecinicului pol?...
 Pe mine nu m[=tie nime,
 Nici chiar tu]ns[!i, doña Sol.
 Ades c`nd frunzele pe crac[
 +optesc ca zgomotul de guri
 Ce se s[rut[=i se-mpac[
 }n umbr-ad`nc[de p[duri,
 Eu stau unde p[trunde luna
 Pe alb izvor, sun`nd domol;
 De c`nt[p[s[rile-ntruna,
 De tine-mi c`nt[, doña Sol.

+i pe oglinda mi=c[toare
 Stau de privesc un straniu joc:
 E apa pururi c[l[toare
 Pe chipu-mi ce r[m`ne-n loc.
 S-au desprim[v[rat p[durea,
 Suspin[p[s[rile-n stol..
 +i numai eu, g`ndind aiurea,
 G`ndesc la tine, doña Sol.

De ce doresc singur[tate
 +i glasul tainic de izvor,
 De ce c`nd codrul frunza=-i bate
 Adorm pe verdele-i covor?
 Ca prin lumina cea r[rit[
 Prin umbra moale de [pristol]
 S[mi s-arate lini=tit[
 A ta ivire, doña Sol.

S[v[z cum m`na ta]ndoaie
 }n arc o ramur[de fag
 +i ca Diana cea b[laie
 }i faci }n codru m`ndru prag;
 S[ge`i de aur pe-al t[u um[r,
 Gone=ti v`natul t[u]n stol,
 Dar peste frunze f[r' de num[r
 Nu-mi la=i o urm[, doña Sol.

Chiar de luceaf[rul de sear[
 Te tem, c[ci dulce arde el,
 C`nd treci frumoas[=i u=oar[

}n umbra negrului castel...
 De a= z[cea r[nit de moarte,
 }ntr-un genunchi eu tot m[scol;
 Tinz`ndu-mi dreapta de departe,
 M[-nchin la tine, doña Sol.

.

C`nd luna trece]n uimire
 Spre-a face-al m[rilor ocol,
 Ea, lumin`nd a mea iubire,
 Te lumineze, doña Sol.

Apari s[dai lumin[

Apari s[dai lumin[arcatorilor fere=ti,
 S[v[z]n templu-i z`na cu farmece cere=ti.
 Prin vremea trec[toare luce=te prea curat
 Un chip t[iat de dalt[, de-a pururi adorat.
 Privi-te-voi cu ochii]n lacrimi fierbin\i...
 O, marmur[, aibi mil[de-a mele rug[mini!

}ndur[-te =i las[privirea-mi s-o consol
 La alba str[lucire a g`tului t[u gol,
 La dulcea rotunzire a s`nilor ce cresc,
 La noaptea cea ad`nc[din ochiul t[u ceresc,
 S[v[d c[de privirea-mi t[c`nd te]nfiora...
 O, marmur[, aibi mil[de ochii-mi rug[tori!

A= vrea cu-a mele lacrimi picioarele s[-\i scald,
 }n dulcea-nfiorare a sufletului cald,

S[mor p[truns de jalea amorului meu sf`nt,
 Ca leb[da ce moare de propriul ei c`nt,
 S[mor de-nt`ia raz[din ochii t[i cei reci...
 O, marmur[, aibi mil[de stingerea-mi pe veci!

Ca iarna cea etern[a Nordului polar
 Se-ntinde amor\irea]n sufletu-mi amar,
 Nimic nu lumineaz[astei pustiet[\i,
 Doar sloiurile par ca ruine de cet[\i,
 Plutind de asprul vicol al mor\ii cei de veci...
 Tu ramur[-nflorit[... pe visul meu te pleci!

Din lumea de mizerii =i f[r[de-n\eles
 Cu ochii cei de ghea\[ai mor\ii m-am ales
 +i totu-mi pare ve=ted, c[zut =i uniform.
 Sunt]nsetat de somnul p[m`ntului s-adorm,
 }nc`t numai de nume]mi pare c[exist...
 Tu doar r[sai c-un z`mbet]n visul meu cel trist!

Cu ochii t[i de]nger m[m`ng`i =i m[min\i,
 C[ci ei cuprind o lume de dulci f[g[duin\i,
 De-amor f[r[de margini, de scumpe fericiri,
 Cum nu se afl[-n lumea aceasta nic[iri,
 C[ci este umbra bl`nd[-a iubirii cei de veci,
 Ce trece cu]ntreaga-i putere, pe c`nd treci!

Nici luna plutitoare, nici stelele din cer
 N-or s[p[trunz[-n lumea trecutelor dureri,
 N-or s[p[trunz-amarul pierdutei tinere\i,
 M[car s[am de-acuma o sut[de vie\i,

C[ci sufletu-mi de-atuncea e-at` t de-ntunecat...
Doar ochii t[i de]nger]n visul meu str[bat!

Ca toamna cea t`rzie e via\ a mea, =i cad
Iluzii ca =i frunza pe undele de vad,
+i nici o bucurie]n cale-mi nu culeg,
Nimic de care-n lume iubirea s[mi-o leg,
Pustiul =i ur` tul de-a pururi m[cuprind...
Doar bra\ele-\i de marmur]n visul meu se-ntind!

Precum cor[bii negre se leag[n] de v`nt
Cu p`nzele-at`rnate departe de p[m`nt,
Cum]ntre cer =i mare trec pas[rile stol,
Trec g`ndurile mele a sufletului gol,
]ntind ale lor aripi spre negre dep[rt[ri...
Tu numai e=ti]n visu-mi luceaf[rul pe m[ri.

Cu aspra nep[sare tu sufletu-mi aduci
Pe cele dou[bra\ e]ntinse-a sfintei cruci
+i buzele-nsetate cu fiere mi le uzi;
C`nd ruga mea fierbinte nu vrei s[o auzi,
M[faci p[rt a=]n lume durerilor lui Crist...
O, marmur[, aibi mil[de sufletul meu trist!

Dar te cobori, divino, p[truns[de-al meu glas,
Mai m`ndr[, tot mai m`ndr[la fiecare pas...
Visez, ori e aievea? Tu e=ti]n adev[r!
Tu treci cu m`na alb[prin vi\ele de p[r?
Dac[visez, m[\ine]n vis, privindu-mi drept...
O, marmur[, aibi mil[s[nu m[mai de=tept!

Renunlatre

A= vrea s[am p[m`ntul =i marea-n jum[tate,
 De mine s[asculte cor[bii =i armate,
 De voi clipi cu ochiul, cu m`na semn de-oi face,
 S[-i mi=te r[s[ritul popoarele]ncoace;
 S[lbatecele oarde s[curg[r`uri-r`uri,
 Din codri r[scolite, st`rnite din pustiu;
 Ca undele de fluviu urmeze-ale lor scuturi,
 }ntunece-se-n zare pierdutele-nceputuri,
 Un r`u de sc`nteiare luceasc[l[nci =i s[bii,
 Iar marea se-nsp[im`nte de negrele-mi cor[bii.

Astfel r[zboi porni-voi. Voi arunca]ncalte
 O jum[tate-a lumii asupra celeilalte,
 Priveasc[-m-atunci preo\i: — un monstru ce se-nchin[,
 C`nd oardele-i barbare duc moarte =i ruin[.
 Ruga-m[-voi cu m`na uscat[\in`nd strana,
 Deasupra mea cu-ntinse aripi va sta Satana;
 Cu tronul meu voi pune al[turea sicriul.
 C`nd gloatele-mi]n lume ar tot m[ri pustiu,
 S[simt c[nu se poate un Dumnezeu s[-mi ierte
 Cet[\ile]n flac[ri =i \[rile de=erte...
 Astfel doar a= preface durerea-mi f[r[nume,
 Dezbinul meu din suflet]ntr-un dezbin de lume.

+i tot ce-nc`nt[ochii cu mii de frumuse\i,
 Tot ce p[m`ntul are =i marea mai de pre\
 Gr[mezi s[steie toate la mine]n comori.
 Al[turea cu ele s[trec nep[s[tori,

Sim\indu-m[]n mine st[p`n al lumii-ntregi,
 Un zeu]n omenire, un soare]ntre regi
 +i raze s[reverse din frunte-a mea coroan[...
 S[-ngenunchez nainte-\i a=a ca la icoan[
 +i descriindu-\i toat[puterea f[r[seam[
 S[-\i zic: — Ia-le pe toate, dar =i pe mine ia-m[!]

Nu m[iubi! Ca robul s[fiu pe l`ng[tine,
 De-i trece,-n jos pleca-voi a ochilor lumina,
 Dezmo=tenit de toate, la via\[abdic`nd,
 S[nu-mi r[m`n[-n minte dec`t un singur g`nd:
 C-am aruncat un sceptru, cu d`nsul lumea-ntreag[,
 P[st`r`ndu-mi pentru mine durerea c[-mi e=ti drag[,
 }namora\i de tine, r[m`n[ochii-mi tri=ti
 +i vecinic urm[reasc[cum, marmur[, te mi=ti.
 }n veci dup-a ta umbr[eu bra\ele s[-ntind,
 De-al genei tale tremur n[dejdea s[mi-o prind,
 S[-mi razim a mea frunte de zidurile goale,
 Atinse de-umbra dulce a frumuse\ii tale.

Nu m[-n\elegi

}n ochii mei acuma nimic nu are pre\
 Ca taina ce ascunde a tale frumuse\i.
 C[ci pentru care alt[minune dec`t tine
 Mi-a= risipi o via\[de cuget[ri senine
 Pe basme =i nimicuri, cuvinte cumpenind,
 }n vorbe pieritoare ca-n lan\ s[te cuprind,
 +i]n senin de stele durerile s[-mi ferec
 P`n` nu s-o stinge umbra iar dulce-n]ntunerec?

+i azi c`nd a mea minte, a farmecului roab[,
 Din ori=ice durere \i face o podoab[,
 +i c`nd r[sai nainte-mi ca marmura de clar[
 Iar ochii t[i cei m`ndri sc`nteie]n afar[,
 }nc`t de-ale lor raze nu pot p[trunde]nc[
 Ce-ad`nc trecut de g`nduri e-n noaptea lor ad`nc[;
 Azi — c`nd a mea iubire e-at`ta de curat[,
 Ca aura de care tu e=ti]mpresurat[,
 Ca setea ursitoare ce-o au dup[olalt[
 Lumina de-ntunec =i marmura de dalt[,
 C`nd sufletu-mi at`rn[plutind]n ochii mei
 De un cutremur tainic al tinerei femei
 +i vie\ile-am`ndoror s-amestec[-n]ntreg,
 C`nd]n\eles de tine, eu]nsumi m[-n\eleg.

S[]ntrec[]nflorirea de-un v`nt al reciilor ierne,
 S[-nce\i a fi icoana iubirii cei eterne,
 Cu marmura cea alb[s[nu te mai asameni,
 S[fii ca toat[lumea — frumoas[]ntre oameni,
 S[-ncete-acea sim\ire ce te-au f[cut o zeie,
 S[fii —]nc`nt[toare — dar numai o femeie,
 +atunci s[-mi zici: — Privirea ce-at`t ai adorat-o
 E]nc[tot senin[, fermec[toare... Iat-o!?

*E]nc[tot!... Avea-vei]n ochii-mi acel pre\
 Ce azi \i-l d[sfiala pierdutei mele vie\i?
 Voi fi supus duioasei, nemaisim\itei munci,
 C-o oaste de imagini s[te iubesc =atunci?*

Au nu =tii tu ce suntem? Copii nimicniciei,
 Nefericiri zv`rlite]n brazdele veciei,

Ca repede a rotire a undelor albastre
 G`ndirea noastr[spuma z[d[rniciei noastre,
 Iar visuri =i iluzii, pe marginea uit[rrii,
 Trec =i se pierd }n zare ca paserile m[rrii.
 +i ce r[m`ne-n urm[}n noi dec` t obscura
 +i oarba suferin\ ce b`ntuie natura?

+i azi c`nd am puterea ce-o are numai Domnul,
 Din haosul uit[rrii s-alung pe-o clip[somnul,
 Pe schelea lumii noastre ur`te =i-ntr-un chip,
 Cu vorbe-mpestr\ate, zidite din nisip,
 Eu s[z[resc o alta — un rai, o prim[var[,
 +i-n codri plini de umbr[lucie de izvoare —
 Azi, c`nd e=ti prea mult }nger =i prea pu`in femeie,
 Frumoas[cum nici Venus nu a putut s[steie,
 }n loc de-a fi un soare al astei lumi }ntregi,
 Tu }mi ucizi g`ndirea, c[ci nu m[}n\elegi.

Ochiul t[u iubit

Ochiul t[u iubit,
 Plin de m`ng`ieri,
 Dulce mi-au lucit
 P`n[ieri.

Oare te pierdui
 Pe acest p[m`nt,
 F[r[ca s[-mi spui
 Un cuv`nt?

Oare te]nduri,
Tu, ca s[m[la=i,
Geniu de p[duri
Dr[g[la=?

Luna]n zadar
Bate la fere=ti,
+i m[-ntreab[iar
Unde e=ti.

Ar luci pe zid
P`n[ce te culci,
P`n[\i se-nchid
Ochii dulci.

+i ar tremura
Tainic]n frunzi=
+i te-ar s[ruta
Pe furi=.

Dar ea zi cu zi
E]n orice loc
+i te va g[si
Cu noroc.

Eu nu pot s[plec
Peste nori =i v`nt,
+i s[te petrec
De-unde sunt.

Cum nu sunt ca ea,
 Ca s[m[strecor,
 Drept oglinda ta
 S[cobor!

Chipul t[u frumos
 S[-l privesc]ntreg —
 Cu at` t folos
 S[m-aleg

S[apar ca-n vis
 Acelei vederi
 Care mi-au sur`s
 P` n[ieri.

Ochiul t[u iubit

(variant[])

Ochiul t[u iubit,
 Plin de m`ng` ieri,
 Dulce mi-au lucit
 P` n[ieri.

L-am iubit cu mii
 Lacrime fierbin\i
 +i cu-at` t de vii
 Rug[min\i.

+i cum suferii
 De al t[u amor,

C` t de mult dorii
Ca s[mor!

Pururi te c[tam
Pe orice p[m`nt,
C[ci a-\i spune am
Un cuv`nt.

C[m[ru\`a ta
Sara s[-mi deschizi,
C[te-oi desmierda
Ca s[r`zi.

S[-\i]nchid]ndat'
Pe c`nd tu te culci
Cu un s[rutat
Ochii dulci.

S[m[sor mereu
C` t de mult crescu=i,
S[s[rut al t[u
Picioru=.

S`nul rotunjor
C`nd pe bra\]l por\i,
Li s-ar face dor
+i la mor\i.

De te-i potrivi
Astei rug[min\i,

Ferici\i om fi
+i cumin\i.

Z`n[din p[duri,
Umbr[din pove=ti,
Glas al dulcei guri,
Unde e-ti?

Dac[iube=ti f[r[s[speri

Dac[iube=ti f[r[s[speri
De-a fi iubit vrod[at],
Se-ntunec[de lungi p[ri
De r[u via\ta toat[.

+i-\i las[-n suflet un amar
+i]n g`ndiri asemeni,
C[ci o iubire]n zadar
Cu moartea-i sor' de gemeni.

Dar vindecarea la dureri
}n piept,]n partea st`ng[-i,
De-acolo trebuie s[ceri
Cuvinte s[te m`ng`i.

Acolo afli ad[post
Oric`te se]nt`mple,
Ca =un amor care-ar fi fost,
Via\ta ta o]mple.

C[ci un luceaf[r r[s[rit
Din lini=tea uit[rrii
D[orizon nem[rginit
Singur[t[\ii m[rrii.

+i ochiul t[u]ntunecat
Atunci]l umple pl`nsul,
Iar ale vie\ii valuri bat
C[l[torind spre d`nsul.

+i dau caden\e de nespus
Durerii tale lunge
Pe c`nd luceaf[rul e sus
Ca s[nu-l po\i ajunge.

Z`mbe=te trist cu raze reci
Speran\elor de=arte:
}n veci iubi-o-vei,]n veci
Va r[m`nea departe.

+a tale zile-or fi cum sunt
Pustii ca ni=te stepe;
Iar nop\ile de-un farmec sf`nt
Ce nu-l mai po\i pricepe.

+i oare tot n-a|i]n\eles...

+i oare tot n-a|i]n\eles
 Cum nu mi-i lumea drag[,
 C`nd cu nimic nu m-am ales
 Din via\ a mea]ntreag[.

C`nd al meu suflet mistuit
 De chin =i de p[rere
 A fost un trist, necontentit
 Prilej pentru durere.

C`nd fu menit ca pe p[m`nt
 Dorin\ a s[-l alunge
 Dup-un noroc at`t de sf`nt
 Cum nu se poate-ajunge.

E un miraj de necrezut
 Pe-un orizon de stepe:
 De al lui farmec str[b]tut
 Eu tot nu-l pot pricepe.

El st[p`ne=te amor\it
 Pustiile uit[rii
 Ca =i o stea din r[s]rit
 Singur[tatea m[rii.

+i-l rog]ncet,]l rog pe veci
 Ca s[-mi asculte pl`nsul,

C`nd ale apei valuri reci
C[l]toresc spre d`nsul.

At`tea bl`nde rug[mi]ni,
At`tea calde =oapte,
At`tea lacrimi fierbin`i
V[rsate zi=i noapte,

Le-am]ndreptat despre apus
Durerea s[-mi alunge,
Dar el se nal\ tot mai sus
Ca s[nu-l pot ajunge.

Va fi]n veci necunoscut,
Va fi]n veci departe...
E steaua negrului trecut:
Iubirea f[r' de moarte,

Ce m[rgine=te-n orizon
+i oceàn =i stepe
+-al c[rui farmec monoton
Te-a-nvins f[r-a-l pricepe.

C[ci a iubi f[r] s[sperii
De-a fi iubit vrodad[:
E semnul veciniceii durerii
Ce cerul \i-l arat[.

+i oare tot n-a|i]n\eles...

(variant[])

+i oare tot n-a|i]n\eles
 Cum nu mi-i lumea drag[,
 C`nd cu nimic nu m-am ales
 Din via\a mea]ntreag[.

C`nd al meu cuget mistuit
 De-o stranie p[rere
 A fost un lung, necontenit
 Prilej pentru durere.

+i a p[strat]n fundul s[u
 Ca]n cenu=a rece
 Taina p[rerilor de r[u
 Dup[un vis ce trece.

Ca un luceaf[r r[s[rit
 Din lini=tea uit[rii
 D`nd orizon nem[rginit
 Singur[t\ii m[rii,

Nainte de-a luci deplin
 Menit]i pare stinsul,
 Iar ale apei valuri vin
 C[l[torind spre d`nsul.

+i totu=i va luci]n veci
 Aprins de zeul Amor

+i ale sale raze reci
Pe frunte lumina-m-or.

}n urma lui un dor nespus
S-alerg o s[m-alunge,
De=i se nal\[tot mai sus
Ca s[nu-l pot ajunge.

Va r[m`nea necunoscut,
Va st[p`ni departe,
Cum st[p`ne=te pe trecut
}ntins, eterna moarte.

C[ci st[p`ne=te tot ce-a fost
+i tot ce o s[vie
+i c`te nu avur[rost
+i nu au fost s[fie.

C`te iubiri f[r[-n`eles,
C`te-n`elepte-asemeni,
C`te cu moartea s-au ales
A fi surori de gemeni.

C`te amoruri se jurau
S[\ie pe to`i vecii,
Pe c`nd de flori se scuturau
Al[turi liliicii

+i-au pref[cut pe-acest p[m`nt
A noastre vie`i]n stepe

+i ne-au p[truns de-un farmec sf`nt
Ce nu-l putem pricepe.

Dar cine e ve\i]ntreba,
Nebun[=i infam[:
Nici voi s[=tiu c[rarea sa
+i nici chiar cum o cheam[.

Ea suflitul mi-au mistuit
C-o stranie p[rere
Din via\ta mea, necontenit
Prilej pentru durere.

S[fie sara-n asfin\it

S[fie sara-n asfin\it
+i noaptea s[]nceap[,
R[saie luna lini=tit
+i tremur`nd din ap[;

+i s[]mpr[=tie sc`ntei
C[r[rilor din cr`nguri;
]n ploaia florilor de tei
S[st[m]n umbr[singuri.

+i capul meu de grije plin
De bra\ul t[u se culce
Sub raza ochiului senin
+i negr[it de dulce,

Ca iar cuminte s[m[fac,
 C[ci tu]mi prinzi tot g`ndul,
 Ca cerul ce prive=te-n lac
 Ad`ncu-i cuprinz`ndu-l.

Cu farmecul luminei reci
 Sim\irile str[bate-mi:
 Revars[lini=te de veci
 Pe noaptea mea de patemi

+i de asupra mea r[m`i
 Durerile de-mi curm[
 +i fii iubirea mea dent`i
 +i visul meu din urm[.

Un farmec trist =i ne'n\eles

Un farmec trist =i ne'n\eles
 Puterea mea o leag[,
 +i cu nimic nu m-am ales
 Din via\a mea]ntreag[.

E un luceaf[r r[s[rit
 Din negura uit[rii,
 D`nd orizon nem[rginit
 Singur[t\ii m[rii.

}ng[lbenit r[m`ne-n veci
 +i-i e aproape stinsul,

C`nd ale apei valuri reci
C[l]toresc cu d`nsul.

Cu-at`tea tainici rug[mi]ni,
Cu-at`tea calde =oapte,
Cu-at`tea lacrimi fierbin`i,
V[rsate zi =i noapte,

I te-ai rugat: dorul nespus
Din suflet s[-]i alunge,
Dar el se nal\ tot mai sus
Ca s[nu-l po]i ajunge.

Va r[m]nea necunoscut
+i va luci departe
C[ci lumineaz] din trecut
Iubirii celei moarte

+i se aprinde pe-orizon
Pustiu de m[ri =i stepe
+i a lui farmec monoton
M-a-nvins f[r-a-l] pricepe.

Mu=at =i ursitorile

Sub v`ntul rece-al amor`itei ierne
}=i pleac[codrul crengile-nc[rcate;
Sub alba-i hain[c`mpul se a=terne,

Cu stele dulci e bolta pres[rat];
 Din fundul lumii, ce se pierde-n zare,
 Prin rumeni aburi luna se arat[

Iar din bordei ce sta l`ng[c[rare,
 Prin ochiul prins unei fere=ti rotunde
 Se-aude pl`ns, se vede lumina

+i]n c[ldura locuin\ei scunde
 O mam[mi=c-un leag[n cu piciorul
 +i la sc`nciri c-un c`ntec ea r[spunde.

+i-au adormit]ncet,]ncet feciorul,
 — Sub a lui leag[n a]mpins o piatr[—
 G`ndirea ei spre viitor ia zborul.

Mai licuresc c[rbuni colo, pe vatr[,
 Ea cade-ncet pe-a scaunului spate,
 Din codri lupii url[, c`inii latr[.

Ea doarme-ad`nc cu bra\le-n jos l[sate,
 Dar[prin somn st[]nt[s[priveasc[
 Un m`ndru vis]n sufletu-i str[bate.

Da, c`nd a fost copilul s[se nasc[,
 Opri Orion ale sale pasuri
 Ca soarta-n lume el s[i-o croiasc[.

Jur]mprejur se auzir[glasuri
 +i s-au oprit Neptun din drumu-i sferic
 Mu\it-au limba de l-a vremii ceasuri.

+optind u=or treceau cu pas feeric
 Pe l`ng[leag[n d`nd mereu ocoale:
 Trei umbre albe ies din]ntuneric,

La cer ridic[bra\ele lor goale,
 U=oare — parc-ar fi de v`nt plutite,
 Desc`nt copilu-n somn s[nu se scoale

Sunt ursitori care din cer sosite
 Revars-asupra-i zarea aurorii,
 Cu c`te daruri lui i-au fost menite

I-aduc comori, via\ lung[, glorii,
 Deasupra lui revars[raze slabe,
 Din ochii lor, ad`nc-adormitorii.

Pe p[rul lor — m[rg[ritare-n boabe —
 B[lai =i moale ca =i auru-n spice
 Sc`nteie-n umbr[ale lor podoabe.

Copilul doarme, ele fac s[pice
 Deasupra-i flori, se pleac[s[-l meneasc[,
]nconjor leag[nul =i-nt`ia zice:

— S[fii frumos =i fa\ta ta luceasc[,
 Precum]n cer e numai unul soare,
 Un soare fii]n lumea p[m`nteasc[.

— Puternic fii — i-a zis cea urm[toare;
 +i biruind vei merge]nainte,
 S[-\i fie via\ a-n veci str[lucitoare.

A treia zise tainic: — Fii cuminte,
 P[trunz[tor ca =i lumina mare,
 Tu s[-n\elegi cele lume=ti =i sfinte.

Iar muma lui cu spaim[-n somn tresare,
 }mpreun`ndu-=i m`inile-am`ndou[,
 Ea]n genunchi se roag[-n gura mare:

— O, ursitori, a c[ror daruri plou[
 Asupra lumii-ntregi, mai sta`i o clip[
 +i asculta`i rugarea spus[vou[.

Nu bun[t[`i care se trec]n prip[
 S[]i meneasc[sf`nta voastr[gur[,
 Nu bun[t[`i supuse la risip[.

Puternici, mari, frumo=i at`ia fur[,
 }n\elepciuni, comori le-a`i dat multora
 +i toate, vai, cu vremea se pierdur[.

Lui d[rui`i ce nu a`i dat altora,
 Un dar nespus de scump ce n-are nume
 Ca s[r[sar-asupra tuturor...

Atunci la ruga ne`n\eleptei mume,
 Z`na privi ad`nc =i trist ca s-o priceap[:
 — +tii tu ce dar]i cei =i =tii tu cum e?

Tot ce e om se na=te =i se-ngroap[,
 Fie-n colib[, fie-n vechi castele,
 Pe culmi de munte ori la mal de ap[.

Dar e-mp[rat, dar cetitor de stele,
 Acela=i vis]i sun[]n ureche,
 A lor vie\i sunt pururi tot acele.

Pe c`nd sunt tineri se adun pereche,
 La joc, la via\ [=i la dan\ s-adun[,
 B[tr`ni fiind vorbesc de vremea veche.

+i lui ursit-am tot o via\ [bun [
 +i m[surat [pe un pic de vreme,
 S[aib [ziua soare, noaptea lun [!

C [ci de ar fi]ncoronat de steme
 Sau pe p [m`ntul gol de =i-ar a=terne,
 Tot via\ [=i tot moarte-o s [se cheme.

Tu chemi blestemul ne`nduratei ierne
 Pe capul lui cel t`n[r, ne`n\eleapto!
 Tu-i ceri durerea unei vie\i eterne.

Da, sus la cer privirea ta]ndreapt-o!
 Plinit [e dorin\ a ta nebun [.
 +i ziua neagr [peste el a=teapt-o.

C [ci i s-a dat s [simt [-ntotdeauna
 Un dor ad`nc =i]nd[r]tnic foarte
 De-o frumuse\ e cum nu e nici una

+i s-o ajung [chiar e dat de soarte,
 C [ci tinere\ e ne]mb[tr`nit [
]i d [ruim =i via\ [f[r' de moarte.

Dar ne'ntrupat e chipu-acei iubite
Ca =i lumina ce]n cer se suie
A unei stele de demult pierite:

El n-a fost c`nd era, el e c`nd nu e.

Cuprins

<i>Not[asupra edi\iei</i>	2
POSTUME	
Frumoas[-i.....	5
Lida	6
Horia	7
Nu e stelu\ [.....	8
Din lyra spart[.....	9
Care-o fi [n lume	9
Phylosophia copilei	12
Resigna\iune (<i>din Schiller</i>)	13
Ector =i Andromache (<i>de Schiller</i>)	17
C`nd.....	18
C`nd marea.....	19
C`nd prive=ti oglinda m[rii	20
Cine-i?	21
Unda spum[.....	22
Prin nopti t[cute	23
Via\a mea fu ziu[.....	24
Ondina	25
La o artist[.....	33
De ce s[mori tu?	34
De-a= muri ori de-ai muri	35
Locul aripilor	37
La moartea lui Neam\u	38
}ngere palid.....	39
Steaua vie\ii	40
Replici	41
Basmul ce i l-a= spune ei	42

Andrei Mure=anu	45
Frumoas[=i jun[.....	55
Iubit[dulce, o, m[las[...	56
Iubitei	58
C`ntecul l[utarului	60
Copii eram noi am`ndoi...	62
Aveam o muz[.....	65
Doi a=tri	68
C`nd criv[\ul cu iarna...	69
O, te-nsenin[,]ntunerice rece...	72
Demoism	74
Miradoniz	79
Ecò	83
Odin =i poetul	91
Memento mori	100
Povestea magului c[l[tor]n stele	151
Dac[treci r`ul Selenei...	184
Ad`nca mare...	186
Cum oceànu-nt[r`tat...	187
Ah, mierea buzei tale	187
Ghazel	189
O arf[pe-un morm`nt	190
Care-i amorul meu]n ast[lume	191
Dumnezeu =i om	193
Stam]n fereasta sus[.....	195
Privesc ora=ul — furnicar	196
Murmur[glasul m[r]ii	198
Mitologice	199
Epigrame	202
Pustnicul	203
Cum negustorii din Constantinopol	205
]n c[utarea +eherazadei	206
Preot =i filosof	213
O, adev[r sublime...	214
Antropomorfism	216
Rime alegorice	228
Eu num[r, ah, pl`ng`nd	235

Ea-î urma c[rarea-n codru	236
De ce m[-ndrept =acum.....	238
G`ndind la tine	238
C[r`ile	239
Pe g`nduri ziua.....	240
Tu cei o curtenire.....	242
Dormi!	243
În fereastra despre mare	244
Cobor`rea apelor	245
Maria Tudor	245
De vorb`i m[fac c[n-aud	246
E]mp[r`it[omenirea.....	246
Sonet satiric	248
Ai no=tri tineri.....	249
În lir[-mi geme =i suspin-un c`nt.....	249
Ah, cerut-am de la zodii	250
Azi e zi]nt`i de mai	251
Ce =opte=ti at[de tainic.....	252
Femeia?... M[r de ceart[.....	253
C[nd te-am v[zut, Verena.....	256
Pierdut]n suferin`a.....	258
M-ai chinuit at[ta cu vorbe de iubire	260
Pentru p[zirea auzului	262
Pierdut[pentru mine, z`mbind prin lume treci!	265
O, dulce]nger bl`nd.....	270
Iar fa'a ta e str[vezie	272
Zadarnic =terge vremea.....	273
O dat[v[zusem	274
S[]n]nc[o dat[.....	274
Venin =i farmec.....	275
Cu penetul ca =ideful.....	275
O strad[prea]ngust[.....	276
Tu m[prive=ti cu marii ochi.....	277
Ter`ine	279
Icoan[=i privaz	280
Cu g`ndiri =i cu imagini	287
Vis	288

Eu nu cred nici în Iehova	290
Mure=anu	291
Lectur[.....	312
Codru =i salon	313
Diamantul Mordului	320
S[tul de lucru.....	330
Albumul	331
Sauve qui peut (<i>variant</i>)	332
Oricare cap îngust	332
P[rea c-a=teapt[... ..	333
U=oare sunt vie\ele multora... ..	334
Oric`te stele... ..	334
Petri-notae	335
Pentru t[lm[cirea aforismelor lui Schopenhauer	336
Auzi prin frunzi uscate	338
Ce s-alegea de noi, a mea nebun[... ..	339
Ce s-alegea de doi nebuni, iubito... (<i>variant</i>).....	340
At`t de dulce... ..	342
Umbra lui Istrate Dabija-Voievod	343
La arme	348
Fiind b[iet p[duri cutreieram	350
Iambul	351
Colinde, colinde	352
}nvierea	353
Rug[ciune	354
R[sai asupra mea.. ..	355
Ta twam asi	356
Via\va	358
Calul troian	361
}ntre pas[ri	362
Dup[ce at`ta vreme	363
}n van c[ta-ve\i... ..	364
Noi am`ndoi avem acela=i dasc[l]	365
O,-n\elepciune, ai aripi de cear[!	367
Stelele-n cer	369
Stau în cerdacul t[u... ..	371
Un om de stat (<i>Wernicke, 1697</i>)	371

Donec eris felix... (<i>Ovidius</i>)	372
De pe ochi ridici...	372
Zboar-al nop\ii negru flutur	373
Ca o f[clie...	374
O, sting[-se a vie\ii...	377
Ur`t =i s[r[cie	379
Ce suflet trist...	383
Dintre sute de catarge	383
Cu p`nzele-at`rnate	384
Din cerurile-albastre	385
C[tre Mercur (<i>Hora\iu</i>)	386
C[tre Bullatius (<i>Hora\iu</i>)	389
C[tre sclav (<i>Hora\iu</i>)	390
Din <i>Halima</i>	390
Sarmis	394
Gemenii	398
Gelozie	409
Din c`nd]n c`nd...	411
Ca =i Stoa, ce pretinde...	412
Doña Sol	414
Apari s[dai lumin[.....	416
Renun\atre	419
Nu m[-n\elegi	420
Ochiul t[u iubit	422
Ochiul t[u iubit (<i>variant</i>)	424
Dac[iube=ti f[r[s[speri	426
+i oare tot n-ai]n\eles...	428
+i oare tot n-ai]n\eles... (<i>variant</i>)	430
S[fie sara-n asfin\it	433
Un farmec trist =i ne'n\eles	434
Mu=at =i ursitorile	435

CLUBUL CĂRȚII «Litera»

Prin fondarea CLUBULUI CĂRȚII «Litera» Casa de editură cu același nume inițiază un program special de difuzare și de promovare a cărților sale.

Și Dumneavoastră puteți deveni membru al acestui Club, beneficiind de următoarele avantaje:

1. Veți primi în regim de urgență cărțile comandate și veți fi informat cu regularitate asupra ultimelor apariții, planuri editoriale, oferte speciale.
2. Pentru cărțile comandate în număr de peste 10 exemplare deveniți membru al CLUBULUI CĂRȚII «Litera», primul de acest fel în Moldova, sunteți scutiți de plata cheltuielilor de transport prin poștă și obțineți o reducere de 5%. Locuitorilor municipiului Chișinău cărțile comandate le vor fi livrate la domiciliu prin curieri. Plata se va face prin ramburs.
3. Editura vinde cărțile fără rabat comercial și obțineți astfel suplimentar o economie de 20–30%.
4. Tirajele cărților din “Biblioteca Școlarului” fiind limitate, acordăm prioritate absolută membrilor CLUBULUI CĂRȚII «Litera».

Pentru a obține oricare din aceste cărți trimiteți comanda Dumneavoastră pe adresa:

*Casa de editură «Litera»,
str. Hasdeu nr. 2, Chișinău, 2005, Republica Moldova,
tel. 24-26-22, 24-00-36, 24-00-84*

Mihai Eminescu

**MEMENTO MORI
Postume**

Apărut: 1997. Format: 70x108¹/₃₂

Coli tipar: 19,60. Coli editoriale: 18,50. Tiraj: 10000 ex.

Casa de editur [«LITERA»

str. B. P. Hasdeu, nr. 2, Chi-in[u, MD 2005, Republica Moldova

Operator: *Vitalie E-anu*

Tehnoredactor: *Olgă Perăbikovski*

Corector: *Elena Bivol*

Redactor: *Tudor Palladi*

Editor: *Anatol Vidra-cu*

Tiparul executat sub comanda nr. .

Combinatul Poligrafic, str. Mitropolit Petru Movil[, nr. 35,

Chi-in[u, MD 2004, Republica Moldova

Departamentul Edituri, Poligrafie și Comerțul cu C[r]ți